

JEANNE WORLEY

*Singuri
în
junglă*

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Recepționerul tuși ușor, pentru a-i atrage atenția lui Regan de la notițele pe care le citea, apoi făcu un semn spre intrare.

– Domnul Cal Garrard tocmai intră.

Se întoarse fără grabă să-l vadă pe bărbatul care traversa holul, observând umerii lui largi și puternici. Era un bărbat mare în adevăratul sens al cuvântului, cu trăsături aspre și pline de forță. Avea capul descoperit, părul des, întunecat și ondulat.

Bărbatul simți privirea ei și se întoarse să o privească, ridicând intrigat din sprâncene. Era acum sau niciodată. Răsufală adânc și, luându-și inima în dinți, păși spre el să îl oprească.

– Domnule Garrard, vă pot vorbi câteva secunde?

În ochii lui cenușii se citi surpriza.

– Sunteți britanică? întrebă el. Nu sunteți cam departe de ruta turistică?

– Nu sunt turistă, clătină ea din cap. De fapt, intenționez să ajung mai în nord, dacă va fi posibil.

Tânăra ezită, jenată. Nu obișnuia să ceară favoruri străinilor, deși funcționarul considerase că nu e nici o problemă.

– Am înțeles că veți zbura mâine spre Fort Lester, se forță ea să adauge.

– Ați înțeles bine.

Bărbatul nu părea dornic să o ajute, ci doar o privea nemișcat, cu o expresie deloc încurajatoare.

– Ați vrea... adică, credeți că mă puteți lua cu dumnevoastră? Întrebă ea repede. Am încercat să găsesc locuri la un charter, dar nu e nici un zbor pe această rută decât peste câteva zile. Autobuze nu sunt decât o dată pe săptămână.

După un moment de tăcere, bărbatul întrebă:

– De ce vreți să ajungeți la Fort Lester? Acolo nu e decât chereștea.

– Mai este orașul și, desigur, barajul, când va fi terminat.

El râse scurt.

– Să nu-mi spuneți că lucrați pentru compania de construcții!

– Nu, desigur, încercă Regan să-și păstreze vocea calmă. Am o rudă care lucrează la această firmă.

– Intenționați să-i faceți o vizită? clătină el din cap, cu un amuzament vizibil. Cât de întreprinzătoare sunt englezoaicele! N-am crezut-o cu adevărat până în această clipă.

– Nu mi se pare nimic ciudat, ripostă ea cu răceală. Nu e decât la patruzeci de mile de Fort Lester. Firește, voi sta în oraș.

– Firește, fu el de acord, netulburat. Ați mai fost vreodată într-un oraș din mjiolocul pădurilor, domnișoară...?

– Ferris, răspunse ea prompt. Regan Ferris. Nu, n-am mai fost. Am venit direct la Prince George de la Vancouver, cu trenul. Cu toate acestea, am trecut prin câteva orașe mici.

– Dacă facem comparația cu adevărata pădure, nici măcar n-ați început. După câțiva ani, când o să înceapă producerea energiei electrice, o să fie mult mai bine. Acum...? ridică el din umeri. Nu e un loc pentru o femeie singură, nici măcar pentru o canadiancă.

Fort Lester este în întregime un loc dedicat industriei cherestelei. Nici un salon de frumusețe, nici un restaurant... nici măcar un cinema. Copiii nu se distrează decât ducându-se într-o cafenea sau la iarbă verde. Nu prea cred că asta căutați.

– Nu sunt un copil, domnule Garrard, replică ea, și mă pot descurca foarte bine fără saloane de frumusețe.

– Poate că puteți, zâmbi el, privindu-i fața fardată foarte discret.

Urmări apoi linia bărbiei și părul moale, care se ondula în jurul feței.

– Oricum, nu-mi pareți genul de aventurieră gata să trăiască sub cerul liber!

– Contează? ridică ea sprâncenele, vag impacientată. Mă pot descurca foarte bine și nu am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

– Ceea ce ne aduce de unde am plecat, la motivul pentru care sunteți aici. Adevăratul motiv.

– Vi l-am spus deja.

– Știu ce mi-ați spus. Încercați din nou. Nimeni nu vine până aici doar ca să-și salute o rudă. Ce relație de rudenie aveți cu această persoană?

– E fratele meu, își mușcă ea buzele. E o poveste lungă.

– În acest caz, mai bine pregătiți-vă să o spuneți, declară el, prinzând-o de braț și conducând-o cu fermitate în direcția barului. Aveți cincisprezece minute la dispoziție.

Curând, găsiră o masă la care să se așeze. El își dădu jos haina, lăsând-o pe spătar. Puloverul de un alb impecabil de dedesubt părea scump. Un chelner se prezentă imediat, luând comanda. Bărbatul scoase un pachet de țigări și i-l întinse:

– Fumați?

Regan clătină din cap.

– Nu acum, mulțumesc.

Nu se deranjă să-i ceară permisiunea să-și aprindă țigara, ci o aprinse și se lăsă pe spate în scaun.

– Bun. Să auzim ce aveți de spus.

Regan îl privi o vreme în tăcere. Presupunea că avea tot dreptul să întrebe aceste lucruri, ținând cont de faptul că ar lua-o cu el, dar nu-și imaginase că va fi necesar să dezvăluie amănunte intime ale vieții ei, doar pentru a obține acest ajutor. În cele din urmă, oftă resemnată.

– De fapt, nu l-am mai văzut pe Ben de trei ani, spuse ea. Tatăl meu... ei bine, fratele meu a plecat de acasă când aveam șaptesprezece ani.

– Voiati să spuneți că tatăl dumneavoastră l-a gonit de acasă, spuse Cal Garrard, netulburat. De ce?

Ea ridică repede privirea, fixându-l cu uimire.

– Are vreo importanță?

– Poate că nu, ridică el din umeri. Așadar, nu l-ați mai văzut de trei ani. De unde știți că lucrează la Keele?

– Am descoperit cu timpul. Mi-a luat destul de mult. Tata a murit în urmă cu trei luni, iar de atunci încerc să-l găsesc pe Ben.

– Și mama?

– Nu mi-o amintesc. A murit când eram copil.

Nici o reacție nu era vizibilă pe figura cu trăsături puternice.

– Continuați.

– După cum spuneam, doream foarte mult să-l regăsesc pe Ben. Este singura mea rudă. A fost întotdeauna interesat de munca în construcții— când a plecat acasă, studia pentru un examen— așa că am putut oferi oamenilor care l-au căutat pentru mine un punct de plecare.

– Cred că a costat ceva.

– Nu foarte mult. Tata mi-a lăsat niște bani... oricum, destui ca să plătesc această investigație și să ajung aici.

Cu privirea fixată asupra propriilor mâini încheștate pe masă, Regan se întoarse în timp. Aproape uitase cu cine stă de vorbă.

– Tata a fost un bărbat foarte priceput, o minte preocupată de afaceri și de chestiuni economice. Orice activitate în care se implica, începea să meargă în direcția cea bună. A călătorit foarte mult, iar deseori mă lua cu el. După ce am terminat școala, ne duceam peste tot împreună. Aveam un apartament în Geneva și unul în Londra. Ar fi vrut să învăț de la el.

– Să țineți locul fiului pe care l-a pierdut? întrebă el.

– Presupun că da. Numai că Ben n-ar fi fost niciodată fericit făcând aceleași lucruri ca tata.

– Dar vă făcea plăcere.

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat. Eram obișnuită să o fac. Însă îmi era foarte dor de Ben. El e cu patru ani mai mare decât mine și întotdeauna ne-am simțit bine împreună.

– Spre deosebire de tatăl dumneavoastră.

Era o declarație, nu o întrebare. Regan îl privi imediat, tresărind.

– Era un bărbat ocupat, răspunse ea în defensivă. Nu poți trece prin viață râzând.

– Poate că nu, ridică el din umeri, continuând să fumeze. Ați spus că nu v-a lăsat prea mulți bani. Ce s-a întâmplat?

– Câteva investiții neinspirate. A murit din cauza unei tumori la creier și poate că boala îi afectase raționamentul de ceva vreme. Oricum, a pierdut aproape totul. Într-un fel, cred că i-a părut bine să plece.

Cal Garrard nu făcu nici un comentariu la această declarație.

– Așadar, l-ați căutat pe fratele dumneavoastră și ați venit aici să-l vedeți. Apoi?

Ea îl privi surprinsă.

– L-ați căutat, l-ați găsit și îl veți vedea, sperând că nu s-a schimbat. Dar dacă a făcut-o? Trei ani este foarte mult. Poate că nici măcar nu-l interesează să afle ce mai face sora lui mai mică.

– Ben nu s-ar schimba– nu atât de radical, exclamă ea, îmbujorându-se. E mai mare, dar la fel sunt și eu.

– Și mai înțelept? clătină el din cap. Această călătorie nebunească nu cred că-l va impresiona prea tare. Presupun că nu v-a venit ideea să încercați mai întâi să vorbiți cu el?

– Mi-a venit această idee, dar am respins-o. După atât de mult timp, nu mi-ar fi fost foarte ușor să scriu o scrisoare.

Bărbatul râse.

– Iar această excursie e ușoară? Sunteți frumoasă, trebuie să recunosc! Nebună, dar foarte drăguță!

– Vă mulțumesc, se ridică ea repede în picioare, cu obraji în flăcări. Poate că opinia aceasta contează pentru dumneavoastră, domnule Garrard, dar pentru mine nu are nici o importanță! O să găsesc un alt mod de a ajunge la Fort Lester.

– Stați jos, spuse el calm, continuând să zâmbescă. Băuturile noastre tocmai au ajuns.

– Nu aveți decât să le beți dumneavoastră!

Bărbatul se ridică repede și, înainte să-și dea seama ce vrea să facă, se simți împinsă în jos. Nu se opuse, uimită de acest tratament și nedorind să facă o scenă în fața chelnerului care se prezentă la masa lor. De aproape, Cal Garrard părea chiar mai mare. Mâna care rămăsese pe umărul ei era puternică. O luă doar în clipa în care trebui să plătească, fără să o privească.

– Păstrați-vă temperamentul în frâu. N-am spus că nu vă voi lua. Dacă vă enervați atât de repede, o să vedeți că viața poate fi dificilă.

Regan își mușcă buzele, încercând să-și rețină dorința să-i spună unde să se ducă. Avea nevoie de el, dacă nu dorea să piardă alte zile în plus.

– Desigur, o să plătesc transportul, remarcă ea cu răceală.

El clătină din cap.

– Nu se pune problema. Mă îndrept spre...

– Oh, dar insist! Nu aștept nimic de la nimeni, domnule Garrard.

Cal studie cu atenție capătul aprins al țigării.

– Presupun că n-ați învățat până acum să primiți cum trebuie un răspuns negativ, remarcă el cu calm. După cum spuneam, oricum mă îndrept în acea direcție. Un pasager nu va face nici o diferență.

– Voiam doar să spun... ezită ea.

– Știu ce voiati să spuneți, o întrerupse bărbatul. Nu e cazul. Am un hidroavion pe lac. Puteți să fiți gata de plecare la opt?

– Da, desigur, răspunse Regan, adăugând după o scurtă pauză: mulțumesc.

– Am spus să uităm asta.

Cal aruncă o privire la ceas, apoi bău dintr-o înghițitură restul coniacului. Se ridică în picioare și își luă haina de pe scaun.

– La opt, repetă el, în hol. Să purtați haine călduroase.

Regan îl privi plecând, conștientă că fusese pusă la punct. Presupunea că, într-o anumită măsură, merita acest lucru. Dar și el ar fi meritat. Era ceva în legătură cu acest bărbat care o irita. Nu întâlnise niciodată genul acesta de om. Era aproape prea bărbat.

Se gândi la dimineața următoare. De la Prince George la Fort Lester erau aproape patru sute de mile. Nu știa cât de rapid era avionul, dar nu putea însemna mai mult de patru ore de zbor. Vor ateriza spre prânz. Desigur, era capabilă să-l suporte între timp.

Lăsă băutura pe care o comandase pentru ea neatinsă. Oricum, nu voia să bea. Nu era nici urmă de el când ajunsese în hol. Recepționarul

îi adresă o întrebare mută, iar ea zâmbi și dădu din cap. Bărbatul zâmbi și el, vizibil încântat. Personalul acestui hotel era printre cel mai prietenos pe care-l întâlnise, evitând excesul de politețe. Receptorul se interesase personal de cele mai bune modalități de a ajunge la Fort Lester, iar fără el n-ar fi aflat niciodată despre Cal Garrard.

În camera ei, căută în valiză cea mai groasă pereche de pantaloni și un pulover călduros, pe care le pregăti pentru dimineață. Bocancii pe care îi adusese cu ea erau probabil mai potriviți decât pantofii sport pe care îi purta în această clipă. Haina pentru călătorie pe care o cumpărase din Vancouver nu părea prea de încredere, dar era singura pe care o avea. Din nefericire, era de aceeași culoare și croială ca a lui Cal și își imagina cu ușurință expresia pe care o va avea acesta la vederea ei. Foarte bine, nu are decât să zâmbească! Ce mai contează? Doar nu era croiala lui proprie.

Acum se întunecase afară, iar temperatura coborâse până la punctul în care ești recunoscător pentru că există încălzire centrală. Atât de departe în nord, serile de primăvară erau încă foarte reci, uneori ajungând sub limita înghețului. Vara era încă la o lună depărtare. Nu că în pădurile nordice din Columbia britanică ar fi existat zile foarte călduroase. Nu, nu era acest gen de climat. Se întreba cum se adaptase Ben. Fusesse întotdeauna iubitor de căldură. Și-l imagina acum: înalt, bine făcut și bronzat, urcând pe trambulina pentru sărituri în apă instalată pe marginea piscinei, în acea vară minunată când ea avea paisprezece ani și tatăl ei închiriasse o casă în Kent pentru o lună. Aceasta fusese înainte să se întoarcă împotriva felului de viață pe care ajunseseră să-l ducă. Trei ani înainte să plece din viețile lor, fără să se mai întoarcă vreodată.

Regan făcu o grimasă, aducându-și aminte lucrurile pe care tatăl și fiul și le spusese unul altuia. După aceea, îi fusese interzis să

menționeze măcar numele fratelui ei. Nu fusese nici măcar o împăcare în ultima clipă. Era ca și cum tatăl ei și-ar fi șters din minte că a avut vreodată un fiu. În felul lui, probabil că o iubise— atât cât era de capabil să iubească pe cineva. Întreaga lui viață fusese desfășurată în jurul afacerilor.

Oare acest Garrard era la fel? Receptionerul spusese că se afla la conducerea unei corporații imense, cu interese în toată provincia. Pământul din jurul Fortului Lester era proprietatea Coroanei, ca majoritatea terenurilor din Columbia Britanică, dar Corporația Garrard închiriasse două milioane și jumătate de acri din acest pământ. Știind prea puține despre industria cherestelei, Regan își dădea totuși seama că profitul de pe urma acestor pământuri era imens, fără să se gândească la restul operațiilor. După ce această centrală hidroelectrică de la Keele va fi construită, zona va deveni o adevărată mină de aur.

Nu păruse ca fiind un bărbat extrem de bogat, reflectă ea. Dacă se gândea, nici nu se purtase ca unul. Dar era obișnuit să dea ordine, acest lucru era mai mult decât vizibil. Fără îndoială, era la fel de lipsit de milă ca tatăl ei, dacă s-ar pune în discuție propriile profituri. Era mare păcat că fusese nevoită să se pună în situația de a accepta o favoare de la el. Numai că nu avea prea multe soluții. Nici banii ei nu erau nelimitați. Câteva zile în plus la Prince George ar fi făcut o gaură serioasă în bugetul ei. În plus, această excursie era gratis. Oricât de puțin i-ar face plăcere, poate însă să se bucure de avantajele aduse.

Regan se prezentă în hol la opt fără un sfert și luă repede micul dejun. Cal Garrard nu apărură în sala de mese. Spera doar că nu va uita aranjamentul lor.

Bărbatul apărură în hol la opt fără cinci, îmbrăcat ca seara trecută și purtând o valiză. Dacă hainele ei îi părură amuzante, nu spuse nici un cuvânt și nici nu dădu vreun semn că s-ar fi amuzat. Plăti nota la hotel, luă și valiza ei și o conduse în stradă. Afară, îi aștepta o mașină. O ajută

să urce pe scaunul pasagerului, puse ambele valize în portbagaj și se așează la volan. Regan se întrebă cine va duce mașina înapoi de la lac, dar nu puse întrebarea cu voce tare. Oricum, nu avea nici o importanță.

Părăsiră orașul și coborâră pe firul apei până la Sinclair Mills. Soarele, care ieri strălucise cu putere, azi era ascuns de un strat gros de nori, dându-i peisajului împădurit o aparență sumbră. Vârfurile munților erau acoperite de cețuri, iar cele mai înalte erau încă albe. Acolo sus, zăpada se mai topea odată cu sosirea verii, dar nu dispărea niciodată cu adevărat.

– Nu e o vreme foarte bună pentru zburat, comentă ea în cele din urmă, când nu mai putea suporta lipsa de conversație.

– Am zburat și pe vreme mai proastă, răspunse el, aruncând o privire spre picioarele ei întinse spre radiator. Frig?

– Acum, nu mai e atât de rău, recunosc eu. Era atât de cald la Vancouver, în comparație cu vremea de aici...

– Așa este de obicei. Vara nu ajunge aici până în iunie, iar în noiembrie e deja iarnă. Pe coastă e diferit, datorită aerului cald care vine dinspre Pacific. Sunt mai puține schimbări bruște de temperatură.

– Dumneavoastră veniți de pe coastă?

– De la Vancouver Island. Proprietatea noastră e la douăzeci și cinci de mile de Victoria și se numește Kenny's Bay.

– Nu Garrard's? îl ironiză ea.

– Golful a fost numit înainte de sosirea bunicului meu acolo și nu a văzut nici un motiv să-i schimbe numele, explică el cu o grimasă sardonică. Aveți o limbă foarte ascuțită, domnișoară.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– Nu înțeleg la ce vă referiți.

– Vreau să spun că dați impresia că aveți nevoie de o lecție. Nu-mi plac insinuările copilelor.

– V-am spus deja că nu sunt un copil, domnule Garrard, replică ea, iritată. Nu voi suporta să mi se vorbească astfel. Oricum, ce vârstă aveți?

– Destul de bătrân să fi descoperit o modalitate potrivită ca să le tratez pe puștoaicele răsfățate, clătină el din cap, jumătate amuzat, jumătate exasperat. Vă admir curajul de a veni până aici, dar o să vă admir și mai mult dacă nu o să vă mai purtați astfel.

– Eu nu... începu ea.

– Nu începeți din nou! Știți foarte bine despre ce vorbesc. Și aseară, și acum... Nu glumesc, o privi bărbatul lung. Nu mă mai iritați intenționat.

– Am o idee mai bună, declară ea. Nu mai merg nicăieri cu dumneavoastră! Dați-mi voie să cobor.

– Acum vă purtați copilărește. Suntem departe de oraș. Intenționați să mergeți pe jos?

– Dacă este nevoie... Nu trebuie să vă deranjez. Sunteți amabil să opriți mașina?

– Nu, răspunse el, din ce în ce mai exasperat. Veniți înapoi și calmați-vă. Nu v-am amenințat cu nimic. Deși sunt sigur că ați merita o bătaie. Dacă voi opri mașina, chiar asta voi face. V-ar prinde bine!

Supărată, Regan exclamă:

– Detest bărbații ca dumneavoastră!

– Nu cred că ați întâlnit vreunul. Acest tată al dumneavoastră ar avea multe de răspuns.

– Lăsați-l pe tata afară din această discuție.

– Bine, spuse el. Să facem asta. Să începem de la zero. Mi-ați cerut seara trecută să vă iau cu mine. Ați fi preferat să spun nu?

– Acum, da.

El clătină din cap.

– O logică tipic feminină. Vreți să vă găsiți fratele, nu?

Mânia o părăsi imediat, lăsând-o să se simtă mică și mai degrabă ridicolă.

– Da, oftă ea.

– Încercați să vă amintiți acest lucru.

După această discuție, parcurseră restul drumului în tăcere. Regan nu găsea nimic de spus. Comentariile lui usturătoare încă o deranjau. Cine se credea? Avea douăzeci de ani, nu șaisprezece! Nu avea nici un drept să-i vorbească astfel. Aruncă o privire cu coada ochiului spre el, fixând-o pe mâinile puternice de pe volan. Fiară plină de sine! Ar fi dorit să găsească un mod să-l pună la locul lui, dar se îndoia că există.

Lacul părea cenușiu și agitat. Urmără un drum care îl înconjura, ducând spre malul nordic, unde se găsea un doc. Avionul era alimentat și aștepta la capătul unui podeț de lemn, un Cessna cu patru locuri vopsit în galben.

Cal lăsă mașina bărbatului care se ocupa de doc. Duse bagajele spre avion și le puse înăuntru, apoi o ajută să urce și-i legă centura. Lângă scaunul pe care bărbatul se așeză erau căști de radio, dar nu se obosi să le pună. Îl urmări cu atenție, în timp ce porni motorul și verifică instrumentele de bord, conștientă de atenția lui minuțioasă. Grija pentru orice detaliu, oricât de mic, este caracteristică pentru un om de succes, își aminti că spunea tatăl ei. Acum, nu-și dorea decât să uite comentariile lui.

Vremea nu era mai rea decât la plecarea de la hotel, dar nici nu se îmbunătățise. Se crispă în clipa în care hidroavionul părăsi docul, îndreptându-se spre larg, simțind valurile agitate. În clipa în care motorul ajunse la puterea maximă, se auzi un muget și hidroavionul țâșni înainte, într-un nor de stropi. Regan simți că se înalță, încet, apoi din ce în ce mai repede, făcând o întoarcere largă spre mal și îndreptându-se cu viteză spre nord.

Înainte de această călătorie, Regan nu zburase decât cu avioane mari, care se ridicau atât de sus încât pământul devenea o întindere monotonă, cu pete de culoare verde și clădiri atât de mici încât păreau puncte colorate. La două mii de metri, era altceva, peisajul care defila sub ei fiind vizibil și captivant.

O foarte mare parte din Columbia Britanică se bucura încă de sălbăticie: un pământ cu lacuri și râuri, cu păduri și munți, mari porțiuni din el fiind populat doar de animale sălbatice și de păsări. Văzând văile împădurite care se întindeau între piscurile munților, putea să simtă izolarea. Dacă ar ateriza forțat într-un astfel de loc, ar fi pierduți săptămâni întregi, își dădu ea seama, refuzând imediat să se mai gândească la acest subiect. Cal Garrard era evident un pilot experimentat, obișnuit să zboare pe această rută. Nu se vor prăbuși.

Bărbatul nu spuse mare lucru în timpul primelor două ore și Regan avu impresia că uitase de prezența ei la bord. Era încă supărată, amintindu-și de discuția din mașină, mai ales pentru că bănuia că avea dreptate. Era într-adevăr prea plin de sine, dar știa că nu era singurul lucru care o irita. Din clipa în care îl văzuse prima oară, fusese vorba despre altceva, pe care nu putea și nici nu voia să-l definească. Nu era mai mare cu mai mult de zece ani și, în nici un caz, nu era suficient de mare să-i vorbească de parcă ar fi un copil. Dar, poate că așa erau tratate femeile în această zonă: ca niște copii, care trebuie ținuti în frâu. Din fericire, nu va fi în compania lui prea mult. După ce vor ajunge la Fort Lester, nu mai avea de ce să-l mai vadă.

Fort Lester. Capătul călătoriei. În visele ei, Regan nu depășise niciodată momentul întâlnirii cu Ben și reluării legăturii lor. Ce se va întâmpla după aceea, era încă în aer. Dacă ar putea găsi ceva de lucru în Fort Lester, poate ar fi posibil să rămână până la încheierea lucrărilor la baraj, apoi să se întoarcă împreună în Anglia. Ben nu se schimbase, era sigură. Nu atât de mult încât să nu-i mai pese de ea.

Nu avea nici o importanță că nu încercase să o caute. Nu avea de unde să știe de moartea tatălui lor și, câtă vreme era sigur că acesta trăiește, intenționa să stea departe.

– Ar trebui să găsiți un termos cu cafea și niște sandvișuri în geanta de acolo, spuse Cal Garrard, întrerupându-i șirul gândurilor. L-am rugat pe Joe să le pună în avion. Vreți să-mi turnați niște cafea?

Regan se aplecă în față și scoase geanta de sub scaun. În interior, lângă termosul cu cafea, erau două cești de plastic. Deschise termosul, plăcut surprinsă de aroma puternică a cafelei. Cal primi ceașca de la ea cu o mână, cealaltă rămânând pe maneta avionului.

– Mulțumesc.

Sandvișurile erau cu pui și șuncă, iar pâinea de secară. Tânăra nu-și dăduse seama cât îi era de foame până când nu gustase dintr-unul. Micul dejun părea să fi avut loc în urmă cu multe ore.

– Cât mai avem până la Fort Lester? întrebă ea, după câteva minute.

– Dacă vântul nu se întetește, cam o oră, răspunse el, privind-o scurt cu o expresie enigmatică. S-ar putea să fie destul de dificil mai încolo. Norii au început să coboare. O să încerc să rămân sub ei cât mai mult posibil, dar ar fi bine să vă pregătiți pentru câteva turbulențe.

Ea încercă să zâmbească și să pară netulburată.

– Poate ar fi trebuit să așteptăm o vreme cu cafeaua.

– Poate că da, zâmbi el aproape imperceptibil. Sunteți prima oară într-un astfel de avion?

– Da, dădu ea din cap. E diferit.

– Nu vă descurcați chiar atât de rău. Cel puțin, nu vorbiți tot timpul ca să vă ascundeți emoțiile.

– Nu sunt emoționată, negă ea. Păreți foarte competent, domnule Garrard.

– Începeți din nou, clătină el din cap.

– Îmi pare rău, spuse ea, surprinsă. Ce-am mai spus?

– Nu e ce ai spus, ci mai degrabă felul în care ai spus-o: fiecare cuvânt un spin. Sunt competent, domnișoară Ferris.

Ea se îmbujoră.

– Nu credeți că sunteți prea sensibil?

– În ceea ce vă privește, nu. Există ceva în legătură cu mine care vă deranjează, iar acest lucru este foarte vizibil. Vă aduc aminte de cineva?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate. De nimeni.

– Așadar, are legătură cu mine și cu profesia mea, o ironiză el.
Preferăți bărbații ratați?

– Sunteți ridicol, declară ea cu răceală. Nu-mi pasă cum sunteți.

– Mințiți, dar nu vă pricepeți foarte bine. Disprețul de pe figura dumneavoastră era evident seara trecută, când v-ați apropiat de mine.

– Nu e adevărat!

– Ba este, știți foarte bine.

Tânăra înghiți cu greu.

– Dacă așa gândiți, de ce ați fost de acord să mă luați cu dumneavoastră?

– Pentru că n-am putut rezista provocării să vă aduc cu picioarele pe pământ. Nu pare să fi reușit... nu încă.

– Nu veți avea ocazia. O să mă asigur, ridică ea bărbia cu mândrie, hotărâtă să nu-l mai lase să o supere. Numai dacă nu sunteți și proprietarul orașului.

– Nu al întregului oraș. Doar al unei părți destul de mari încât să vă fie imposibil să evitați să auziți de mine.

– Câtă aroganță!

– Nu-i așa? comentă el cu voce aspră. Încetați să-l mai urâți atât de mult.

– Nu îl urăsc, răspunse ea, fără să pretindă că nu știe despre cine vorbește.

– Eu cred că da. De fapt, sunt sigur. Ar fi trebuit să-l părăsiți imediat ce ați ajuns la o vârstă destul de mare. În acest fel, v-ați fi păstrat respectul de sine.

– Respectul de sine?

– Desigur. Ați rămas cu el pentru că v-a fost teamă să vă descurcați singură, cum a făcut-o fratele dumneavoastră. De aceea îl căutați acum, să puneți lucrurile în ordine.

Regan rămase o vreme tăcută, fără să-l privească.

– Sunteți atât de bun la analize! Cum ați ajuns la această concluzie?

– Foarte simplu. Ieri, v-ați interesat de mine, cine sunt și cu ce mă ocup. Corporația Garrard este mare și de succes. Acest lucru m-a pus în aceeași poziție ca tatăl dumneavoastră. Ar trebui să știți că un bun fler în afaceri nu e același lucru cu o inimă nesimțitoare.

– Ar trebui să fie, dacă se dorește succesul. Nu se poate face omletă fără să spargi ouăle.

– Încetați să mai dați citate din el— exceptând cazul în care a spus ceva cu adevărat original. Problema dumneavoastră a fost că v-ați lăsat dominată de el. Acum, nu mai suportați să vi se spună ce să faceți.

– Aveți atâta dreptate, comentă ea cu ironie și resentiment. Cu atât mai puțin o să suport să-mi spuneți ce să fac, domnule Garrard. Ocupați-vă de avion!

Privirea lui era rece.

– Măinile mele nu vor fi totdeauna ocupate.

– O să fie atât cât contează, declară ea, fără să-i pese ce spune. Nu mai ascult nici un cuvânt din ce aveți de spus.

Nu avea nici un motiv să o facă, pentru că el rămase tăcut. Regan era oarecum rușinată, la gândul că nu se pusese într-o lumină tocmai favorabilă. Se gândi chiar să-și ceară scuze, dar mândria o împiedică. Ceea ce spusese o rănise, pentru că avea dreptate. Tatăl ei o dominase— poate nu în felul în care insinuase Cal Garrard, dar în

orice caz semnificativ. Îi controlase gândurile, ideile, ambițiile, îi dictase cum să se îmbrace, cum să se poarte și cum să meargă. Nu se certaseră niciodată, pentru că nu avea curajul să i se împotrivescă. Nu se bucurase la moartea lui— nu s-ar fi putut bucura niciodată la moartea cuiva— dar nu fusese nici prea tristă. Se afla pe propriile picioare pentru prima oară în viață și putea face ce vrea, fără să dea nimănui socoteală. Banii nu aveau nici o importanță. Îi aduseseră prea puțină fericire. Tot ce dorise erau banii pentru a-l găsi pe Ben și a o lua de la capăt.

Timpul trecea greu. Așa cum prezisese, vremea se înrăutăți din ce în ce mai mult, norii care coborau forțându-i să coboare la o mie patru sute de metri. Turbulențele clătinau cabina alarmant, în ciudat fermității mâinilor lui Cal pe comenzi. La această altitudine, avea impresia că vor atinge vârful copacilor. Spre vest se zăreau piscuri înalte, iar în față era vizibilă o vale largă, în care se afla un lac, înconjurat de pădurea interminabilă. Nu se vedea nicăieri un semn de locuire.

Ploaia începu să cadă cu repeziciune, izbind geamurile cabinei și încetșând contururile munților. Lumea de sub ei părea să plutească într-o ceață cenușie. Regan aruncă o privire spre profilul ferm al bărbatului, întrebându-se dacă dezvăluia vreodată ce gânduri îl frământau. Ar fi fost bine să stea de vorbă, dar ea fusese cea care declarase că e mai bine să tacă. Desigur, erau în siguranță. Puțină ploaie nu le putea face nici un rău.

Chiar în clipa în care își spunea aceste lucruri, auzi un zgomot brusc de la motor și elicea începu să încetinească. Motorul se opri, singurele sunete care se mai auzeau fiind ropotul ploii în geam și vuietul vântului.

Vag, fu conștientă că bărbatul de lângă ea strigă ceva, luptându-se cu maneta, în timp ce avionul începu să coboare spre vârfurile

copacilor. Gâtul i se strânse. Undeva în față se zărea lucirea stinsă a apei, cenușie și rece sub norii întunecați. Știu imediat că el încerca să mențină aparatul în aer destul de mult pentru a ajunge la lac, dar știu de asemenea cu certitudine că nu va reuși.

Capitolul 2

După aceea, nu avu nici o amintire clară a momentului impactului. Tot ce Regan era capabilă să-și amintească era senzația de cădere liberă și teribilul zgomot care păru să-i înconjoare. Când se opri, era încă în stare de conștiență, ținută în loc de centura de siguranță, chiar dacă tot conținutul cabinei fusese aruncat în față. Mirosul de petrol umplea cabina.

Simți mișcări grăbite în apropierea ei, mâini care desfăceau centura și o împingeau cu brutalitate spre gaura din fuselaj unde fusese până nu demult ușa.

– Pleacă din apropierea avionului, strigă Cal, în clipa în care picioarele ei luară contact cu solul. Poate să explodeze!

Regan îl ascultă, împleticindu-se înainte, uimită să constate că se putea ține pe picioare. Un copac se înălța în fața ei ca o barieră gigantică și se prinse de el, străduindu-se să respire, întorcând capul la timp să-l vadă pe Cal alergând dinspre avion, purtând ceva sub braț.

Chiar în clipa în care depăși zona prăbușirii, se auzi un bubuit și flăcările se înălțară spre cer, odată cu unda de șoc a exploziei. Imediat, copacul în care se afla avionul începu să ardă.

Cu un suspin de ușurare, îl văzu ridicându-se din locul în care îl aruncase suflul exploziei și îndreptându-se spre ea. Dacă ar fi murit, ar fi rămas singură în sălbăticie, dar abia mult mai târziu își aduse aminte de izbucnirea de egoism a aceluia gând și se rușină.

Aproape ajunseseră la lac, descoperi ea după ce perdeaua de fum se împrăstie, purtată de vânt. Era vizibil prin centura de copaci de dincolo de poienița în care se prăbușiseră. Din nefericire, flotoarele împiedicaseră acest lucru, agățându-se de ramurile copacilor și smulgându-se în cădere, trimițându-i direct spre pământ. Dar, dacă norocul nu îi ajutase să mai parcură cei câțiva metri până la apă, le zâmbise totuși alegând locul de prăbușire. Cei doi copaci uniți care rupseseră ambele aripi ale avionului le încetiniseră coborârea, permițându-le să ajungă la pământ aproape nevătămați. Cu excepția unor tăieturi și zgârieturi, erau amândoi în stare bună.

Ploaia îi salvase de pericolul incendiului produs în pădure datorită exploziei. Iarba de lângă avion luase foc, dar pădurea din apropierea lacului nu era foarte deasă și focul nu se împrăștiase. Că se simțeau înfrigurați și uzi era un preț mic pe care erau bucuroși să-l plătească, cuprinși de ușurarea copleșitoare a supraviețuirii.

Abia după o oră, Regan fu în stare să înceapă să gândească rațional și coerent. Cal construise un adăpost din crengi împotriva ploii, folosind una dintre păturile pe care le salvase din avion. Așezată lângă el, tânăra aruncă o privire spre lumea întunecată și amenințătoare din jur, nedorind să se gândească la ce va urma. Nu avuseseră timp să utilizeze radioul, ca să poată cere ajutor.

– De ce s-a oprit motorul atât de brusc? întrebă ea cu voce șovăitoare.

– Un blocaj în conducta de alimentare, declară Cal cu siguranță. E singurul lucru posibil.

Suntem norocoși că nu s-a întâmplat când eram deasupra munților, adăugă el, privind-o cu atenție și văzându-i paloarea sub stratul de ulei care o păta. Te simți amețită?

Într-un fel, pericolul prin care trecuseră îi apropiase, de parcă se cunoșteau de o viață. – Da, recunosc ea. Și tremur.

– Șoc. O să treacă. Va trebui să treacă. Nu avem nici un tratament la dispoziție.

Avea dreptate, firește, chiar dacă părea inutil de brutal. Regan încercă să se controleze. La urma urmei, trecuseră prin aceeași experiență.

– Acum, ce se întâmplă? întrebă ea. Stăm aici și așteptăm să vină cineva să ne caute?

– Nu o să ne caute nimeni. Nu pentru o vreme....

– Dar trebuie să o faci! Adică, dacă nu apari la Fort Lester, desigur că...

– Vizitele mele nu sunt programate la minut, explică el. Se știe că voi ajunge acolo în această săptămână, doar atât. N-or să înceapă să se impacienteze decât peste trei, patru zile.

Pentru o vreme, Regan rămase tăcută. Nu se putea gândi decât la probleme irelevante.

– Așadar, ce vom face? întrebă ea în cele din urmă, iar din vocea ei răzbătea disperarea.

– Nu avem de ales. O să plecăm de aici.

Ea tresări.

– Cât de departe?

– Patruzeci, patruzeci și cinci de mile. În astfel de ținut, ne va lua cam trei zile.

– Trei zile!

Îl privi cu uimire. Părea foarte calm.

– Nu avem mâncare, observă tânăra. Cum putem merge trei zile la rând fără mâncare?

El se aplecă și desfăcu legătura de la picioarele ei.

– Avem un pistol și câteva gloanțe, două pături, un cuțit și mijloace pentru a face foc. O să supraviețuim. Din fericire, păstrez mereu aceste lucruri în avion. Nu se știe niciodată când va fi nevoie. Îmi pare rău că n-am avut timp să iau mai multe.

Oricum, așteptase prea mult și așa, își aduse ea aminte cu un fior.

– Ce fel de mijloace pentru a face focul? întrebă ea, ca să aibă ceva de spus. O să freci două bețe?

– Acesta, răspunse bărbatul, scoțând din buzunarul hainei o brichetă placată cu aur. Nu poți să spui că am venit nepregătit, adăugă el cu un zâmbet vag.

– Foarte prevăzător, declară ea scurt.

Cal se aplecă brusc spre ea și o prinse de umeri, ridicându-i capul. Expresia lui era severă.

– Bine, e de-ajuns. Poate că ești în șoc, dar trebuie să-ți revii. Suntem vii și vom rămâne în viață, chiar dacă o să te trag după mine până o să cazi de oboseală. Ai înțeles?

Îl privi lung în ochi, simțind brusc o scânteie de emoție suprinzătoare.

– Da, se răsti ea, e imposibil să nu înțeleg. Și ia-ți mâinile de pe mine!

Ochii lui cenușii sclipiră.

– Văd că îți revii repede! Va trebui să fim mult mai aproape înainte de finalul acestei aventuri.

– Nu dacă am și eu ceva de spus!

– N-o să te poți împotrivi. În acest anotimp, temperaturile coboară noaptea până la limita înghețului. O să avem nevoie de căldura corpurilor noastre, dacă vrem să supraviețuim.

Regan se înfioră și plecă privirea.

– Nu vom pleca de aici, nu-i așa? Nu avem nici o șansă de supraviețuire!

– Avem toate șansele de care e nevoie. Imediat după ce ploaia se va sfârși, o să facem un foc și o să ne uscăm hainele, declară el, aruncând o privire spre ceas. Ceasul meu e defect. Al tău cum e?

Al ei era neatins și încă funcționa. Spre uimirea ei, era ora trei. Cum se pot întâmpla atât de multe într-un timp atât de scurt? Păreau să fi trecut zile întregi de la prăbușire.

Ploaia luă sfârșit curând, iar norii se risipiră, lăsând câteva raze de soare să strălucească. Când ieșiră din adăpostul improvizat, aerul începuse să se încălzească și poiana în care se aflau se lumina încetul cu încetul. Cal găsi niște lemn uscat sub câteva stânci și aprinse repede focul promis, întinzând pătura udă pe câteva crengi din apropiere.

– Dă jos toate hainele ude, spuse el. Nu-ți poți permite o răceală. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai avut ideea bună să cumperi o haină groasă. Chiar udă, lâna reține căldura destul de bine.

– Am crezut că vei râde de mine din cauza hainei, mărturisi ea, scoțând-o și punând-o în apropierea focului.

– De ce aș fi făcut-o?

– Pentru că nu sunt canadiancă.

– Aș fi nebun dacă aș crede că numai canadienii au voie să poarte haine bune. Nu trebuie să dai jos și pantalonii?

– Nu sunt uzi, doar puțin umezi. Ai grijă de ai tăi.

Bărbatul o privi zâmbind, iar ea se îmbujoră. Pentru o clipă, aproape uitase unde se află. Șocul poate lua diferite aspecte. I se părea încă destul de greu să-și imagineze că se aflau în sălbăticie. La patruzeci de mile de cea mai apropiată așezare umană, iar drumul spre aceasta va dura trei zile. Nu putea nici măcar să se gândească.

Focul era plăcut, chiar dacă le aducea aminte de incendiul din care scăpaseră ca prin minune. Cal o lăsă lângă foc, la căldură, apoi se duse

să scotocească în ce mai rămăsese din avion. Când se întoarse, purta un bidon metalic de apă, un vas din același material și o cutie în care se aflau câteva cârlige de pescuit și fire de undiță.

– Trusa mea de supraviețuire, anunță el, mulțumit. O să trăim ca niște regi.

– A mai rămas ceva nears? întrebă Regan, dar el clătină din cap.

– Nimic semnificativ.

Însemna că, în afara hainelor de pe ea, nu mai avea nimic. Nici pașaport, nici bani, nici acte. Era aproape lipsită de identitate, își dădu ea seama cu tristețe.

Cal se așează pe un buștean în apropiere, punând pe foc niște crengi uscate. Soarele cobora spre apus, făcând apele lacului să strălucească. Părul lui aspru părea de necontrolat, iar umerii acoperiți de puloverul alb erau lați și puternici. Puterea lui era în același timp liniștitoare, dar și amenințătoare. Erau singuri aici, iar el era un străin. De unde știa ce fel de om era cu adevărat?

– Când pornim la drum? se strădui ea să întrebe, când tăcerea îi păru de nesuportat. Lucrurile sunt aproape uscate.

– Nu în această seară, este prea târziu. O să ne oprim aici pentru noapte, iar mâine dimineață plecăm la prima oră.

Bărbatul își scutură praful de pe mâini, apoi o privi brusc, surprinzându-i privirea fixată asupra lui și ghicind la ce se gândea. Expresia lui se înăspri.

– Nu te mai îngrijora, spuse el. Ești în siguranță. Am alte lucruri în minte. Tot ce vreau de la o copilă ca tine este cooperarea. Fă ce ți se spune și ne vom înțelege foarte bine.

Regan se controlează cu efort. Nu era timpul cel mai potrivit pentru o ceartă.

– Cum propui să aflăm încotro să mergem? întrebă ea. Nu văd nici un indicator.

Sarcasmul fusese involuntar, dar Cal alese să-l ignore.

– Râul care alimentează acest lac se numește Ender. Keele, râul pe care se construiește barajul, se varsă în el, de cealaltă parte a coastei din fața noastră. Cea mai bună soluție este să-i urmăm cursul. E mai bine decât să tăiem pădurea spre Fort Lester.

– Vrei să spui că barajul este mai aproape.

– Nu, e cam la aceeași distanță, dar e în linie dreaptă.

– Nu înțeleg, clătină ea din cap, nedumerită. Ar trebui să mergem spre oraș, nu spre baraj.

El făcu un semn cu capul spre vârfurile care se întindeau în stânga lor.

– Cum vrei să zburăm peste ele? Am știut ce fac în clipa în care am dirijat avionul spre vale. Rocile nu sunt foarte moi la aterizare.

– Aveai instrumente.

– Nu pentru zborul fără vizibilitate, oftă el, nerăbdător. Uite ce este, nu vom sta aici să ne certăm pe tema mecanicii zborului. Crede-mă pe cuvânt.

– Îmi pare rău, își ceru ea scuze. Nu voiam să mă consider isteată, dar nu reușesc să înțeleg.

– În acest caz, nu mai încerca. Te vei simți mai bine după somn.

Dacă vor reuși să doarmă. Deja temperatura scădea; era ușor de simțit. Regan se întinse spre haina de lână, dar Cal o opri.

– Ai răbdare, până când vei avea cu adevărat nevoie de ea. E singura modalitate să simți mai bine beneficiile.

Bărbatul se ridică, apoi se îndreptă spre locul în care lăsase pistolul și-l încărcă.

– Nu lăsa focul să se stingă, o sfătui el, dar nici să fie prea puternic. O să mă întorc repede.

– Sper că nu vrei să mă lași singură, tresări ea, alarmată. Dacă vine un animal?

– Ești în siguranță în apropierea focului. Avem nevoie de ceva de mâncare.

– În lac trebuie să fie pește.

– Desigur, este pește, care este foarte bun când nu ai altceva. Dar avem nevoie de mult mai mult pentru energie. Nu trebuie decât să stai lângă foc.

Regan nu avea nici cea mai mică intenție să plece. Îl urmări cum se îndepărtează cu pași mari, acceptând situația. Un bărbat pare mai potrivit pentru astfel de situații, mai ales unul care a trăit în aceste regiuni. Pentru Cal Garrard, pădurea nu era ceva înspăimântător, dar ar fi trebuit să vadă că ea se teme. Urșii grizzly sunt obișnuiți în aceste zone și ar fi trebuit deja să termine perioada de hibernare. Cum poate să o lase singură și neprotejată?

Când se întoarse, soarele apusese deja. Auzise un foc de armă cu ceva timp în urmă și nu fu surprinsă să vadă pasărea din mâna lui. Îl ignoră, aplecându-se spre flăcări cu mâinile întinse.

– Ți-am spus să lași focul să scadă, clătină el din cap. Nu ascuți niciodată? Cum ar trebui să prăjesc acum pasărea, fără să o ard la un asemenea foc?

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse ea.

Nu-i păsa de cuvintele lui. Ultima oră petrecută lângă foc fusese foarte tensionată. Auzise zgomote ciudate în pădurea din spatele ei, ca și în apa lacului. Umbrele păreau să se miște când le privea cu coada ochiului.

– Oricum, nu mi-e foame.

– Mie îmi e, și o să-ți fie și ție curând, replică el scurt. Nu vom reuși să scăpăm de aici dacă ne lăsăm copleșiți de autocompătimire.

– Autocompătimire? ridică ea privirea, fixându-l cu ochi strălucitori. Ai plecat cu arma și m-ai lăsat singură, iar acum ai tupeul să mă acuzi că mă autocompățimesc?

– Am tupeu pentru mult mai multe lucruri, răspunse el, netulburat. O să afli acest lucru, dacă nu îți revii. N-o să-mi petrec timpul având grijă de tine. N-ai decât să te descurci singură.

– Du-te să te plimbi! mormăi ea, apoi încremeni văzându-l că lasă pasărea jos și se îndreaptă cu pași mari spre locul în care se afla.

Măinile care o prinseră de umeri și o ridicară în picioare erau aspre și puternice.

– Fii atentă, se răsti el. Nu mai suport! Te porți ca un copil de zece ani. Am avut o experiență neplăcută, recunosc. Într-adevăr, te-a șocat, dar e timpul să treci peste asta! Nu avem ce face. Nimeni nu ne poate ajuta, decât noi înșine. Ca să facem asta, e cazul să-ți vii în fire și să capeți curaj. Ești în stare?

Îl privi fix, cu ură. Curaj? O să-i arate ea ce înseamnă curaj!

– Bine, spuse ea, ți-ai expus punctul de vedere. Nu te voi trage înapoi.

– Bine, răspunse bărbatul dându-i drumul. Am tăiat câteva ramuri de molid pe care le-am lăsat pe malul lacului. Du-te să le aduci, înainte să se întunece prea tare. În noaptea asta nu va fi lună.

Nu erau prea departe, deși, la cât era de nervoasă, nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost dincolo de lac. Le prinse de capătul proaspăt tăiat și le târî spre foc, lăsându-le unele peste altele, după instrucțiunile lui. El curățase pasărea de pene, o tăiasse și o înfipsese într-un băț ascuțit. Sprijinită pe două crengi bifurcate, acum se frigea încet la foc, începând să miroasă delicios.

Cal o întorcea din când în când, cu figura luminată de strălucirea focului. Evident, era obișnuit cu acest mod de a pregăti carnea. Regan avea sentimentul că ar fi fost foarte mulțumit dacă lucrurile ar fi stat altfel și ar fi fost singur. Resentimentele față de el muriră, în clipa în care își dădu seama cât de copilărește se comporta. Indiferent de cât de mult s-ar strădui, tot o să-l tragă înapoi. Putea oare să-l

învinovățească pentru că o certase, în clipa în care începuse să dea semne de abandon, înainte ca măcar să înceapă călătoria?

Pasărea era la fel de bună, pe cât de bine mirosea.

– Nesportiv, murmură ea, în clipa în care află că era cocoș de munte.

Pădurea se întindea în spatele lor, tăcută și întunecată, mirosind puternic a rășină. În fața lor, răsună murmurul valurilor care se izbeau de mal. Stelele începuseră să se aprindă pe cerul aproape lipsit de nori. Dacă nu ar fi fost frigul din ce în ce mai mușcător, ar fi fost chiar plăcut.

După ce mâncară, Cal pregăti patul, trăgând ramurile de molid aproape de foc. Regan îl urmărea cu teamă, văzând că pune păturile una peste alta și dându-și seama ce ar trebui să facă. În clipa în care el spusese că patul e gata, nu reuși să se miște, privindu-l nemișcată, cu o rugăciune mută în priviri.

– Nu mă face să te iau pe sus, murmură el, obosit. Am crezut că am trecut de acel prag.

– Nu mă pot împiedica, spuse ea cu voce tremurândă. Poate că e un lucru obișnuit pentru tine, dar pentru mine nu e.

– Te referi la faptul că nu ai mai dormit cu un bărbat? o privi el cu ironie. Nu trebuie să-mi spui, e evident.

– E evident? Întrebă ea, jignită. De ce?

– Crede-mă pe cuvânt. Pur și simplu e.

– Ar trebui să te cred mereu pe cuvânt?

– Da, declară el, devenind nerăbdător. Vino.

– Prefer să dorm singură, insistă ea. Sunt două pături.

– O pătură este insuficientă, chiar cu focul aprins. Acum e frig deja, dar o să fie și mai frig. Nu ești nici măcar obișnuită să dormi pe ceva tare.

– Pot să mă obișnuiesc, murmură ea. Te rog.

– Nu, veni răspunsul ferm. Îți dau trei secunde.

Ea se ridică fără grabă și se duse spre patul improvizat, evitându-i ochii când se așează între pături.

– Întoarce-te pe o parte, spuse el.

Se așează în spatele ei, aranjând cu grijă păturile în jurul lor. Simți brațul lui înconjurându-i talia, apoi ridică genunchii, urmând forma corpului ei. În cele din urmă, respirația fiebinte îi încălzi ceafa.

– Relaxează-te, o ironiză el, după câteva minute. Inima îți bate ca o tobă.

Nu era ușor. Putea să simtă cum se încălzește și era nevoită să recunoască. Avusese dreptate, era singura soluție pentru a nu îngheța de frig, dar nu putea să se gândească la poziția lor cu detașare. Îl cunoștea pe acest bărbat de un pic mai mult de douăzeci și patru de ore. Cum s-ar fi putut aștepta să accepte această situație? Putea să neghe că e femeie oricât de mult dorea, dar nu putea să-l creadă.

Cal oftă brusc.

– Uite, spuse el, sunt obosit și avem o zi lungă în fața noastră. Nu vreau decât să dorm, dar tu vei sta toată noaptea așteptând să profit de această situație. Cred că e mai bine să terminăm cu asta chiar acum.

O întoarse repede spre el, înainte chiar să-și dea seama ce intenționa să facă și o sărută detașat, cu răceală.

– Bine, încheie el brusc sărutul, așadar, am profitat de situație. Acum, putem să dormim amândoi liniștiți?

Regan îi întoarse spatele, permițându-i să reia poziția inițială. Buzele îi ardeau, dar mesajul fusese clar. Nu îl interesa din acest punct de vedere. Ar fi trebuit să fie o ușurare, dar nu era. Într-un fel, se simțea palmuită.

Capitolul 3

Regan fu prima care se trezi, odată cu lumina cenușie a zorilor, simțindu-se înțepenită și cu dureri de spate. Probabil că se mișcase în timpul somnului, pentru că fața lui Cal era acum foarte aproape de a ei și brațul lui o cuprindea. Îi putea simți răsuflarea pe frunte, iar barba proaspăt crescută era vizibilă de-a lungul bărbiei. Când încercă să se miște, brațul lui o strânse mai aproape.

– Dallas, murmură bărbatul, iar ochii cenușii se deschiseră, fixând-o întâi fără expresie, apoi realizând unde se află. E confortabil, spuse el. Ai dormit bine?

Regan se ridică, fără să răspundă, cu un geamăt când își simți încheieturile amorțite protestând. Vârfurile copacilor erau acoperite de ceața care cobora până aproape de pământ, creând o atmosferă umedă și înghețată. O trecu un fior.

– O să fie o zi frumoasă, auzi vocea lui în spate. Ceața o să se ridice odată cu răsăritul soarelui.

Cal se ridică și puse pătura în jurul umerilor ei, strângând-o ca într-un scutec.

– O să aprind focul și o să verific capcanele pe care le-am pus aseară. Păcat că nu avem cafea. O băutură fierbinte ar face minuni.

– Dar avem apă, încercă Regan să imite tonul lui calm. E mai bine decât nimic.

– Cu ceva noroc, putem avea mai mult decât atât.

Aprinse focul destul de repede, apoi puse apa la încălzit în vasul metalic. Regan încercă să se miște, rușinată că îl lasă să facă totul, dar era un efort prea mare. Se simțea obosită și deprimată– probabil ca urmare a șocului. Cal nu va accepta această scuză multă vreme, știa foarte bine, dar nu intenționa să se miște înainte ca el s-o oblige.

Bărbatul se întoarse de la verificarea capcanelor cu un iepure într-o mână și cu câteva ciuperci în eșarfa pe care o purtase la gât. Cel puțin, el susținea că sunt ciuperci. Regan spera că avea dreptate, pentru că un stomac deranjat ar fi fost un dezastru în această clipă.

Fierțe în apă, aceste ciuperci constituie un mic dejun surprinzător de gustos, chiar dacă neobișnuit. Tânăra ar fi dorit să fi fost mai multe. Iepurele urma să fie păstrat pentru masa de seară, pentru că nu mai aveau timp să-l gătească. Se părea că nu vor avea nimic de mâncare la prânz, dar asta nu o surprindea. Urmau să meargă atâta vreme cât le permitea lumina zilei. Ca să poată străbate patruzeci de mile în trei zile, ar însemna cam paisprezece pe zi– străbătute în circumstanțe destul de neobișnuite. Oricum, bănuia că estimarea lui de trei zile fusese optimistă, ca să n-o deprime. Cu toate acestea, nu-și putea permite să se lase copleșită de disperare.

Lacul avea o apă rece ca gheața. Se spală pe față și pe mâini și spală cum putu mai bine vasul în care fuseseră fierte ciupercile. O formă maronie străbătea apele în fața ei, nu departe de locul în care se opriese. Își dădu seama că era un castor: emblema Canadei. Urmări fascinată rozătorul care se cățăra pe mal, scuturându-se înainte să alerge spre un tufiș din apropierea lacului. Chiar dacă o simțise, nu

părea speriat. Zări apoi o mișcare în tufișurile din partea cealaltă a lacului, dar nu avu timp să vadă animalul care o producea. Oricum, părea să fie unul destul de mare și era mai bine să nu-l vadă.

Cal adunase păturile și restul lucrurilor într-o legătură surprinzător de mică și, în clipa în care tânăra se întoarse de la lac, o ridică pe umeri.

– Gata? întrebă el, luând pistolul în mână.

Atât de pregătită pe cât era posibil, dădu ea din cap, fără să spună un cuvânt. Se hotărî să nu se gândească la ce urmează, ci să se concentreze pe prezent. Cal cunoștea aceste păduri și-i va conduce spre siguranță. Trebuia să o facă.

Fu foarte ușor să ajungă la extremitatea nordică a lacului. Nu avură decât să urmeze linia țărmului, până la punctul în care râul pe care îl căutau se vărsa în lac. Vârfurile munților se reflectau în apele limpezi, ca într-o oglindă.

Nu făcură mai mult de patru mile în această dimineață. Cal permise pauze scurte la fiecare oră, dar nu mai mult de cinci minute. Îi explică apoi răbdător că pauzele mai îndelungate le-ar putea produce crampe musculare. Chiar dacă urmau căile bătătorite de animale, drumul era destul de greu. O dată, părăsiră această cărare ca să taie drept printre copaci, dar o regăsiră dincolo de porțiunea mai dificilă. Cal părea să știe ce face și, mai important, încotro să meargă. Regan nu putea decât să-l urmeze și să se străduiască să nu fie o povară.

În ciuda provocărilor drumului, deveni conștientă de locuitorii pădurii: multe păsări, apoi veverițe roșcate care săreau din ramură în ramură, atât de rapid încât era aproape imposibil să le urmărești. O dată zări un porc spinos, care își urma netulburat drumul, fără să-i pese de apropierea oamenilor.

– Sunt urși în aceste păduri? întrebă ea în timpul unei pauze. Grizzly, adică.

Cal ridică din umeri.

– Grizzly, negri– toți sunt urși. Sigur, sunt prin preajmă.

– Ai lăsat focul să se stingă noaptea trecută. Dacă unul ne-ar fi găsit? Zâmbetul lui era slab.

– Presupun că vrei să spui că ar fi trebuit să te păzesc toată noaptea cu arma în mână. Numărul unu, nu pot sta jumătate de noapte treaz, apoi să merg ziua întreagă. Numărul doi, e mai probabil să se retragă dacă simt miros de oameni. Nu atacă decât dacă le este atacat teritoriul.

– Cum poți fi sigur că nu le-am violat teritoriul?

– Pentru că am fi aflat imediat. Teritoriul periculos este în imediata lor vecinătate. În mod normal, nu atacă decât dacă sunt încolțiți sau surprinși. Dar de ce te interesează?

– Am crezut că am văzut unul lângă lac.

– În partea de sus sau în cea de jos?

– În cea de jos.

– În acest caz, nu ai de ce să-ți faci probleme. Vântul bate spre noi, răspunse el, fără să pară îngrijorat. Uită această problemă. Facem prea mult zgomot ca să luăm un urs prin surprindere.

Presupuse că știa ce spune– cel puțin în această problemă. Oricum, nu era liniștită în totalitate și, din când în când, mai arunca o privire peste umăr.

Așa cum prezisese Cal, vremea se încălzi când soarele ajunsese sus. Era cald în comparație cu noaptea trecută, desigur. Spre mirarea ei, mâncară ceva la prânz, pentru că însoțitorul ei scoase din legătură restul de cocoș sălbatic prăjit seara trecută. Carnea rece fu binevenită, deși ar mai fi mâncat. Era deja obosită. Avea impresia că picioarele îi sunt de lemn, ca și cum nu i-ar aparține, iar la unul dintre călcâie îi apăruse o rană provocată de încălțări. Gândul că trebuie să se ridice și să o ia de la capăt era aproape de neîndurat.

– Nu există altă soluție, îi spuse Cal, interpretând corect expresia ei în clipa în care îi spuse că e timpul să plece. Obişnuieşte-te cu acest gând.

– Pentru tine este în regulă, izbucni ea plină de resentimente, ești obișnuit cu sălbăticia asta blestemată! Nu-ți pasă cum mă simt eu!

– Nu îndrăznesc să mă gândesc la asta, răspunse el cu răceală. Să mergem!

– Sunt obosită. Am nevoie de o pauză mai mare pentru odihnă, declară ea, cu toate că era rușinată de comportamentul ei, dar fără să se poată abține. O să merg când o să fiu în stare!

El nu o contrazise, ci se apropie de ea și o ridică repede în picioare, strângându-i brațul fără milă. Privirea lui era disprețuitoare.

– O să mergi când îți spun să mergi! Și mai repede! Câteva dureri nu o să te omoare, o clătină el. Maturizează-te!

Când îi dădu drumul, tânăra se împiedică și se strădui să-și rețină lacrimile, provocate în același timp de disprețul față de propria slăbiciune, dar și de mânie.

– Te disprețuiesc! șuieră ea printre dinții încheștați. Cu adevărat, te disprețuiesc!

– Foarte bine, răspunse el, ridicând legătura pe umăr. Poate că la sfârșitul călătoriei, o să descoperi că te-ai mai maturizat.

Regan își reținu replica jignitoare. Oricum, ce rost avea? Avea dreptate, se purta ca un copil. Nu era decât vina ei că o trata astfel. Strângând hotărâtă din dinți, îl urmă în clipa când el părăsi locul de odihnă, fără să privească înapoi.

Rana de la picior deveni din ce în ce mai mare. Mersul era acum o adevărată tortură. La un moment dat, strecură batista împăturită între piele și pantof. Chiar dacă nu o mai durea la fel de tare, continua să fie extrem de incomfortabil. Era nevoie de toată hotărârea ei să nu i se citească durerea pe figură, de câte ori Cal arunca o privire spre ea.

Chiar dacă bărbatul observă dificultățile ei, nu făcu nici un comentariu. Iepurele pe care îl prinsese era acum agățat de umărul lui și spânzura nemișcat, cu urechile lungi fluturând. Regan știa că nu trebuia să simtă milă pentru el, dar regreta că erau nevoiți să omoare pentru a supraviețui.

Dacă asculta, pădurea era plină de zgomote, dar impresia dominantă era de tăcere. Uneori, copacii erau atât de înalți, încât îi dădeau impresia că ajung la cer. Pădurea părea să fie neatinsă, fiind probabil prea departe pentru producătorii de cherestea. Oricum, odată cu construirea centralei hidroelectrice de pe Keele, lucrurile se vor schimba. Se întrebă ce fel de impact va avea aceasta asupra unui oraș mic, precum Fort Lester. Cal spusese că, în doi ani, va fi de nerecunoscut. Probabil că va deveni un mic centru industrial...

Spre seară, schiopăta deja destul de rău, în ciuda eforturilor de a ignora durerea arzătoare de la picior. Întregul ei corp părea greu, iar capul îi dădea impresia că e plin cu bumbac. Pe măsură ce soarele coborî spre apus, deveni vizibil că în această seară va fi chiar mai frig decât seara trecută, poate tocmai pentru că era senin. Nu era imposibil să înghețe. Singurul lucru pe care nu-l prevăzuse când hotărâse să vină aici în căutarea fratelui ei, fuseseră temperaturile.

Își așezară tabăra într-o mică vale, care părea să-i protejeze de aerul aproape înghețat. Cal făcu focul, apoi puse câteva capcane. Când se întoarse, era deja întuneric. Purta pe umăr doi pești destul de mari.

— M-am gândit să-mi încerc norocul, câtă vreme se mai poate vedea, spuse el. O să gătim și iepurele. Astfel, o să avem ceva și mâine.

Bărbatul o privi cu atenție cum stătea cuibărită în apropierea focului, cu fața obosită și cu părul încălcit.

— Te simți bine?

— Da, răspunse ea, abținându-se să nu-i reproșeze că lipsise prea mult. Putem păstra în vreun fel focul aprins, noaptea asta?

O să mă trezesc și eu să am grijă de el.

– S-ar putea să nu avem nevoie. Am găsit un soi de peșteră. Nu e mult, dar e uscată și cred că e mai caldă decât spațiul deschis.

– Probabil că e cuibul unui urs, murmură ea.

El râse.

– Ai urși pe creier. Oricum, ursul are bârlog, nu cuib.

Regan oftă ușor. Probabil că și el era obosit, dar mai găsea puterea să glumească.

– Am fost o povară, nu-i așa? Întrebă ea.

El începuse deja să jupoaie iepurele cu mișcări sigure, folosind cuțitul mic, dar ascuțit.

– Ai avut momentele tale, recunosc el fără să ridice privirea și adăugând, după o pauză: ce-ar urma acum, să-mi cer scuze că am fost dur cu tine?

– Numai dacă ți se pare necesar.

Cal o privi o clipă, cu o expresie enigmatică în lucirea focului.

– Aș fi putut să fiu și mai dur. O meritai.

– Datorită a ceea ce crezi că sunt?

– Datorită a ceea ce știi că ești. Dar nu te învinovățesc prea tare.

E vina tatălui tău, el te-a făcut așa.

Ea înghiți cu greutate.

– Nu vreau să vorbesc despre tata.

– Știu. Dar e timpul s-o faci— ca să poți scăpa de el. Se vorbesc o mulțime de prostii despre sângele care nu se face apă, dar nu trebuie să fie așa. Dacă te consolează în vreun fel, n-am fost foarte atașat de tata. Eram prea diferiți.

– Dar i-ai călcat pe urme?

– Nu neapărat. Nu suntem la fel.

– De când a murit?

– De doi ani, răspunse bărbatul, dar ceva din vocea lui o împiedică să mai pună întrebări. Aștepți multe de la reîntâlnirea cu Ben, nu-i așa? întrebă el, după o pauză.

– Presupun că da, recunosc eu. Poate prea mult. O să fie surprins când o să apar din senin din mijlocul pădurii.

– De-a dreptul șocat, fu el de acord. Mai ales dacă ne gândim că nu ai pașaport, printre altele. Ți dai seama că va fi practic imposibil să încerci să rezolvi problemele administrative la Fort Lester? O să trebuiască să te întorci pe coastă și să ajungi la consulat.

Regan nu se gândise la aceste probleme și nici nu voia să se gândească.

– Pe moment, o să fiu foarte fericită când voi ajunge acolo, spuse ea. O să mă preocup de restul mai târziu.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi adăugă cu o voce șovăitoare:

– O să fie un drum mai dificil decât cel de azi?

– Râul traversează o stâncă ceva mai departe de aici. Nu putem să trecem prin ea, așadar va trebui să trecem peste ea. Ai făcut vreodată alpinism?

Ea clătină din cap.

– Nu sunt genul de persoană care face drumeții montane.

El zâmbi.

– Te cred. Ceva sporturi?

– Tenis și squash.

– Sunt sporturi destul de rapide. Erai bună?

– N-am încercat niciodată să le practic la nivel competițional.

Conversația o ajută să se relaxeze.

– Tu ai practicat sport? întrebă ea.

Cal ridică din umeri.

– N-am avut niciodată destul timp pentru un sport organizat.

– Dar te duci la vânătoare?

– Uneori, răspunse el, deranjat de tonul cu care fusese pusă întreba. E ceva care te deranjează în această privință?

– Nu, ezită ea, doar că... animalele ucid doar pentru mâncare.

– Și eu la fel, replică el, netulburat. Când sunt plecat, trăiesc din ceea ce-mi oferă natura, ca acum. E o provocare suficientă.

Regan își mușcă buzele. De ce nu învâța să aibă grijă ce spune? Era prea târziu să-și ceară scuze, așa că rămase tăcută, urmărindu-l cum curăță peștele și îl pune pe același băț cu iepurele. Dacă soarta vruse să aibă un accident de avion, totuși nu putuse alege un însoțitor mai bun decât Cal Garrard. Nu știa însă de ce se simțea atât de nesigură în compania lui.

– Te simți înțepenită? întrebă el.

– Da, răspunse ea, străduindu-se să-și alunge orice urmă de autocompătimire din voce. Nu-mi dau seama de ce. Nu e ca și cum n-aș avea o condiție fizică bună.

– Ai folosit mușchi diferiți, asta este problema. Plus vânătăile pe care le-ai colectat ieri. Și eu le simt. Am avut noroc. Dacă am fi avut un picior rupt sau chiar o gleznă luxată, ar fi fost aproape imposibil.

– Ar fi trebuit să mă lași în urmă și să te duci după ajutor.

– Dacă ai fi fost tu cea rănită. Dar dacă aș fi fost eu? Te-ai fi descurcat singură?

– Știi foarte bine că nu, se înfioră ea la gândul că ar fi putut fi lăsată singură în pădure. Aș fi neajutorată fără tine, nu mă deranjează să recunosc.

– Ba te deranjează, dar așa stau lucrurile. Suntem împreună, la bine și la rău.

Tânăra ridică sprâncenele, glumind:

– Sună familiar.

Ceva străluci pentru o secundă în privirea lui cenușie: o schimbare de expresie care dispăru imediat.

– Am văzut că ai probleme cu un picior, spuse el. Presupun că încălțările sunt noi?

– Da, dădu ea din cap aprobator, conștientă că schimbarea subiectului era intenționată, dar fără să vrea să afle de ce.

Privirea lui era suficientă pentru a descuraja orice inițiativă.

– Ți-au făcut rană la călcâi? Ar fi bine să mă lași să arunc o privire înainte de plecare. Un astfel de lucru mărunț poate însemna o diferență semnificativă din punct de vedere al timpului.

– Dacă îmi dau pantoful jos, nu voi mai reuși să mă încalt, protestă ea.

– Și dacă nu îl dai jos, o să ajungi incapabilă să mergi.

Regan nu mai protestă. I se părea imposibil să fie mai rău decât acum.

– Ce distanță crezi că am parcurs azi? întrebă ea.

– Zece sau unsprezece mile. Nu pot să-mi dau seama cu exactitate.

– Nu e suficient, nu-i așa? Nu pentru a reuși să ajungem în trei zile.

– Dacă nu vom reuși în trei, vom reuși în patru.

– Între timp, o să-și dea seama că lipsești.

– Poate. Dar nu va mai însemna nimic. O să fim deja acolo.

Regan ar fi vrut să împărtășească siguranța lui. Pentru el era diferit, pentru că știa exact cu ce se vor confrunta. De asemenea, era diferit pentru că era bărbat. Nu se lasă chiar atât de ușor pradă fricii și slăbiciunilor.

Iepurele și peștele se transformară într-o cină consistentă. Dacă nu ar fi fost frigul mușcător, tânăra ar fi dorit să stea lângă foc, savurând amestecul de arome. Peștera pe care Cal o găsisese se afla la baza văii, într-o adunătură de stânci, purtate probabil de ape. După cum spusese Cal, nu era foarte mare, dar era uscată, iar pe podea se afla niște iarbă uscată, semn că fusese mai demult sălașul vreunui rozător.

– Sunt sigur că nu e de curând părăsită, spuse el cu siguranță, pentru că ar fi rămas mirosul animalului. Intrarea e prea largă pentru a oferi destulă siguranță. Dar, din fericire, este perfectă pentru nevoile noastre. Dacă vom face un foc exact la intrare, o să încălzească și interiorul. Numai să nu dai vina pe mine dacă se schimbă vântul și tot fumul pătrunde înăuntru.

După ce focul fu aprins și păturile întinse, în interior era surprinzător de confortabil.

– Acum să ne uităm la piciorul tău, îi ceru el. Dă-ți jos pantoful.

Regan se descălță cu greu, mușcându-și buzele să nu geamă în clipa în care pielea pantofului depăși rana. Bandajul pe care îl improvisase din batistă era lipit de piele, prin gaura făcută în șosetă. Sub el, pielea era roșie și dureroasă. Cal o privi clătinând din cap.

– Cred că te-a durut îngrozitor. De ce nu ai spus nimic?

Ea îl privi în față, făcând o grimasă.

– N-am îndrăznit.

– Ah, exclamă el, cred că o meritam!

Se ridică în picioare, atât cât permitea înălțimea peșterii.

– Mă întorc imediat.

Nu lipsi mai mult de zece minute. Când se întoarse, avea în mână ceva care părea mușchi de copac. Folosind apă încălzită în vasul de metal, făcu o pastă din acest mușchi, formând o cataplasma pe care o acoperi cu o frunză.

– E un vechi remediu indian, explică el. Vindecă și întărește pielea. Pune șoseta peste ea, ca să nu cadă. Dimineată o să fac una nouă, pe care o vei pune în pantof. O să descoperi că ustură puțin.

Într-adevăr, ustura un pic, dar nu avea de ce să se plângă.

– E în regulă, zâmbi ea. Mulțumesc.

Îl privi curioasă, în lumina roșietică a focului care lumina figura masculină.

- De unde ai învățat să prepari acest leac?
- Am auzit despre el, răspunse el vag. Mai bine ne-am duce la culcare.

Cal făcu un pas înainte, aranjând focul. Abia era loc în peșteră pentru două paturi separate, dar profită de faptul că era cu spatele spre ea, ocupându-se de foc și se înveli într-o pătură cât putu mai bine. El nu spuse nimic în clipa în care se strecură în pat, dar luă cealaltă pătură și făcu la fel. Erau apropiați, dar nu se atingeau, iar respirațiile lor se auzeau cu claritate în tăcerea din jur. Nici unul dintre ei nu spuse nimic.

Urmă o nouă zi frumoasă, care se încălzi imediat după răsăritul soarelui. Călcaiul lui Regan era mult mai bine. Pasul ei era aproape alert. O baie fierbinte și haine noi ar fi însemnat paradisul, dar pădurea nu putea oferi chiar atât de multe. Erau hrăniți, erau odihniți și mai aproape cu câteva mile de destinație. În ciuda terenului, merseră bine. La prânz, mâncară ce mai rămăsese din iepure și din pește, precum și niște țelină sălbatică pe care Cal o culesese de pe marginea râului. Dintr-un punct mai înalt, se vedea foarte clar lacul pe care îl părăsiseră în urmă cu o zi. Părea foarte aproape și nu se îndoia că, dacă ar fi fost singur, Cal ar fi ajuns deja în valea următoare.

– Se prea poate, răspunse el, când îi mărturisii la ce se gândea. Dar nu se pune această problemă. O să ajungem acolo, nu te mai îngrijora. În două ore, vom ajunge la zona dificilă despre care ți-am vorbit. După ce vom trece de ea, suntem practic acasă.

Acasă. La auzul acestui cuvânt, Regan se gândi ce va face când va ajunge în civilizație. Fără haine și fără acte, se va dovedi foarte dificil să rămână la Fort Lester, chiar dacă Ben ar dori asta. Așa cum stau lucrurile, va fi nevoită să-i ceară bani până când va reuși să intre în contact cu banca.

Avertizată de un al șaselea simț, ridică privirea și descoperi că însoțitorul ei o privea cu un zâmbet abia schițat pe buze. Spre deosebire de majoritatea oamenilor surprinși, el nu se uită în altă parte, pretinzând că e interesat de altceva, ci o fixă în continuare, zâmbetul devenind mai larg pe măsură ce obraji ei se îmbujorau. Ce voia de la ea? Nu avea stăpânirea de sine necesară pentru asemenea situație. Erau singuri, având de parcurs un drum lung. Poate că o femeie mai experimentată ar fi fost capabilă să privească această relație cu sânge-rece, dar ei îi era imposibil. Aproape că-și dorea să înceapă din nou să o trateze ca pe un copil.

– E timpul să plecăm, observă el. Te simți în stare?

– Da.

Era cazul să înceteze să mai caute explicații romantice ale gesturilor lui. Se purta ridicol. Nu i-a dat nici un motiv să se gândească la așa ceva.

Mergeau deja de o oră, când întâlniră un urs. Era atât de neașteptată apariția lui, încât și Cal fu luat prin surprindere. Tocmai intraseră într-un soi de luminiș, când îl descoperiră la câțiva metri în fața lor. Pentru că vântul bătea spre ei, nu-i mirosise, dar îi auzise. Capul lui mare se întoarse în direcția lor, ghearele se mișcară amenințător și scoase un mormăit înfricoșător.

– Nu mișca, șopti Cal. Suntem în afara zonei lui de siguranță, altfel ar fi deja aici.

Regan nu știa ce părere avea un urs grizzly despre zonele de siguranță, dar era sigură că acesta se afla mult prea aproape de ea!

Ar fi vrut cu disperare să fugă. Cal avea o armă. De ce nu trăgea în bestie?

El nu făcu nici o încercare măcar să ridice pistolul. Tensiunea lui era ușor de simțit, dar spre deosebire de atitudinea ei, complet încremenită, părea extrem de relaxat.

Ursul se lăsa din nou în patru labe, văzând ei că nu reacționează și continuă să-și vadă de treburi, fără să-i scape din ochi. Părea evident că, atâta vreme cât rămân la distanță, o să-i lase în pace.

Regan simți o atingere pe braț, permițându-i lui Cal să o tragă departe de câmpul vizual al animalului.

– Nu o să plece de aici prea curând, o avertiză bărbatul. Va trebui să-l ocolim.

Ea respiră adânc, încercând să scape de teroarea care o stăpânise, dar simțindu-se în continuare prea aproape de animal.

– De ce nu ai tras în el? întrebă ea. Nu să-l rănești, ci să-l sperii!

Zâmbetul lui era ironic.

– Urșii grizzly nu sunt chiar atât de ușor de speriat. În acest anotimp, sunt flămânzi și destul de nervoși. Dacă tragi înspre unul, ai toate șansele să se îndrepte spre tine cu toată viteza.

– Dar ce ai fi făcut dacă ne-ar fi atacat?

– Te-aș fi urcat în cel mai înalt copac din zonă și m-aș fi rugat să te cațeri destul de repede ca să-mi permiți și mie să urc, răspunse el cu răceală. Dacă această armă ar fi încărcată, ar avea doar muniție ușoară, pentru căprioare, singura pe care o am la mine. Nu l-ar fi oprit mai eficient decât câteva pietricele! Oricum, n-a fost cazul.

Tânăra aruncă o privire nervoasă în urmă.

– Dar poate fi data viitoare.

– Nu va mai fi o dată viitoare. Nu ne poate mirosi și nu are nici cea mai mică intenție să ne urmărească. Chiar și un grizzly preferă să nu întâlnească oameni.

Cuvintele lui ar fi fost relaxante, dacă le-ar fi crezut.

Le luă o jumătate de oră să ajungă din nou la râu, într-un loc considerat de Cal destul de departe de urs.

– Dacă va veni în această direcție, o să ne poată mirosi. Am pierdut aproape o oră. Ar putea însemna că vom fi nevoiți să dormim pe creastă.

Regan nu reacționează. Incidentul cu ursul o lăsase zguduită. Acum, nu-i păsa unde vor petrece noaptea, atâta vreme cât erau destul de departe de animal.

Capitolul 4

Soarele era încă destul de sus, când ajunseră la locul în care râul devenea imposibil de urmărit direct. Pasajul prin care trecea de creasta muntoasă era prea abrupt și strâmt. Cei doi pereți păreau să se ridice aproape perpendicular din apă.

– Un defect geologic, spuse Cal. Există dovezi că această despicătură în munte s-a format într-o erupție vulcanică. Dincolo de creastă, sunt locuri în care e ușor să urmezi cursul râului, dar problema e să ajungi dincolo.

– Știi foarte multe, observă tânăra.

– M-am ocupat de geologie, răspunse el, fără să pară dornic să dea amănunte. Bine, să pornim. Va trebui să urcăm pe creastă, dar mai întâi vom urma drumul mai ușor de la poale.

Pe măsură ce urcau, copacii se răreau. Dacă se uita în sus, se simțea amețită. Concentrându-se pe zona din fața ei, descoperi că se simțea mai bine.

– Urc eu primul, anunță Cal, în clipa când ajunseră la rocile care desemnau începutul adevăratului urcuș. Dacă îți pui mâinile și picioarele unde îți spun, nu ai de ce să te temi. Nu te uita în jos, ci fixează stânca. Nu e ostilă și nu te va împinge, zâmbi el.

Regan îl urmări cu atenție, observând unde pune mâinile și cum se mișcă. În clipa în care îi spuse că poate să urce, începu să-l imite, fără să stea pe gânduri și să-și permită să se întrebe dacă e bine sau nu. Nu puteau merge înapoi, ci doar înainte, iar acesta era singurul drum.

Era mai greu decât anticipase, nu doar datorită urcării în sine, ci și efortului imens impus mușchilor. Progresul era chinuitor de încet, iar Cal se oprea la fiecare câteva minute ca să o dirijeze și să testeze legăturile. Înainte să ajungă la jumătatea drumului, tânăra se simți epuizată. Cal o lăsă o vreme să se odihnească, iar ea se strădui să reziste impulsului de a privi spre valea pe care o părăsiseră. Știa că, dacă cedează, e pierdută: fie o cuprinde amețea și-și dă drumul, fie încremenește de panică și nu mai poate face un pas.

Când ajunseră în vârf, aproape nu-i venea să creadă. Auzi vocea lui Cal ca prin vis, spunându-i unde să pună mâna, iar piciorul ei căută un sprijin pe care părea imposibil să-l găsească. Apoi, își simți talia înconjurată de o mână fermă și fu ridicată cu ușurință. Un braț o cuprinse peste spate, trăgând-o pe o suprafață plană pe care rămase o vreme întinsă, respirând greu.

– Încă puțin, insistă el. Câțiva pași și poți să te relaxezi. Haide, draga mea, nu putem rămâne aici.

Regan nu știa nici ea dacă pericolul sau alintul neașteptat reușiră să o pună în mișcare. Oricum, reuși să găsească destulă putere să se cațere pe versant spre adăpostul unui grup de pini tineri, care păreau să crească direct din piatră. Abia în clipa în care ajunse la copaci și simți confortul pământului acoperit cu mușchi, simți că e în siguranță.

Soarele era pe punctul să apună dincolo de lanțul de munți, scaldând pădurea în nuanțe de aur și portocaliu. Panglica râului era vizibilă, ca și sclipirea argintie a lacului.

– Acolo e barajul, spuse Cal, iar ea se întoarse spre nord, dornică să descopere noul piesaj.

Razele de soare adânceau contrastul între ciment și dealurile împădurite, nu mai departe de cincisprezece mile. Desigur, era prea departe ca vreun semn de viață să fie vizibil cu ochiul liber, dar își imagina oamenii și clădirile din apropiere. De cealaltă parte, creasta nu mai era abruptă, ci cobora lin.

– Ar fi bine să coborâm ceva mai mult înainte de lăsarea întunerului, comentă Cal. Aici e un spațiu prea deschis și e prea puțin probabil să găsim vânat, în afară de capre de munte. Nu avem prea mult timp. Te simți în stare?

Ea dădu din cap aprobator, bucuroasă să afle că finalul călătoriei din această zi era aproape.

– În ce direcție este Fort Lester? întrebă tânăra, ridicându-se cu greu în picioare. Se poate vedea de aici?

El clătină din cap.

– E în spatele acelor dealuri din dreapta. Drumul spre baraj coboară apoi spre locul în care se construiește centrala electrică. Cred că în august lucrările vor fi destul de avansate, iar barajul va fi gata, continuă el să povestească, susținând-o între timp cu brațul. Nu mai e mult. Doar până la acei copaci, ca să găsim adăpost.

– Ce păcat că nu mai putem găsi o peșteră, spuse ea, simțind deja răceala nopții pătrunzând prin haine.

– Trebuie să mă duc să văd dacă nu pot prinde ceva. Deși nu prea cred că sunt șanse.

– O să ne descurcăm și fără.

Regan era prea obosită ca să se mai gândească la mâncare. Puterea brațului care o sprijinea era o ușurare. Probabil că și Cal era obosit, dar nu o arăta. Avea impresia că propriile picioare sunt de vată.

În cele din urmă, bărbatul descoperi o adâncitură în pământ, unde un grup de tufișuri dese asigurau protecție împotriva vântului. Foarte repede, făcu focul. Regan stătea în fața focului cu o pătură în

jurul umerilor, urmărindu-l cum încarcă arma, conștientă că era un gest inutil. În această seară, probabil că vor trebui să se ducă la culcare flămânzi— poate și mâine dimineată, dacă nu găsește ceva de vânat. Ce mâncaseră în ultimele zile fusese o hrană potrivită să le ofere energie, dar nu suficientă pentru a acumula rezerve. Ziua de mâine va fi foarte dificilă, dacă o vor primi cu un stomac gol.

Cal păru să lipsească o veșnicie. Stând lângă foc, înconjurată de noaptea care se apropia cu repeziciune, încercă să nu se gândească la ursul grizzly pe care îl întâlniseră. Focul va ține la distanță orice animal curios, cel puțin așa spera.

Când focul de armă răsună printre copaci, tresări. Era deja în picioare când Cal apăru, mai ușurată la vederea lui decât credea că e posibil. Ochii i se măriră la vederea căpriorului pe care îl purta pe umăr.

— Vânat, anunță el cu satisfacție. Carne roșie, pentru a recăpăta energie.

— Bietul de el! murmură ea cu tristețe, la vederea corpului animalului cu o pereche mică de coarne și urechi mari, asemănătoare cu ale unui măgar. Cred că nu are mai mult de un an.

— Nu te lăsa copleșită de milă, o întrerupse Cal. Nici mie nu mi-a făcut plăcere, dar e o șansă pe care nu ne permitem s-o ratăm. Avem nevoie de mai multă energie decât pot furniza peștii și fructele. Astfel, vom putea ajunge la baraj.

Regan știa că are dreptate, dar sta n-o făcea să se simtă mai bine. Nici nu putea să urmărească măcelărirea micului animal.

Carnea avu nevoie de mult timp pentru a fi bună de mâncat, iar când începură în sfârșit să mănânce, era pe jumătate crudă în interior. Tânăra se forță să înghită. Era conștientă că epuizarea ei se datora și efortului fizic, dar și lipsei unei hrane adecvate. Mâine va avea nevoie de toată energia pentru a străbate ultimele cincisprezece mile.

Gândul unei nopți în plus petrecută în sălbăticie era aproape imposibil de suportat.

Cal nu reușise să găsească o peșteră, așadar rămaseră în locul în care se aflau, protejați cum puteau mai bine de barajul de tufișuri.

Cum făcuse noaptea trecută, Regan luă una dintre pături și se înveli în ea, înainte ca el să poată spune ceva. Pentru o clipă, se temu că va protesta, dar apoi îl văzu ridicând din umeri și întorcându-i spatele.

Nu trecu prea mult timp, până când frigul începu să străbată pătura subțire. Era atât de obosită, încât nu putea adormi. Cal era așezat cu spatele la ea, cu picioarele întinse spre foc. Se întreba la ce putea să se gândească, încercând să nu regrete că refuzase confortul brațelor lui. În câteva minute, era sigură că va începe să tremure de frig.

– Nu ți-ai schimbat încă punctul de vedere? întrebă el încet, fără să întoarcă privirea spre ea.

– Mă simt bine, declară ea, cu încăpățănare.

– Vrei să-l schimb eu pentru tine?

– Nu, răspunse Regan repede, știind că nu e adevărat.

Exact asta voia. S-ar fi simțit bine dacă ar fi scutită de alegere.

El râse încet, cu ironie.

– Numai o femeie poate spune nu, dar îl face să sune da!

Dădu la o parte pătura cu care se acoperea și se apropie. Regan oftă ușor în clipa în care îi simți corpul puternic lângă al ei, iar brațele lui o cuprinsesă cu familiaritate.

– Mai bine? răsună întrebarea aproape de urechea ei.

– Da.

Era adevărat, iar ea se purtase copilărește, după cum știau foarte bine amândoi.

Aproape adormise, când un urlet de animal răsună undeva din apropiere.

– Coioți, explică bărbatul, când o simți ridicându-se brusc. Nu se vor apropia de noi.

– De unde știi? Întrebă ea, încercând să se calmeze. Sunt lupi, nu-i așa?

– Seamănă cu lupii. Numai iarna vânează în haite. Acum au destulă hrană.

Ea se înfioră, dar nu se mișcă.

– Dar de ce nu i-am mai auzit până acum?

– De unde să știu? Poate că cel pe care l-am auzit tocmai s-a mutat în zonă.

Bărbatul întinse o mână spre ea și o trase înapoi, ridicându-se într-un cot s-o privească.

– Crede-mă pe cuvânt. Dacă o să începi să-ți imaginezi că orice animal din preajmă vrea să ne servească drept masă, o să-ți distrugi nervii înainte de sosirea dimineții.

– Sunt deja distruși, răspunse ea cu răceală. Nu pot să mă împiedic să fiu o lașă.

– Nu ești lașă, declară el cu gravitate. Te-ai urcat pe acel perete de stâncă fără un singur protest și nu era deloc ușor. Ai avut încredere în mine, atunci. De ce nu ai și acum?

Regan rămase tăcută, privindu-l lung. Văzu ceva schimbându-se în expresia lui și își dădu seama ce urma să se întâmple, dar nu făcu nici o mișcare să-l evite. Când Cal se aplecă spre ea și-i luă buzele în stăpânire, răspunse la sărut fără să se gândească, simțind asprimea bărbii lui pe obraz și puterea mâinii care o traseră mai aproape. Un alt urlet al coiotului fu cel care o aduse la realitate. Îl împinse la o parte, respirând cu greutate.

– Nu!

– De ce nu? E ceea ce îți trebuie ca să nu te mai gândești la serenada prietenului nostru. Poate și eu am nevoie, zâmbi el. Nu te

speria. N-o să mă las purtat de val în aceste condiții. E un experiment limitat.

– Aș prefera să nu fie deloc, se strădui ea să răspundă calm. Păstrează-ți sărutările pentru Dallas!

Figura lui se aspri brusc. Mâna lui îi prinse bărbia, forțând-o să-l privească în ochi.

– De unde ai auzit acest nume? întrebă el.

– De la tine, răspunse ea repede, speriată de reacția lui. L-ai rostit în somn. E... soția ta?

Râsul lui fu scurt și amar.

– Ai presupus că, dacă i-am rostit numele în somn, probabil m-am culcat cu ea și, dacă m-am culcat cu ea, înseamnă că e soția mea? Uite ce numesc eu o minte inocentă! o ironiză el, privind-o lung, fără să-i dea drumul. Vrei să te căsătorești cu primul bărbat cu care vei face dragoste?

Ea se crispă.

– Ce te face să crezi că nimeni n-a făcut-o?

– Mă refer la mersul până la capăt, nu la câteva săruturi. Oricum, ai destul de puțină experiență și din acest punct de vedere.

– Tu, desigur, fiind expertul!

Era iritată de ironia lui, și foarte conștientă că nu răspunsese la prima ei întrebare. Frica dispăruse, rămânând doar o dorință arzătoare să se răzbune pe el.

– Nu ți-a trecut prin cap ideea că nu cred că săruturile tale merită să răspund la ele?

Pauza fu scurtă, dar respirația i se opri. O lumină periculoasă luci scurt în privirile lui.

– În acest caz, ar trebui să încercăm din nou, declară el.

De această dată încercă să evite atingerea lui, dar nu avea nici o șansă. O controlă prin simpla mișcare de a se apleca asupra ei,

fixând-o sub corpul lui puternic. Sărutul dură o veșnicie, cerând un răspuns într-un fel în care nu putea rezista. Aproape fără să-și dea seama, încetă să-l respingă, lăsându-și mâinile să se odihnească pe umerii lui, simțind o nevoie crescândă să i le strecoare în jurul gâtului și să-l tragă mai aproape. Mâinile lui erau reci pe pielea delicată, dar se încălziră repede, mângâind-o cu mișcări lungi. Când se opri și se îndepărtă, fu conștientă doar de sentimentul acut de regret.

Trecură câteva secunde până când vorbi, întins pe spate și privind spre cer. Putea să-i audă respirația grăbită.

– Ar fi trebuit să continui să mă respingi, spuse el.

– Nu m-ai fi eliberat, răspunse ea cu voce răgușită. Ești mai puternic decât mine.

– Nu vorbesc despre asta. Te-am imobilizat pentru un anume scop. Problema e că aproape mi-am pierdut controlul, mormăi el, nemulțumit. Ești un diavol imprevizibil, ochi verzi!

– Nu da vina pe mine, murmură ea.

– Nu o fac. Dau vina pe mine. Am început cu intenția să-ți dau o lecție de tactică și aproape că am ajuns să fac dragoste cu tine!

– Nu e adevărat! Eu nu aș fi... îl întrerupse Regan, înghițind cu greu.

– Ba ai fi vrut, remarcă el cu siguranță. Știu destul de multe ca să recunosc abandonul. Erai pregătită pentru mine, așa cum eram și eu pentru tine. Cred că am avut amândoi noroc.

– Amândoi?

– Da, amândoi. Crezi că vreau să-mi asum responsabilitatea?

– Credeam că bărbații preferă să fie primii.

– Nu în această situație. Oricât de ciudat ar putea fi, am un sistem moral solid, care m-ar împiedica să te părăsesc fără să mă simt vinovat. Păstrează-ți virginitatea, draga mea. Într-o zi, un bărbat va aprecia acest lucru. O să înveți repede.

– Încetează! se răsti ea cu violență. Nu îndrăzni să mă tratezi astfel!
Se ridicase, aruncând pătura de pe ea, fără să-i pese de frig, și-l privi cu ochi mânioși.

– Poate să sunt destul de neexperimentată ca să fiu copleșită de atingerea ta expertă, dar asta nu înseamnă că sunt o copilă prostuță căreia să-i vorbești de sus. Dacă vrei să știi de ce ai primit un răspuns, află că este prima oară când m-ai tratat ca pe un adult!

– Așa să fie? întrebă el, privind-o pe sub gene. Nu mi se pare că ar avea și alte efecte mai consistente...

Mișcarea cu care îi prinse palma care se îndrepta spre obrazul lui fu atât de rapidă, încât o luă prin surprindere. O trase cu violență spre el, făcând-o să cadă la pieptul lui.

– Nu încerca, o avertiză el, altfel o să mă văd nevoit să te încălzesc într-un alt mod. Dacă tot vorbeam despre căldură, dacă nu treci imediat sub pătură, o să îngheți de tot.

– Mai degrabă îngheț, decât să stau cu tine, rosti ea printre dinți, luptându-se să se elibereze.

– Bine, dar eu nu prefer asta, ceea ce înseamnă că n-ai de ales, declară el, ținând-o cu fermitate, aproape mânios. Încetează. Nu te duci nicăieri. După cum spunea, sunt mai puternic decât tine.

Regan se opri brusc, recunoscând validitatea acestei declarații și hotărârea cu care Cal o ținea strâns. O s-o oblige să stea cu el, doar ca să se asigure că e conștientă de ce înseamnă pentru el– nimic. Foarte bine, nici el nu însemna nimic pentru ea. Nu în vreun fel care avea importanță. O să-i demonstreze acest lucru.

O împiedică să se întoarcă pe o parte, în clipa în care se liniști, ci strecură păturile în jurul corpurilor lor și o prinse cu un braț de talie, obligând-o să rămână culcată de-a lungul corpului lui, cu capul în scobitura umărului. Gura lui se afla în apropierea tâmpiei ei, pentru că îi simțea respirația mișcându-i părul.

– Aș prefera să stăm cum stăteam mai devreme, observă ea.
– Taci din gură și încearcă să dormi, o întrerupse el. Nu am ieșit încă din pădure.

Fură ultimele cuvinte pe care le rosti. Regan rămase întinsă, păstrându-și corpul rigid, ascultând vuietul vântului. Dacă animalul pe care îl auzise s-ar fi apropiat, nici măcar nu s-ar fi mișcat. Nu se simțise niciodată în viață atât de lipsită de emoție.

Spre dimineață, începu să cadă o ploaie rece, care făcu somnul imposibil. Se strecurară sub un adăpost improvizat, incapabili să facă măcar focul, pentru că totul în jur era ud.

Când începu să se lumineze, Regan nici măcar nu se mai gândea că vrea să ajungă la baraj. Singura ei dorință era ca ploaia să se oprească. Udă și tremurândă, se întreba cum reușea Cal să pară neatins de frigul mușcător. Ea își simțea gâtul dureros, iar ochii parcă erau plini cu nisip. Certurile fură uitate, în timp ce se apropie de corpul lui puternic pe cât posibil. Nimic nu mai conta, decât un strop de căldură.

– Va trebui să plecăm la drum, spuse bărbatul în clipa în care era destulă lumină încât putea vedea pe unde merge. Suntem destul de uzi ca să nu mai conteze, adăugă el, luându-și mâna din jurul umerilor ei și îndepărtându-i o șuviță de păr ud de pe obraz. Prima prioritate este să găsim un loc în care să se uscăm. Dacă rămâi câteva ore în aceste haine ude, vei face pneumonie.

– Dar tu? întrebă ea, tremurând. Și tu ești ud.

– Sunt mai rezistent la frig, răspunse el, ieșind de sub adăpostul improvizat și ridicându-se în picioare, ignorând ploaia care îi cădea pe umeri și pe cap. Haide, e timpul să strângem păturile. Poate vom mai avea nevoie de ele.

Adună toate obiectele în interiorul păturilor, formând din nou legătura pe care o purta pe umeri. Regan îl urmă când părăsi luminișul, picioarele ei alunecând pe solul ud. Bărbatul urma calea spre spre

baraj, coborând cu siguranță și dându-i mâna de câte ori ajungea într-o porțiune mai periculoasă. Ochii lui căutau un adăpost potrivit pentru a se usca.

Îi luă aproape o oră să găsească un loc potrivit, dar era mai bine decât speraseră. Părea o mică peșteră, destul de mare ca să aibă loc amândoi. Cal o lăsă acolo și plecă în căutarea unor bucăți uscate de lemn, deși nu-și dădea seama unde le-ar fi putut găsi.

În cele din urmă, se întoarse cu câteva, adăpostite sub haină. Chiar dacă lemnul nu părea uscat în totalitate, era sigur că se va aprinde.

Avu dreptate și, cu ajutorul vântului, avură curând parte de un foc la intrarea în peșteră. Regan întinse brațele înghețate spre el, bucurându-se de căldură.

– Bine, spuse Cal, în clipa în care fu sigur că focul va arde fără probleme. Acum dă jos hainele ude. Poți să folosește cealaltă pătură, în care să te învelești. E cea mai uscată.

Tânăra își scoase încet haina și i-o întinse. Ploaia pătrunsese până la pulover, care i se lipise de piele, pantalonii erau foarte uzi, iar pantofii plini de apă.

– Toate hainele, insistă Cal, zâmbindu-i. Dacă este nevoie, te dezbrac eu. Și nu glumesc.

Știa că nu glumește— era mai mult decât capabil s-o facă. Nu avea destul loc să treacă în spatele lui. Se dezbracă încet, cu resemnare, știind că are dreptate. Deja durerea din gât se întindea spre piept. Dacă rămânea prea mult în hainele acestea ude, risca să se îmbolnăvească, reducând semnificativ încercările de salvare. Cal luă puloverul și pantalonii de la ea, fără să întoarcă privirea.

– Am spus toate hainele.

– Dar lenjeria e de bumbac, protestă ea. Abia e puțin umedă. O să se usuce repede.

– Dă-o jos! se răsti el. Nu ești în situația să pornim o ceartă.

Era de acord, așa că urmă ordinul lui, strângând mai tare pătura în jurul ei.

– Acum vino mai aproape de foc, ordonă el. Nu mai fi atât de sfioasă! Chiar nu crezi că știu cum arăți fără haine?

Nu răspunse, străduindu-se să păstreze pătura în jurul ei, în timp ce se apropia de foc. Simțea privirea lui asupra ei, dar nu reuși să ridice ochii.

– Am observat că tu nu te dezbraci, comentă ea, dorindu-și să fi tăcut la auzul râsului lui amuzat.

– Ești dezamăgită? Eu sunt mai rezistent și am mai fost ud și cu altă ocazie. Circulația ta trebuie pusă în mișcare.

Regan scoase o exclamație de surpriză în clipa în care o trase pe el și începu să-i facă un masaj dur, prin faldurile păturii. Nu putea să facă altceva, decât să țină de pătura care începuse să alunece.

– Încetează! se răsti ea, încercând să scape de mâinile nemiloase. Încetează imediat!

El o lăsă doar în clipa în care fu de părere că era cazul și o privi cu un zâmbet sardonice.

– Ar trebui să fii mulțumită. Ți-am spus de seara trecută că nu ai de ce să te sperii.

– Mi-ai spus și că nu te vei lăsa copleșit de câteva sărutări, replică ea, dar aproape ai făcut-o!

– O slăbiciune temporară. Nu se va mai întâmpla, nu-ți face probleme.

– Nu, o să te străduiești doar să mă umilești din când în când, declară ea cu voce tremurătoare. De ce nu poți să mă lași în pace?

Urmă o pauză, în care el mormăi ceva încet, frecându-și ceafa încurcat.

– Foarte bine, sunt o brută, spuse el nemulțumit. Dar e ceva în legătură cu tine care mă provoacă.

– Nu e intenționat.

– Dacă ar fi, ar trebui să am mai multă minte decât să răspund la provocările tale. Cu cât mai repede o să scăpăm de aici, cu atât va fi mai bine.

– Chiar crezi că sunt de altă părere? Abia aștept să scap de tine!

– Din nefericire, nu va fi posibil.

Îl privi cu uimire.

– Ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

– Nu vei putea să stai la baraj, iar fratele tău nu va putea să-și părăsească slujba. Așadar, nu vei avea unde să stai.

– N-o să fie problema ta.

– Dar trebuie să fie problema mea. Ai fost în avionul meu. Va trebui să rămân prin preajmă vreo câteva zile, ca să recuperez asigurarea și să pun la punct câteva lucruri, apoi te voi duce pe coastă, ca să te ajut cu obținerea actelor. Până atunci, vei sta în casa managerului meu. Soția lui îți va face rost de câteva haine, pentru o perioadă.

– N-o să fie nevoie, insistă ea cu disperare crescândă. Ben se va ocupa de totul.

– După trei ani, de unde știi ce va dori să facă Ben? O să fie un șoc puternic pentru el doar să te vadă. Nu te aștepta la minuni.

– Oricum ar fi, nu vreau nimic de la tine, murmură ea printre dinți, văzând că figura lui se asprește.

– O să accepți ce e mai bine pentru tine. Nu e neapărată nevoie să-ți faci și plăcere.

Era inutil să mai continue această discuție. Regan rămase tăcută, fixând flăcărilor. Oh, Ben, se rugă ea în gând, nu mă dezamăgi!

Capitolul 5

Trecuse deja de prânz, când ploaia se opri. Mâncaseră niște carne de căprior, iar hainele lor erau din nou uscate. Cal hotărî să încerce să parcurgă cât mai mult din distanță, sperând că noaptea următoare nu va mai ploua. Cu ceva noroc, vor ajunge la baraj a doua zi.

După o jumătate de oră, terminaseră de coborât, iar drumul devenise mai ușor. Probabil că erau destul de multe animale prin preajmă, judecând după urme. Regan era uimită că nu fuseseră speriate de lucrările care se desfășurau în apropiere.

– Animalele sunt foarte tenace când este vorba despre teritoriul lor, explică însoțitorul ei. Câteva dintre oamenii din oraș planifică o operațiune de salvare a acelor animale care ar putea fi luate prin surprindere, când se va forma lacul de acumulare. Dacă nu sunt capabile să înoate, se izolează pe porțiuni mai înalte de teren.

– Dar ce se va întâmpla cu animalele mari? întrebă Regan. Nu prea cred că vor putea trece un urs pe uscat.

– Urșii sunt buni înotători pe distanțe rezonabile. Dacă vreunul are probleme, o să-l tranchilizeze și o să-l care spre zone sigure. Va fi destul de dificil, pentru că sunt foarte grei, dar să sperăm că nu va fi cazul.

Cal o privi brusc, cu atenție.

– Te simți bine?

– Da.

Pentru nimic în lume nu voia să spună că o doare capul și gâtul. Dacă o să afle, o s-o oblige să facă pauză ca să se odihnească și nu vor mai ajunge la baraj. Va urma să meargă, chiar dacă va simți că leșină.

– Mă simt bine, minți ea.

Nu era sigură că o crezuse, dar nu insistă. Spera că nu observase că avea frisoane. Nu era vorba decât despre o răceală obișnuită, agravată de noaptea petrecută în haine ude. Nu avea nevoie decât de o băutură fierbinte și de două aspirine. Cu cât va ajunge mai repede la capătul călătoriei, cu atât mai bine. Această seară va fi grea, dar se va descurca. Trebuie să se descurce.

Frisoanele se accentuează pe măsură ce înaintau cu greu, împiedicați de ceața care se lăsase asupra copacilor. Regan mergea ca prin vis, răspunzând dacă i se punea vreo întrebare, dar inconștientă la locurile pe care le străbăteau.

Pe la ora patru, ajunseră la locul în care Keele se vărsa în Ender. Erau semne clare de activitate umană în preajmă, inclusiv urme de cauciucuri– recente, după spusele lui Cal.

– Ești epuizată, comentă el, văzându-i fața palidă. O să ne oprim aici și te vei odihni.

– Nu! exclamă ea, străduindu-se să-și facă vocea să sune puternică și hotărâtă. O să continuăm și o să ajungem acum la baraj. Vom avea timp să ne odihnim când vom ajunge acolo.

El clătină din cap.

– Cred că mai sunt nouă sau zece mile. Nu avem cum să ajungem acolo înainte de miezul nopții.

– Nu-mi pasă la ce oră ajungem, insistă ea, iar vocea îi tremură, în ciuda eforturilor ei.

Îl prinse repede de braț.

– Te rog, Cal! Nu vreau să mă opresc acum!

Nici nu observase că era prima oară când îi spunea pe nume.

– Dar trebuie, răspunse el liniștit, dar ferm. Dacă mai mergi, o să te prăbușești. O să ajungem mâine.

Ceva cedă în interiorul ei, făcând-o să se revolte.

– Eu continuu, strigă ea cu hotărâre, și nu o să mă poți opri!

Începu să alerge, dând la o parte cu mâinile iarba înaltă, disperarea dându-i forțe noi. Îl auzi urmărind-o, dar nu-i păsa. Tot ce conta era să continue.

Auzi sunetul motorului înainte să zărească mașina de teren, alunecând pe versantul care cobora brusc, ajungând într-un drum pietros, care urma linia râului. Mașina apărui la o cotitură în clipa în care ea se ridică, oprindu-se cu o frână bruscă în clipa în care cei doi bărbați din interior o observară. Fixau silueta ei obosită ca și cum nu le venea să-și creadă ochilor.

În spatele ei, Regan îl auzi pe Cal coborând versantul și oprindu-se în spatele ei, susținând-o cu un braț. Nu întoarse privirea, privind direct la bărbatul roșcat care stătea pe scaunul de lângă șofer, cu ochi întunecați pe fața palidă.

– Ben? întrebă ea, apoi leșină.

Se trezi într-o cameră mică, pătrată, construită din plăci prefabricate. Se simțea confortabil și relaxată într-un pat îngust cu cadru metalic, refuzând să descopere motivul pentru care se afla aici. În încăpere se mai aflau două paturi, ambele neocupate. Fereastra fără draperii lăsa să pătrundă în cameră lumina zilei. Auzea zgomotul mașinilor care lucrau nu foarte departe și, din când în când, voci omenesti.

Amintirea nopții trecute reveni în mintea ei cu claritate. Își aminti cum se opri în fața mașinii, având privirea fixată pe figura lui Ben,

albă și uimită, oarecum schimbată de cum și-o amintea, dar totuși figura fratelui ei. N-o lăsase să vorbească:

– O să avem destul timp mai târziu.

Avea impresia că avusese nevoie de ceva timp să-și pună ordine în gânduri. Oare cum trebuie să te simți când vezi pe cineva pe care îl știi la mii de kilometri depărtare apărând din pădure, ca o fantomă din trecut? Era o minune că nu leșinase!

O aduseseră la cabinetul medical, unde fusese consultată imediat. După părerea medicului, suferea de epuizare și de o infecție localizată în gât. Încă o noapte în exterior i-ar fi diminuat șansele de vindecare rapidă. I se dăduse voie să facă un duș fierbinte, apoi i se dăduse un pat în încăperea rezervată bolnavilor. Nu-i zărise nici o clipă pe Cal sau pe Ben.

Ca și cum ar fi răspuns gândurilor ei, ușa se deschise încet lăsând să se vadă o figură a cărei expresie se modifică descoperind că era trează. Regan zâmbi, neștiind cum să-l întâmpine pe acest străin pe care nu-l mai văzuse de trei ani.

– Bună, spuse ea.

– Bună.

Ben părea la fel de nedumerit ca ea. Intră în cameră și se apropie de pat.

– Mac a spus că pot să vin să te văd. Cum te simți?

– Bine. O baie fierbinte și o noapte de somn pot face minuni. Îmi pare rău că am apărut astfel în fața ta. Nu era tocmai cum planificasem, își ceru ea scuze.

– Presupun că nu, răspunse Ben, din vocea lui răsunând cu claritate un vag accent canadian. Nimeni n-ar fi planificat așa ceva, în afara unui regizor! zâmbi el. A fost cam șocant.

– Cred că ești drăguț.

Regan se ridică în pat, ca să poată vorbi. Era conștientă de pijamaua de spital pe care o purta și de părul răvășit. Se spălase pe cap seara trecută, chiar dacă medicul interzisese acest lucru, dar știa că arăta îngrozitor. Era de mirare că Ben o recunoscuse. Înghiți cu greu, simțindu-și gâtul încă umflat.

– Presupun că ai primit toate detaliile de la Cal Garrard?

– Pe cele mai multe, recunosc el. Am avut o discuție lungă aseară, după ce a făcut o baie.

– În acest caz, ai aflat despre tata?

– Da, răspunse el, încleștând pentru o clipă maxilarul. Nu știam. N-am mai citit ziare în ultimele optsprezece luni, în afară de ziarele locale. Cum m-ai găsit?

– Am angajat un detectiv particular, spuse ea, urmărindu-i reacția. Trebuia să te văd. Nu puteam să las lucrurile să continue astfel.

– Dacă aș fi aflat despre tata, aș fi venit să te caut, crede-mă, răspunse fratele ei. Când m-a dat afară, mi-am jurat că voi uita acea parte a vieții mele. Îmi pare rău că te-a inclus și pe tine, doar că... se întrerupse el, trecându-și degetele prin păr.

– Doar că făceam parte din acea viață împreună cu el și n-ai văzut nici o speranță să o pot părăsi, încheie ea în locul lui. Nu te învinovățesc. Nici eu n-am văzut nici o șansă, nu atunci. Nu aveam genul tău de curaj. Ben, rosti ea rugător, întinzându-i mâna.

El se apropie și-i luă mâna, vizibil jenat. Pielea lui era caldă și uscată. Involuntar, îl compară cu Cal. Nu că ar fi avut de ce să-i compare. În fața ei se afla Ben, fratele ei de douăzeci și patru de ani. Cal Garrard avea treizeci, treizeci și unu, iar sentimentele pentru el erau departe de a fi frățești. Cu toate acestea, era sigură că și la douăzeci și patru de ani ar fi știut cu siguranță ce trebuie să facă, în orice împrejurare.

– Îmi pare rău, murmură el, încurcat. Nu sunt prea priceput să reiau relații întrerupte. Încă încerc să mă conving că nu e un soi de vis.

Sau de coșmar? Își spuse ea în gând, dar nu rosti cu voce tare. Își retrase mâna și-i făcu semn să se așeze pe marginea patului.

– Stai jos și povestește-mi ce ai făcut în ultimii ani. De când ești în Canada?

– De doi ani. Am venit aici imediat după ce m-am calificat, povesti el, plin de entuziasm. E o țară minunată, Regan! E incredibil cât de repede se extinde! În douăzeci de ani, cred că va fi cea mai bogată țară din lume, crede-mă pe cuvânt!

– Aceasta pare să fie o frază preferată a canadienilor, observă tânăra. Cal o spune aproape tot timpul.

Expresia lui Ben se schimbă subtil.

– Garrard spune că ați mers trei zile până când ne-am întâlnit.

Din fericire, ai avut pe cineva cu tine care cunoaște bine aceste ținuturi.

– Da, răspunse ea, încercând să nu se gândească. Îl cunoșteai?

– Îl cunoșteam din vedere. Toată lumea cunoaște numele Garrard. E proprietar a aproape jumătate din terenurile de aici. După construirea centralei, vor costa de două ori mai mult.

– Îmi dau seama, observă ea cu răceală. Am învățat câte ceva despre afaceri în ultimul timp. Sunt surprinsă că tata n-a descoperit potențialul acestor locuri.

– El avea alte interese. Îl interesau profiturile imediate. Să profite repede și să manipuleze cât mai mult, observă Ben cu amărăciune. Mă întreb câte persoane a dus la ruină.

– Nu știu, ridică din umeri Regan, refuzând să se gândească la aceste lucruri. Îți dai seama că n-a mai rămas nimic din tot ce adunase el? Am folosit ultimii bani pentru a ajunge aici.

– Oricum, nu m-aș fi atins banii lui, exclamă bărbatul. Nu vreau să am de-a face cu el!

Probabil că era valabil și pentru ea. Nu putea să-i aducă decât complicații. Oare ce o făcuse să creadă că o să-l găsească la fel cum era în urmă cu trei ani? Mișcarea de a părăsi casa fusese definitivă, îi asigurase independența. Nu mai avea nevoie de o soră care să-l împiedice. Așadar, ce-i rămânea de făcut? Să se întoarcă înapoi în Anglia? Nici acolo nu avea nimic și pe nimeni.

– M-am vârat într-o mare încurcătură, nu-i așa? observă ea.

– O să fie rezolvată, încercă să o calmeze Ben. Garrard o să se ocupe de tot.

– Nu! exclamă ea. Nu vreau asta!

El o privi uimit.

– Care e soluția pe care o propui? Nu pot pleca acum de aici.

– Nu ți-aș cere s-o faci. Numai împrumută-mi niște bani, ca să am cu ce trăi până reușesc să fac rost de bani. O să ți-i dau înapoi, Ben.

– Nu e vorba de bani, răspunse el, neînțelegând atitudinea surorii lui. Desigur, voi dori să te ajut cum pot mai bine. Dar vei avea nevoie de mult mai mult, dacă vei vrea să rămâi în Canada. Acest gen de ajutor nu e la îndemâna mea.

– Să rămân? îl privi Regan uimită, dar plină de speranță. Vrei să spui că ai vrea să rămân?

– Desigur. Nu ți-am spus că sunt de părere că este o țară grozavă? Numai că Fort Lester nu este locul potrivit pentru tine. Nu încă. Poate că într-un an sau doi lucrurile vor sta altfel. Îți va fi mai bine pe coastă, între timp. Garrard îți poate face rost de un permis de muncă și te poate ajuta să găsești ceva de lucru.

– El a făcut această propunere, sau a fost sugestia ta?

Ben zâmbi.

– A fost mai degrabă o declarație decât o sugestie. Pare că s-a gândit deja la acest lucru.

– Se simte obligat pentru că era avionul lui, ridică tânăra din umeri. Cred că voi fi nevoită să accept.

– Aș spune că nu prea ai de ales. Pare capabil să te ia pe sus.

Oricum, fratele ei părea incapabil să-l oprească. Sau poate că nu voia.

– Ben, ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi apărut la Fort Lester singură?

El făcu o mișcare de neputință.

– E greu de spus. Acolo există un soi de hotel. Cred că ai fi stat acolo o vreme. Nu am cum să te ajut să-ți prelungești viza, așadar ai fi fost nevoită să stai o perioadă limitată.

– Ai fi putut cere o viză pentru mine, ca soră a ta.

– Nu pot face acest lucru fără o adresă permanentă. După ce se va termina construcția, voi pleca de aici.

– Unde te vei duce?

– Nu sunt sigur. Sunt multe alegeri. Poate că o să mă alătur Corporației Garrard, pentru o vreme. Cal are planuri pentru construirea unui pod peste un canion, pentru ușurarea transporturilor. Lucrul nu va începe mai devreme de primăvara viitoare, dar echipa se va forma din iarnă.

– Chiar ți-a spus că are un loc liber pentru tine? Întrebă ea.

– Nu neapărat, dar era ușor de înțeles. De ce nu?

– Doar întrebam. Nu știu de ce, dar am impresia că începe să ne controleze viețile amândurora.

– Ție ți-ar putea fi de folos— cel puțin pentru o vreme. Eu sunt liber, declară el, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă întorc la treabă. Garrard spune că o să plecați imediat ce e posibil. Sunt invitat la masă acasă la managerul lui sâmbătă seara, așadar ne vom vedea atunci. Îmi pare rău că lucrurile nu pot fi altfel, dar vom recupera timpul pierdut.

Regan îl privi ieșind pe ușă, simțindu-și inima grea. La ce se așteptase? Putea să înțeleagă punctul lui de vedere. Responsabilitatea fusese ridicată de pe umerii lui și era bucuros pentru acest lucru. Dar ce putea face? Cal Garrard făcuse deja destul pentru ea. Nu era dornică să accepte prea multe.

Împinse la o parte păturile și se dădu jos din pat. Se simțea surprinzător de bine. Nu știa ce voia să facă, dar se săturase deja să stea în pat. Se duse încet pe fereastră, încercând să zărească piesajul prin geamul murdar. Din ce putea să-și dea seama, clădirea în care se afla fusese construită într-un colț al șantierului.

Stătea încă la fereastră, când auzi o bătaie la ușă și medicul intră. Purta pe un braț hainele ei, iar în mână avea o tavă.

– Nu sunt plătit pentru a fi infirmieră, se plânse el. Pijamaua mea nu te avantajează deloc, drăguță!

Regan zâmbi.

– E cumva cafea ceea ce miroase?

– Dacă nu, e ceva care seamănă destul de mult cu ea, îi făcu el cu ochiul, lăsând tava pe noptiera de lângă pat și aruncând hainele ei la capătul patului. Șuncă, ouă și cofeină. Cea mai teribilă combinație cunoscută omului, dar ai nevoie. Când termini de mâncat și te vei fi îmbrăcat, Cal Garrard așteaptă să te vadă.

– Să mă vadă, sau să mă ia de aici?

– Câte puțin din fiecare, presupun. Nu poți să stai aici, nu e bine pentru bărbați.

– Nu m-aș apropia de bărbații de aici, zâmbi ea.

– Poate că nu, dar ei s-ar da de ceasul morții să se apropie de tine. N-au mai fost de mult în lume, aici suntem ca în sălbăticie.

– Nu pare să vă deranjeze foarte tare.

– Am trecut de vârsta la care mă deranjau lucrurile care îi deranjează pe ei.

O să mă pensioneze la sfârșitul anului, clătină el din cap cu tristețe.

– Îmi pare rău, spuse tânăra, neștiind ce altceva putea spune.

Se așază pe marginea patului și se jucă o vreme cu mânerul ceștii, ezitând.

– Îl cunoașteți pe fratele meu? întrebă ea. Sau este doar unul dintre ceilalți?

– Îl cunosc destul de bine. Jucăm șah din când în când. E un bun jucător.

– Da, a fost mereu. A vorbit vreodată despre familia lui?

El o privi cu atenție.

– Nu. Dar în dosarul lui apari ca fiind ruda cea mai apropiată.

Așadar, nu o uitase de tot. Regan se simți oarecum îmbărbătată. Doctorul MacDonald făcu un semn spre tavă.

– N-am adus tava până aici doar din plăcerea de a o purta. Mănâncă!

Ea ridică încet ceașca de cafea și bău. Apoi, luă ascultătoare furculița.

– Nu cred că pot mânca tot.

– Încearcă, sugeră el. Mai ai nevoie de ceva?

– De o oglindă, zâmbi ea. Sau e mai bine să nu mă uit?

– N-aș putea spune. Arăți foarte bine pentru mine. Mă bucur să văd o față feminină neacoperită de pudră și ruj. Nu face bine pielii.

– Dar face bine moralului.

– Moralul va fi nevoit să aștepte până ajungi în oraș, răspunse el, îndreptându-se spre ușă. O să-ți trimit o oglindă. Dacă nu te mai văd înainte de plecare, ai grijă de tine. Ai o constituție bună, dar ai fost pe punctul să o ruinezi.

Regan nu era flămândă, dar se forță să mănânce. Cafeaua era altceva— era o adevărată încântare și o făcu să se simtă plină de viață. În timp ce bea cafeaua, studie starea în care se aflau hainele, proaspăt

spălate și călcate. Haina și pantofii arătau cel mai rău, după cele trei zile petrecute în pădure, dar puloverul era încă în stare bună.

Dușul din seara trecută fusese fierbinte și relaxant. Ar fi vrut să-l repete, dar doctorul nu propusese. Însă se simți minunat când se îmbracă în hainele curate.

Era deja îmbrăcată și nerăbdătoare, când auzi bătaia în ușă pe care o aștepta. Cal intră imediat, iar când ajunse lângă pat îi aruncă o oglindă mică și o perie.

– Doctorul ți-a trimis astea, spuse el, apoi se așează pe pat, privind-o cu atenție. Cum te simți?

– Ca un copil părăsit, încercă ea să zâmbească.

Nu făcu nici o încercare să se întindă după oglindă. Acum, nu mai conta. Gâtul i se strânse, deși nu înghițise. El purta aceleași haine, dar erau curățate. Se bărbierise și părea odihnit.

– L-ai văzut pe Ben, declară bărbatul. În cincisprezece minute, o să ne ia un elicopter, o anunță el, observând expresia ei panicată. O să fii în siguranță. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă, se întâmplă o dată la un milion de cazuri. E improbabil să se întâmple din nou atât de repede.

– Oricum, replică ea, încercând să pară calmă, aș fi preferat să mergem cu mașina.

– O să mergem cu elicopterul, repetă el, hotărât. O să ajungem la Royd în douăzeci de minute.

– La Royd?

– Royd Patterson, managerul Corporației Garrard în această zonă. Vei sta la el și la soția lui.

Ea rămase o vreme tăcută, apoi întrebă:

– Dar tu?

El ridică din umeri, nepăsător.

– Nu vin suficient de des aici pentru a avea nevoie de o casă. Am o cabană cam la o jumătate de milă.

N-ai dori cumva să-mi ții companie câteva zile? o ironiză el.

Regan se strădui să pară netulburată.

– Cred că trei zile e mai mult decât suficient pentru noi. Sper că știi că nu trebuie să te simți obligat.

Cal oftă, nerăbdător.

– Nu vom relua această discuție. Am vorbit deja cu fratele tău despre aceste probleme și este de acord cu ceea ce am planificat. M-a lăsat să mă ocup.

– Pur și simplu.

– Pur și simplu, dădu el din cap, ignorând sarcasmul. O să folosești peria? Părul tău arată ca un cuib de pasăre!

Maxilarul ei se încleștă. O trata din nou ca pe un copil! Nici un bărbat n-ar fi trebuit să-i spună un astfel de lucru unei femei.

– Îți e rușine să nu fii văzut cu o femeie care are părul încâlcit? se răsti ea. Soluția e simplă: nu ieși nicăieri cu ea!

– Bine, răspunse el netulburat, poți să-l lași așa cum e. Sper că Laura are o perie acasă, dacă îți schimbi cumva punctul de vedere.

Regan oftă. Nu se va înțelege niciodată cu el, dacă o să continue să se poate ca un copil de zece ani. Nu învățase nimic în pădure? Fără să-l privească, luă oglinda și peria. Primul gând fu că pielea ei era întărită de expunerea la vânt și la ploaie, și că se bronzase. Părul aspru era răvășit, arătând ca un total dezastru, probabil datorită faptului că dormise cu el încă ud.

– Aoleu! exclamă ea, îngrozită.

Cal o urmări încercând să-și descurce părul.

– Ar fi putut fi mai rău, comentă el. Cel puțin, ești destul de tânără să poți ieși în lume fără ajutoare artificiale.

– Da, și destul de bătrână să mă deranjeze că-mi amintești acest lucru din cinci în cinci minute.

Se privi din nou în oglindă, văzându-și ochii încă obosiți și lipsiți de strălucire. Ceva din interiorul ei o făcu să adauge cu voce răgușită:

– Dacă o să încetezi, voi încerca să nu profit de pe urma celor întâmplate noaptea trecută.

– Nu poți să profiți, pentru că nu s-a întâmplat nimic. Dar vor fi puțini cei care ne vor crede, dacă nu-i ajutăm.

Tânăra se opri o clipă, cu peria în mână. Așadar, despre asta era vorba! Dacă acum o trata ca pe o femeie, oamenii se vor întreba dacă nu o tratase la fel și în timpul drumului de trei zile prin pădure. Dacă ar fi să aleagă, ea ar prefera bârfa acestei stări neplăcute.

Cal luă haina ei de pe pat și o ajută să se îmbrace.

– Să ieșim, cred că elicopterul a sosit deja. Ești sigură că poți călători?

– Doctorul crede că da.

Elicopterul sosire într-adevăr și aterizase într-o zonă liberă, aflată în apropierea barajului. Șantierul era plin de muncitori, care își vedeau de treburile lor. O platformă ridicată pe suprafața barajului ajuta la transportul oamenilor și materialelor. Pentru o clipă, avu impresia că îl vede pe Ben. Dar ce importanță avea? Poziția lui era deja clară.

Cal îl întâmpină pe pilotul elicopterului cu familiaritate. Așezată între cei doi bărbați, Regan se strădui să-și păstreze calmul când aparatul se ridică de la sol. Zburau destul de jos, urmând drumul care ocolea dealul, ajungând la baza barajului. Când ajunseră la lac, părăsiră drumul, trecând peste păduri și apropiindu-se în linie dreaptă de oraș.

Capitolul 6

Familia Patterson trăia afară din oraș, într-un grup de clădiri care aparținea în exclusivitate Corporației Garrard. Royd era un bărbat de patruzeci de ani, aproape la fel de mare ca șeful lui, iar soția lui era mai tânără cu doi sau trei ani. Aveau doi copii: Fiona și Hugh, de zece și respectiv opt ani și o adevărată menajerie de animale, care includea și doi câini imenși, dar foarte prietenoși. Era o gospodărie veselă și relaxantă. Regan se simți acasă încă din prima clipă.

Descoperi că Fort Lester era așa cum i se descrisese: câteva magazine, două benzinării, un hotel și nimic altceva. Cu ajutorul Laurei și cu banii pe care îi primise de la Ben, reuși să-și acopere necesitățile, la care adăugă și două obiecte neesențiale: un ruj și o cremă de față. Restul cumpărăturilor puteau să aștepte până va ajunge pe coastă. Refuzase și continua să refuze o compensație materială oferită de Cal pentru lucrurile pe care le pierduse în urma accidentului. Compania lui de asigurări va acoperi aceste daune și va avea răbdare până atunci.

În timpul primelor două zile, Cal petrecu mare parte din timp împreună cu Royd în locurile unde se prelucra cheresteaua.

Când evaluatorul companiei de asigurări se prezintă, zbură împreună cu el la locul accidentului, ca să vadă resturile avionului. Regan ar fi vrut să meargă și ea, dar nu fu invitată și ezită să sugereze acest lucru. Oricum, era o curiozitate morbidă, își spuse ea. Ce bine i-ar face să vadă locul în care ar fi putut atât de ușor să-și găsească sfârșitul? Întregul episod era deja depășit.

Ben veni la masă sâmbătă, așa cum promisese. Copiii se bucurară de prezența lui, târându-l în grădină la o partidă de baseball, împreună cu tatăl lor și cu Cal.

– E un tânăr foarte arătos, comentă Laura, urmărind jocul împreună cu Regan. Ar trebui să aibă soție și copii.

– Nu cred că e interesat, zâmbi sora lui, cel puțin nu pe moment. E prea ocupat să ajute la extinderea țării voastre.

– Avem nevoie de tot ajutorul care ni se oferă, dădu din cap gazda. E mult de lucru și suntem prea puțini. Te-ai gândit să ceri cetățenie canadiană?

Regan clătină din cap.

– Nici nu știu cât voi rămâne aici, după terminarea barajului. Depinde de Ben. Oricum, îmi imaginez că mai întâi trebuie să dovedești că ești genul de persoană de care au nevoie. Nici măcar nu am ceva de lucru.

– Cal o să rezolve acest lucru. El poate rezolva aproape orice.

– E atât de puternic?

– Mai mult decât atât, cunoaște oamenii potriviți, declară Laura, așezându-se mai bine în fotoliu. Tatăl lui și-a făcut o mulțime de dușmani, punând pe primul loc interesul personal. Cal are foarte puțini dușmani și este un om de afaceri prosper.

– Corporația este prosperă, presupun.

– El este corporația. Un președinte implicat, ajutat de un consiliu de directori loiali. Nu e foarte rău la treizeci și doi de ani, nu?

– Este destul de ușor când te naști într-o astfel de familie, comentă Regan cu răceală. Presupun că bunicul lui a fost creatorul imperiului.

– De fapt, povestea merge mai departe. Stră-străbunicul lui a fost unul dintre căutătorii de aur norocoși, care a pus bazele Corporației Garrard.

Femeia se întrerupsese ca să-l încurajeze pe Hugh, aflat în poziția de aruncător, apoi continuă, ca și cum nici nu s-ar fi oprit:

– Până acum, Cal este ultimul din linie. Dacă nu-și face repede un fiu, Corporația Garrard poate avea greutăți în viitor.

Regan rămase o vreme pe gânduri.

– Soția lui nu vrea copii? Întrebă ea.

– Soția lui? râse Lauren. Problema e că nu e căsătorit încă. Nu că n-ar fi foarte multe doritoare.

Tânăra nu putu să neghe că acest răspuns n-o făcuse să se simtă ușurată, așa că era inutil măcar să încerce. Nici măcar nu voia să se întrebe de ce o stăpânea o asemenea emoție, pentru că răspunsul era evident.

– Ai auzit despre o persoană pe nume Dallas? Întrebă ea, cu o voce pe care se străduia să o păstreze calmă.

Femeia o privi cu atenție, întunecându-se pentru o clipă.

– Da, de ce?

– Mă întrebam. El... a spus odată ceva despre ea. M-am gândit că e soția lui de care s-a despărțit... Sau ceva de genul ăsta.

– E mama lui vitregă. Cal controlează corporația, dar cred că și ea deține o parte din acțiuni. O s-o cunoști când te va duce la Victoria.

Tânăra nu era sigură că voia să o cunoască pe această femeie, nu după modul în care îi rostise numele în acea seară. Mama lui vitregă! Încercă să-și imagineze cum arăta, având în fața ochilor o femeie de vârstă medie, bine întreținută, plină de încredere și experimentată. Știa că unii bărbați sunt atrași de femeile în vârstă, dar nu credea că

hotărâtul Cal Garrard era unul dintre ei. Aruncă o privire spre silueta lui înaltă. Era un bărbat plin de suprize, fără îndoială. Dar de ce o interesa atât de mult viața lui? Răspunsul era evident, chiar dacă o durea. Oricum, nu avea nici o importanță, din moment ce o privea doar ca pe o responsabilitate etică. După ce problemele ei vor fi rezolvate, o s-o uite cu ușurință. Strângând din dinți, Regan hotărî să facă la fel.

Ben rămase până la ora la care pleca ultimul camion spre baraj. Cal se oferi să-l conducă spre locul de unde îl putea lua, sugerând ca Regan să meargă împreună cu ei, pentru că era ultima oară când își vedea fratele, înainte să se întoarcă pe coastă.

Camionul tocmai pleca, în clipa în care ajunseră. Ben trebui să alege după el, iar cei urcați deja îi dădură mâna, ajutându-l să urce.

– Ne vedem la toamnă! strigă el.

Regan rămase pe marginea drumului, uitându-se după el. După ce întunericul înghiți camionul, se întoarse în mașină, urcându-se lângă Cal.

El nu făcu nici o încercare să pornească imediat motorul. În fața lor se întindea strada pustie.

– Te-ai împăcat deja cu gândul că îl lași în urmă? întrebă Cal, oferindu-i o țigară.

Pe punctul să refuze, Regan se răzgândi și luă una, aplecându-se să aprindă de la bricheta oferită.

– Are vreo importanță?

El ridică din umeri.

– Presupun că nu. Ai muri de plictiseală aici, oricum.

– Laura nu pare afectată.

– Ea are o familie de care are grijă. În plus, e mai mare decât tine cu douăzeci de ani, ceea ce înseamnă ceva.

– Vrei să spui că femeile peste patruzeci de ani au alte cerințe de la viață? întrebă ea, cu ochii luminați de sclipirea țigării.

– Vreau să spun că, în majoritatea cazurilor, se mulțumesc la această vârstă cu ce au.

Inclusiv Dallas? se întrebă ea. Oare era fericită cu ce avea? Dacă era adevărat că bărbatul de lângă ea era atras de această femeie matură, nu însemna că și ea simțea la fel, altfel ar fi făcut ceva până acum. Nu știa dacă există legi care să-i interzică unui bărbat să ia de soție pe văduva tatălui lui, dar oricum, nu erau legături de sânge.

– Aș vrea să fiu mai matură! exclamă ea brusc. Trebuie să fie grozav să fii la casa ta și să te simți sigură pe tine.

– Nu cred că există o femeie matură care n-ar face schimb cu tine. Sunt destule avantaje la tinerețe.

– Dar nu când te gândești tu la ele.

– Acest comentariu este nemeritat, observă el, netulburat. Nu te-am împiedicat niciodată să vorbești. Nu când știai ce spui.

– Cu toate acestea, te-ai desemnat un fel gardian personal al meu.

– Asta sunt? păru el amuzat. Aș fi putut să-mi aleg o slujbă mai ușoară. Oricum, trebuie să ne gândim ce vei face în această vară. Poate că un curs de secretariat te va pune pe drumul cel bun.

– Voi avea nevoie să câștig bani, îl întrerupse ea scurt. Nu am destui bani ca să rezist până la toamnă și nu vreau să-i cer din nou lui Ben.

– Nu trebuie să ceri nimănui. Totul e rezolvat, declară el cu calm, dar și cu fermitate. Corporația deține câteva clădiri în Victoria și vei locui într-una dintre ele. O să-ți placă acolo, e un oraș cu o atmosferă tipic engleză.

– Nu voi accepta acte de caritate, clătină ea din cap. Va trebui să plătesc în vreun fel.

– Foarte bine, în acest caz, vei lucra pentru corporație dimineța, iar după-amiaza te vei duce la cursurile de secretariat. Pentru început,

până îți descoperi propriile interese, poate fi o slujbă mărunță. Trebuie să fi moștenit ceva talente de la tatăl tău. Poate că ești un geniu al cifrelor, dar încă n-ai descoperit.

Își dădea seama că o ironiza, dar refuză să se enerveze.

– Îmi dau seama ce șanse sunt să devin o secretară bună în patru luni. În acest caz, cursurile de secretariat sunt doar de umplutură. Până când?

– Poate până când fratele tău termină lucrul la baraj și e gata să-și asume responsabilitatea pentru tine.

– Sunt destul de mare să fiu responsabilă de propria persoană.

– Poate că ești destul de mare, dar nu ești și în poziția să o faci. Nu ești obișnuită cu această țară și nici cu o slujbă permanentă.

– Aș putea oricând să plec.

– Asta vrei?

Ea oftă și clătină din cap.

– Nu, nu asta vreau. Nu am nici un motiv să mă duc acasă.

– În acest caz, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ridică obstacole împotriva oricărei încercări de ajutor. Mândria e un lucru, stupizenia e altul. Încearcă să vezi lucrurile cum le văd și eu. Îți datorez un ajutor pentru început, declară el, apoi simțind refuzul ei, făcu un gest de nerăbdare. Nu spune nimic. Am terminat orice discuție. Marți dimineată mergem spre Prince George și o să ajungem la Vancouver după amiază.

– Cu avionul?

– Desigur. Dacă am merge cu mașina, am avea nevoie de două zile doar până la Prince George. Nu prea cred că vrei să petreci din nou noaptea în sălbăticie.

Regan se strădui să se calmeze.

– Nu, ai dreptate.

– Mă bucur să aflu că ești de acord, spuse el, pornind mașina. Te conduc la familia Patterson, apoi mă duc la culcare.

Ia-mă cu tine, ar fi vrut să spună. Mai dormise în brațele lui. Amintirea atingerii buzelor lui o copleși. Și-ar fi dorit să-l facă s-o sărute din nou, chiar și din cauza supărării. Doisprezece ani nu era o diferență chiar atât de mare, peste care ar putea trece cu vederea, dacă și-ar dori. Numai că el prefera femeile mature, își aminti ea, dezamăgită.

Când aterizară la Vancouver, ploua. Era o ploaie caldă și blândă, care făcea apele Pacificului să pară verzi.

Feribotul îi conduse pe sub podul Lion's Gate în Golful Englez, apoi de-a lungul insulițelor presărate pe coastă. După ce lăsară orașul în urmă, erau din nou în sălbăticie, înconjurați de munți înalți, cu piscurile acoperite de zăpadă. Pe măsură ce se apropiau de insulă, Regan avea impresia că se află într-un vis.

– O să mă pot duce direct în acel apartament despre care vorbeai? Îl întrebă pe Cal în clipa în care ancorară în port.

– Ai putea, răspunse bărbatul, dar vreau să petreci câteva zile la Kenny. Vreau să cunoști pe cineva acolo, declară el pe un ton care o provoca.

– Mama ta vitregă?

Întrebarea îi ieși de pe buze înainte să se poată opri. Ochii lui luciră scurt.

– Tehnic, presupun că e mama mea vitregă, deși vei descoperi că nu e tocmai genul matern.

Regan ar fi dorit să întrebe ce gen e, dar nu avu curaj.

– Aceasta este clădirea Parlamentului, spuse Cal, arătându-i clădirea impresionantă. Statuia de pe dom este cea a lui George Vancouver, primul căpitan englez care a navigat în jurul acestei insule.

El continuă să-i prezinte orașul, dar nu-l asculta. Ar fi vrut să se piardă în mulțimea orașului. Nu voia să se ducă la Kenny, pentru că nu era locul ei acolo. Și, mai mult decât orice, nu voia să o vadă pe Dallas.

Victoria era un oraș plin de flori. Atmosfera era încântătoare, iar parfumul îmbătător. Ar fi vrut să rămână și să se plimbe pe străzi, dar Cal comandă un taxi. Mult prea repede pentru gustul ei, părăsiră strada principală și, pornind pe un drum nepietruit, ajunseră la o clădire albă, aflată în fața unui golf mic. Clădirea era construită în forma unei potcoave și avea un acoperiș albastru. În fața ei se întindeau pajiști verzi, ca de catifea. Aleea care ducea spre casă era mărginită de copaci înalți, cu frunze de o formă pe care n-o mai văzuse.

În clipa în care Cal recuperează valizele și plăti taxiul, dinspre casă se apropie în grabă un bărbat care îi luă imediat bagajul. Regan nu-i dădu nici o atenție, pentru că privirea ei era fixată asupra femeii care apăruse în cadrul ușii duble. Nu era în nici un caz o văduvă de vârstă mijlocie: nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, avea un păr blond argintiu, iar silueta ei perfectă era scoasă în evidență de un costum bej din două piese, care părea în același timp confortabil, dar și elegant. Pentru prima oară de câteva zile, Regan deveni conștientă de pantalonii ei vechi și de haina uzată.

– Nu te așteptam mai devreme de încă vreo două, trei zile. De ce n-ai anunțat că vii? întrebă femeia, fixându-l pe Cal.

El ridică nepăsător din umeri.

– Nu m-am gândit la asta, Dallas. Vreau să ți-o prezint pe Regan Ferris. O să stea la noi până voi reuși să-i fac rost de un apartament.

Ceva sclipi în privirea rece a ochilor albaștri care se întoarseră spre Regan: dispreț, sfidare... nu era sigură.

– Așadar, tu ești nefericita copilă care a trebuit să sufere patru zile în sălbăticie în compania acestei brute nesimțitoare!

– Trei, o corectă Regan, surprinsă de fermitatea propriei voci. N-a fost chiar atât de rău, continuă ea, ignorând privirea ironică a lui Cal. Îmi pare rău că am sosit pe neașteptate, doamnă Garrard. Sper că nu vă voi deranja prea tare.

Fu rândul lui Dallas să ridice din umeri cu indiferență.

– E casa lui Cal, draga mea, nu a mea. Mai bine ai intra și te-ai simți ca acasă.

Interiorul casei era somptuos, cu covoare aurii și moi, și cu mobilă masivă din lemn lăcuit. Dincolo de ușile de sticlă se zărea o terasă plină de flori, lângă care se ghicea lucirea apei.

– Ți-am pus corespondența în birou, spuse Dallas, văzând privirea lui Cal îndreptată spre o măsuță. Firește, vei dori mai întâi să te schimbi.

– Firește, fu el de acord, cu răceală. O să plec în oraș imediat după ce mă schimb. Trebuie să rezolv niște probleme.

– Și masa de seară?

– Să fie gata la șapte și jumătate dar, dacă nu am sosit încă, puteți mânca fără mine, spus el, apoi aruncă o privire spre Regan. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să dorm puțin. A fost o zi lungă.

Tânăra avea impresia că va fi o seară și mai lungă, dar nu spuse nimic.

– O să încerc.

Dallas ridică sprâncenele, amuzată.

– Văd că te-a antrenat bine.

Intervenția lui Cal o scuti de replică:

– Nu crede tot ce vezi. Nu e chiar așa cum pare.

Din expresia de pe figura mamei lui vitrege, era evident că avea aceeași părere.

– Îți arăt unde vei dormi, se întoarse ea spre Regan. Din fericire, păstrăm o cameră de oaspeți mereu pregătită. În această casă, nu știi niciodată cine va apărea.

Cal nu făcu nici o mișcare să le urmeze, în clipa în care tânăra urmă gazda spre o ușă din dreapta. De aici, pătrunseră într-un coridor de-a lungul căruia se vedeau mai multe uși. Dallas deschise una dintre ele și-i făcu semn să intre.

Camera era mare, decorată cu verde și alb, având același tip de mobilă din lemn pe care o admirase în holul de la intrare. Fereastra mare, cu draperii în dungi verzi și albe, dădea spre grădina de flori, iar dincolo de ea se înălțau munții, puși în evidență de întinderea verzuie a mării.

– E minunat! exclamă tânăra. Trebuie să fie fermecător să locuiești aici!

– Aș prefera mai degrabă să trăiesc în oraș, spuse Dallas din cadrul ușii, cu un zâmbet cinic. Numai o copilă de vârsta ta se poate entuziasma atât de mult din cauza unei priveliști.

– Nu e doar priveliștea, e toată această zonă. Cal mi-a spus că o să-mi placă Victoria, dar nu a menționat nimic despre insulă, zâmbi Regan. E mult mai cald decât în celelalte zone pe care le-am vizitat. Și sunt atâtea flori!

– E încă primăvară. Așteaptă să vezi cum arată vara! comentă femeia, apoi o privi curioasă. Intenționezi să stai mai mult pe insulă?

Regan zâmbi cu ironie.

– Se pare că s-au făcut deja planuri pentru mine, comentă ea, apoi adăugă cu franchețe: nu aveți accent de canadiancă.

– Pentru că nu sunt. Am venit din Anglia. Nu au trecut mai mult de trei ani.

Trei ani? Tânăra se strădui să-și mascheze surpriza. Asta însemna că fusese căsătorită cu tatăl lui Cal doar câteva luni. Ce tragedie teribilă!

– De unde din Anglia? întrebă ea.

– Surrey, dacă are vreo importanță.

Regan se strădui să nu se lase afectată de indiferența gazdei ei.

– Am închiriat o casă acolo, la un moment dat, murmură ea, aducându-și aminte de acea vară plăcută. Se numea Chaldon și se afla lângă Reigate.

Acum, Dallas era cea care părea surprinsă.

– Cunosce acea casă. În urmă cu câtă vreme?

– Șase ani, zâmbi tânăra, apoi adăugă cu ironie: atunci eram chiar copil.

Ironia trecu neobservată.

– Șase ani? Cred că a fost când familia Bailey s-a dus în America de Sud. Dar, din ce îmi aduc aminte, casa a fost închiriată de un finanțist.

– Tatăl meu, dădu din cap Regan. A murit anul trecut. Am venit aici ca să-mi văd fratele. Lucrează la construirea barajului de la Keele.

– Înțeleg, declară Dallas. De la bogății, la sărăcie. Biata de tine!

Tânăra simți că se îmbujorează, dar se împotrivi dorinței de a riposta. Dacă îi face plăcere, această femeie o poate privi de sus. Oricum, nu va sta prea mult aici.

– O să mă descurc.

– Sunt sigură că o vei face. Să-l ai pe Cal drept înger păzitor, nu poate fi foarte rău.

– N-a fost ideea mea să facă atâtea pentru mine, protestă Regan. Crede că-mi datorează ceva pentru că eram în avionul lui când s-a prăbușit.

Ochii albaștri o măsurară fără grabă.

– Presupun că arăți ca și cum ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Ai încredere în Cal, își va onora obligațiile. Ai avut noroc. Alt bărbat ar fi profitat de nopțile pe care le-ai petrecut singuri în

pădure, în ciuda lipsei tale de experiență. Cal, fiind Cal, sunt sigură că nu ți-a făcut nici o problemă.

Chiar dacă era foarte bine deghizată, întrebarea răsunase clar din cuvintele ei. Pentru o clipă, tânăra ar fi vrut să sădească îndoilei în mintea ei, dar renunță repede. Îi datora măcar atât bărbatului care îi salvase viața.

– Într-adevăr, fu ea de acord. Aveți dreptate, e un bărbat neobișnuit. Nu e ciudat să aveți un fiu vitreg atât de apropiat ca vârstă?

– Deloc. De la moartea tatălui lui, nu mai avem nici o relație de rudenie.

La suprafață, Dallas părea neafectată de această împunsătură, dar privirea ei era rece ca gheața.

– Te las să te odihnești. După cum ai auzit, masa se servește la șapte și jumătate.

După plecarea femeii, Regan oftă adânc. Ar fi trebuit să știe că nu e cazul să încerce să enerveze o astfel de femeie. Nu era prima oară când întâlnea acest gen: pe lângă tatăl ei, roiau ca muștele. Dar el nu lăsase niciodată o femeie să joace un rol prea important în viața lui. Regan se întrebase cum fusese căsătoria cu mama ei, dar nu îndrăznise să se intereseze. Ar fi vrut să-și amintească măcar ceva despre ea, dar avea doar doi ani la moartea ei. Chiar și amintirile lui Ben erau neclare.

Termină repede de despachetat, ținând cont de dimensiunile reduse ale bagajului ei. Singura haină care s-ar fi potrivit pentru masa de seară era rochia simplă de bumbac pe care o cumpărase din Fort Lester și pe care o purtase în seara în care Ben fusese invitat la cină la familia Patterson. Cel puțin, era curată și călcată. Își aduse aminte de hainele pe care le avea la dispoziție în urmă cu un an și nu se putu împiedica să nu simtă regretul. Știa că e greșit să te atașezi de bunurile materiale, dar e și uman. Hainele bune îți dau siguranță și avea nevoie de toată încrederea în ea ca să treacă peste următoarele zile.

Capitolul 7

Cal se întoarse din oraș pe la ora zece, părând la fel de calm ca întotdeauna.

— Am avut ceva de lucru cu Smithson, răspunse el la întrebarea rece a lui Dallas. Am mâncat în oraș...

Le privi amuzat, văzând că stau departe una de alta.

— Ați început să vă cunoașteți? le ironiză el.

— Doar cât e necesar, ținând cont că e doar pentru câteva zile, replică repede Dallas. Acum, că te-ai întors, poate înveșelești puțin aceste locuri. De exemplu, să dăm o petrecere. Sunt sigură că Regan va aprecia o scurtă privire aruncată vieții sociale din Canada.

— O să aibă destule ocazii, ridică bărbatul din umeri cu nonșalanță. Dar nu e o idee rea. Dacă vrei, dă telefon câtorva cunoștințe și invită-le, adăugă el, apoi se întoarse spre Regan: tocmai a sosit cecul de la firma de asigurări. O să mergem să-ți deschidem un cont mâine dimineată, la prima oră. Poate vrei să faci niște cumpărături. Magazinele se închid destul de devreme. Așadar, mâine dimineată poți să faci cumpărături, apoi ne întâlnim la masa de prânz și te iau la birou, să-ți prezint locul unde vei lucra...

– Și apartamentul pe care îl voi închiria? întrebă tânăra, punând accent pe ultimul cuvânt.

– Poate reușim să rezolvăm și asta, răspunse el, privindu-și ceasul, apoi aruncând o privire spre piscina luminată de razele lunii, vizibilă prin ușile de sticlă. E o noapte caldă. Vrea cineva să facă o baie?

Dallas îl privi de sus, fără să răspundă. Cu impulsivitate, Regan spuse:

– Eu aș vrea, dar nu am costum de baie.

Trecură câteva secunde înainte de a primi răspunsul. Pentru o clipă, avu impresia că fusese doar o glumă.

– Cred că avem unul care ți se potrivește, spuse el în cele din urmă. Păstrăm câteva costume de baie pentru invitați. O să trimit pe cineva cu unul în camera ta, apoi ne vedem la piscină.

– Bine.

Nu avea încotro, acum trebuia să meargă până la capăt. Avu grijă să nu întâlnească privirea lui Dallas când se ridică în picioare, simțind ironia acesteia. Ei, foarte bine, își spuse ea. E o noapte caldă și avea chef de o baie— prima anul acesta. Nu avea nici o importanță dacă era singură sau dacă venea și Cal.

Menajera casei fu cea care îi aduse costumul de baie. Dallas nu se obosise să-i prezinte personalul casei, așa că Regan fu nevoită să zâmbească și să mulțumească, hotărâtă să-l întrebe pe Cal numele femeii. Cine a ghicit mărimea potrivită pentru ea, avea un ochi format, își dădu ea seama, îmbrăcând costumul albastru. Era o plăcere să constate că nu toate vizitatoarele erau la fel de voluptuoase ca Dallas. Împreună cu costumul de baie, i se adusese și un halat. Îl puse repede pe ea, strângând cordonul în jurul taliei subțiri, rămânând desculță, pentru că nu avea papuci.

Nu era necesar să se întoarcă pe același drum, trecând prin sufragerie, pentru că un coridor lega camera ei de exterior. Luminile

de pe fundul piscinei fuseseră aprinse, încălzind plăcut apa. Aruncă o privire prin uşile de sticlă spre interiorul sufrageriei, dar Dallas nu se zărea nicăieri. Oricum, ar fi putut fi mascată de spătarul unui scaun. Cal nu sosise încă. Îşi spuse că nu-i pasă dacă vine sau nu, dar ştia că nu e adevărat.

La capătul piscinei se afla o planşă pentru sărituri. Se îndreptă încet spre ea, lăsând halatul să cadă. Aerul rece îi mângâie umerii, dar nu era tocmai neplăcut. Cunoscuse seri de vară mai reci, în Anglia. Respiră adânc, îşi luă avânt şi alergă spre planşă, făcând o săritură elegantă şi aterizând aproape perfect.

Când ieşi la suprafaţă, după ce parcursese piscina pe sub apă, Cal se afla la marginea scării.

– O adevărată mică sirenă, spuse el cu admiraţie. A fost o săritură perfectă!

– Ți-am spus că-mi place să fac sport, răspunse ea, înotând pe spate ca să-l privească.

Din acest unghi, umerii şi pieptul lui ieşeau în evidenţă, şoldurile înguste fiind acoperite de slipul negru. Picioarele lui erau lungi şi musculoase. Era un bărbat frumos, iar muşchii stomacului ei se strânseseră. Era destul de matură ca să ştie că acesta era semnul atracţiei fizice şi îşi dădu părul de pe faţă, dorind să acopere schimbarea expresiei.

– Acum, dacă tot am mers atât de departe, e cazul să o fac, răspunse el, zâmbind brusc. Nu mă aşteptam să accepţi oferta. Am umplut piscina în urmă cu două săptămâni pentru a fi folosită în timpul zilei. După încă două săptămâni, de obicei începem să o folosim şi noaptea.

– Îmi pare rău, răspunse ea, atentă să nu-l jignească. Am crezut că eşti serios.

– M-am învăţat minte şi n-o să mai spun ce nu gândesc.

Merse câțiva pași pe marginea piscinei, apoi se aruncă lateral. Când ieși la suprafață, își trecu mâna prin păr, ca să îndepărteze șuvițele căzute pe frunte.

– Facem o cursă până la capătul piscinei? propuse el.

– Sigur! strigă ea, încântată.

Fu o cursă strânsă, pentru că el nu se forță. Regan era mulțumită că măcar nu o lăsase să câștige.

– Nu a fost corect, protestă ea. Nu ai încercat cu adevărat.

– N-a fost chiar atât de ușor pe cât mă așteptam, zâmbi el. Ai un stil bun. Unde ai putut să practici sportul, cu stilul de viață pe care te obliga tatăl tău s-o duci?

– N-am prea practicat. Am început cu adevărat abia în ultimele două luni. Până atunci, au fost orele de sport de la școală.

El rămase tăcut o vreme, sprijinindu-se de scara piscinei.

– Ce-ai mai făcut în ultimele luni, în afară de a-l căuta pe Ben?

– Ce am lucrat?

– Da. Mi-ai spus că tatăl tău ți-a lăsat bani suficienți doar să plătești detectivul care îl căuta pe Ben, așadar, trebuie să-ți fi câștigat în vreun fel existența.

– Am avut un oarecare venit suplimentar, mărturisi ea, strâmbând din nas. Am fost cheleneriță, cu jumătate de normă, dar nu eram foarte pricepută. Printre altele, încurcam comenzile. Nu e o recomandare foarte bună pentru un loc de muncă în compania ta, nu-i așa?

– În nici un caz nu-ți vom cere să fii chelneriță, râse el. N-ai putut face altceva?

– Nu fără experiență și nu aveam.

– Dar prietenii tatălui tău?

– Nu avea prieteni, doar parteneri de afaceri.

– Atunci, prietenii tăi.

Tânăra ezită înainte să răspundă.

– Nu voiau să știe. Nu după ce s-au dus toți banii. N-am avut niciodată prea multe ocazii să-mi fac prieteni care să rămână cu mine în orice situație. Nu ne învârteam în cercurile potrivite.

– Înțeleg, dădu el din cap, apoi o privi. Ai început să tremuri. E timpul să ieși din apă și să te ștergi.

În timp ce vorbea, ieșise din piscină și se aplecă spre ea, întinzându-i mâna.

– Dă-mi mâna.

Scările erau în apropiere, dar părea nepoliticos să refuze oferta. După ce întinse mâna, fu ridicată repede, fără efort, pe marginea piscinei. Halatul ei era în apropiere, pe marginea planșei, iar Cal i-l puse pe umeri, zâmbind ușor la vederea privirii ei.

– Atunci era alt timp și alt loc, iar tu o cereai.

– Cum?

– Dacă nu știi cum, mai bine nu întreba.

Bărbatul întinse o mână și dădu la o parte o șuviță de păr ud de pe obrazul ei.

– Mă mir că n-ai învățat sofisticarea de la cercul de oameni pe care-l frecventai, observă el. Asta spune multe despre puterea ta de caracter.

– Sau despre naivitatea mea, replică ea încet. Cal, te rog să încetezi să mă tratezi ca pe un copil. Am douăzeci de ani. Această vârstă mă face, cel puțin din punct de vedere fizic, femeie, chiar dacă nu mă port mereu corespunzător.

Mâna care îi mângâia obrazul se opri, apoi Cal o privi o vreme cu atenție. În cele din urmă, figura lui deveni inexpressivă.

– Cred că e timpul să mergem înăuntru.

– Nu, refuză Regan, simțindu-se cuprinsă de resentimente amestecate cu tristețe. Poți să pleci dacă vrei. Eu rămân.

– Acum te porți prostește, observă el cu severitate. Ai început deja să tremuri.

– O să mă încălzesc în apă.

Când lăsa halatul, Cal o prinse de talie și o ridică în brațe, strângând-o spre el și îndreptându-se spre piscină. Cealaltă mână îi cuprinsese picioarele. Sărutul lui fu aproape brutal și scurt, iar mâinile nu aveau nici urmă de blândețe. Când o lăsa jos, fără delicatețe, picioarele ei tremurau.

Regan ridică o mână spre buze, ștergându-le cu dosul palmei.

– Eram sigură că nu vei înțelege, spuse ea.

Bărbatul zâmbi sardonice.

– Ba înțeleg foarte multe. Tatăl tău te-a îngădit în mult mai multe feluri decât credeam. Dar, dacă vrei să evadezi, e cazul să rămâi în cercul tău de vârstă.

– Ce păcat că nu te-ai gândit la asta noaptea trecută!

– Da, e păcat. Acea a fost o greșeală pe care o regret.

Se întoarse să ia halatul pe care îl lăsase pe marginea scării și i-l puse pe umeri.

– Fă un duș fierbinte când te întorci în camera ta. O să găsești un uscător de păr în dormitor.

Regan ridică bărbia cu mândrie.

– Vreau să mă mut de aici mâine.

Pauza fu scurtă.

– Poate că e mai bine, fu el de acord. Apartamentele sunt mobile.

– O să găsesc singură un apartament și ceva de lucru.

– Am mai vorbit despre asta.

– Ei bine, vorbim din nou, hotărî ea, fără să-i pese dacă se poartă sau nu prostește. Nu vreau să mă simt obligată față de tine!

El o privi lung.

– Pentru că nu fac dragoste cu tine?

Respirația ei se opri, iar mânia care o cuprinsese dispăru.

– Nu vreau să faci dragoste cu mine, declară ea cu voce joasă.
Tot ce am cerut e să mă tratezi ca pe un adult.

– Știi ce ai cerut, o întrerupse el cu duritate. Aranjamentele sunt deja făcute și le vei respecta. În afara de asta, pot să faci ce vrei.

– Mulțumesc!

– Intră în casă! o amenință el. Acum! Am răbdat destul!

Nu era singurul, dar nu era timpul să o spună. Își strânse halatul în jurul ei cu o mișcare care se voia nepăsătoare, deși se îndoia că e convingătoare. Își dori doar ca Dallas să nu urmărească aceste scene nevăzută, de la una dintre ferestre. Ar fi fost într-adevăr mai mult decât poate suporta.

Baia se afla lângă camera ei. Făcu dușul recomandat și apoi se întoarse în cameră, uscându-și părul. Abia când era deja în patul cu lenjerie imaculată, își permise să se gândească la evenimentele din ultima oră. Era îndrăgostită de Cal, acum știa cu siguranță. Știa și el, dar probabil că o considera un capriciu. Acel sărut intenționase să o șocheze cu brutalitatea lui și să o trezească la realitate. Dar n-o făcuse, pentru că era, firesc, o relație între bărbat și femeie. Doar cuvintele pe care le spusese aveau puterea să o rănească. Îi ceruse să rămână în cercul ei de vârstă, dar era imposibil, din moment ce nu avea nici un cunoscut de aceeași vârstă.

Era obligată să accepte aranjamentele făcute inițial, dar cât de repede posibil va căuta alt serviciu și altă locuință. Într-un oraș la fel de mare ca Victoria, ar fi posibil să dispară în liniște— doar dacă permisul de muncă nu-i va permite decât un anumit tip de serviciu. Va trebui să verifice acest lucru. Oricum, va trebui să se elibereze de Cal Garrard. Era singurul mod în care putea trece peste dragostea pentru el.

Fu greu să-l vadă din nou la micul dejun, mai ales că Dallas îi urmărea cu atenție. Regan avea impresia că femeia știa foarte bine ce se petrecuse între ei seara trecută și era amuzată. Nu făcu nici un comentariu când Cal anunță că invitata lui va pleca în oraș.

Nu-i dădea nici o șansă să se răzgândească, își spuse tânăra. Nu că ar fi dorit. Întâlni pentru o clipă privirea enigmatică a ochilor cenușii, dar privi repede în altă parte, temându-se de plimbarea în doi care va urma.

Însă Dallas avea altă idee.

– Cred că voi merge în oraș cu voi, spuse ea. Aveți timp să luăm prânzul?

– Am aranjat totul, de aceea m-am văzut seara trecută cu Smithson, răspunse Cal. Întâi mergem la bancă, apoi vă las pe amândouă unde aveți nevoie să vă faceți cumpărăturile și ne vedem pentru masa de prânz. Apartamentul poate să aștepte până după-amiază.

– Nu pot să mă duc acolo imediat după ce mergem la bancă? întrebă Regan. Pot să fac mai multe cumpărături mâine, când magazinele sunt deschise toată ziua.

– Mâine ai întâlnire cu directorul școlii care predă cursurile de secretariat. E o școală mică, dar rezultatele sunt excelente, declară el, ridicându-se în picioare. Ți-ai făcut bagajul?

– Valiza e în hol. Nu mai trebuie decât să-mi iau haina.

Călătoria spre Victoria păru să dureze de două ori mai mult ca la venire. Regan stătea în spate, privind pe fereastră, ignorând persoanele de pe scaunele din față. Dallas era vorbăreată și ironică, parcă pentru a scoate în evidență tăcerea ei. Numai Cal era neafectat de atmosfera tensionată.

Banca era mare și modernă. Cal o conduse spre un funcționar care părea să știe despre tranzacție și avea totul pregătit. Nu fu nevoie decât să semneze pentru primirea unui carnet de cecuri. Cal nu o lăsă să

vadă suma pe care o depusese pe cec, iar funcționarul introduse datele în calculator.

– Ar trebui să știu câți bani am în cont, spuse ea în cele din urmă, cu tot calmul de care putea da dovadă. Poate cheltuiesc mai mult.

Funcționarul îl privi nedumerit pe Cal, dar acesta îi făcu un semn aprobator. Luă o foaie de hârtie și notă suma de bani care intrase în cont, apoi i-o dădu. Când citi suma, Regan se încruntă. Era așa cum bănuise: toate lucrurile ei costaseră mai puțin de jumătate din suma pe care o primise. Deschise gura să protesteze, dar se simți ridicată în picioare aproape cu forța.

– Mulțumesc, i se adresează Cal funcționarului, conducând-o spre fotoliul în care Dallas aștepta cu nerăbdare întoarcerea lor. Orice ai vrea să spui, murmură el, poate să aștepte până când ieșim.

Mașina era parcată în apropiere, iar în clipa în care urcaseră toți trei, bărbatul se întoarse spre ea:

– Bine, să vedem ce ai de spus.

Regan ridică bărbia cu mândrie. Nu voia să vorbească despre bani de față cu Dallas.

– Nici un comentariu, murmură ea.

– Foarte bine, dădu el din cap, pornind mașina. E timpul să cumpărăm niște haine decente pentru tine.

– Să cumpărăm? întrebă Dallas, uluită. Vrei să spui că vii cu noi?

– Dacă nu, domnișoara independentă de față, o să cheltuiască minimum posibil, explică el, întâlnind privirea lui Regan în oglindă. Eu o să plătesc pentru tot, apoi o să-mi scrii un cec pentru suma totală. E bine?

– Dacă așa spui tu...

Nici măcar nu mai voia să discute acest subiect. Intenționa să-l lase să facă orice voia. Nu era obligată să poarte hainele pe care o s-o oblige să le cumpere și era hotărâtă să înapoieze toată suma de bani primită.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dimineata ar fi fost plăcută. Să încerce haine noi și elegante, sandale de piele care îi subliniau frumusețea gleznelor, să se bucure de materialele scumpe, ar fi putut fi încântător. Dallas se plictisi repede și plecă să-și facă propriile cumpărături, dar Cal rămase fidel cuvântului dat. Când terminară, cheltuiseră o mică avere.

– Sper că ai fost sincer când ai spus că vei accepta un cec pentru toate cumpărăturile de azi, spuse ea, la un moment dat. Dacă refuzi, o să retrag oricum bani și o să ți-i trimit prin poștă!

– Nu mă amenința, zâmbi el pentru ochii celor din jur. Vom vorbi despre toate acestea după-amiază.

Cal fu cel care observă costumul verde cu o bluză de mătase asortată. Regan îl încercă fără convingere, conștientă că prețul era mult prea mare pentru ea. Cal avea un ochi foarte bun, pentru că îi venea de minune. Rămase uimită când vânzătoarea, entuziasmată, dădu la o parte draperia de la cabina de probă, ca să-l lase s-o vadă.

– Îmi place, spuse el. O să-l luăm. De fapt, ar fi bine să rămâi îmbrăcată.

Amintindu-și de hainele elegante ale lui Dallas, Regan recunoscă în cele din urmă că nu era o idee rea. Oricum, costumul nu se compara cu rochia elegantă și taiorul asortat pe care le purta mama lui vitregă, dar era un pas în direcția cea bună. În pantalonii și puloverul ei uzat, arăta ca o verișoară de la țară, venită în vizită.

Sandalele pe care le cumpăraseră mai devreme se potriveau foarte bine cu noua achiziție. Înainte să plece din magazin, se duse la toaletă, unde își aranjă părul și se rujă. Se simțea altă persoană, chiar dacă nu una foarte fericită. Trebuie să-și revină, își spuse ea, privindu-se în oglindă. N-ar trebui să fie prea greu. Îl cunoștea pe Cal de o săptămână și i se părea imposibil ca sentimentele pentru el să fie prea profunde.

Când se întâlniră din nou, bărbatul o privi aprobator.

– E mai bine, spuse el. Ca un fluture care tocmai a ieșit din crisalidă. Probabil că Ben te-ar recunoaște mai repede acum.

Regan trebui să fie de acord cu el. Și-ar fi dorit ca Ben să fie în Victoria. Sau poate că era mai bine că avea timp la dispoziție să-și recapete încrederea în propria persoană, înainte de a se vedea din nou cu el.

Dallas îi aștepta lângă mașină. Nu făcu nici un comentariu despre înfățișarea schimbată a lui Regan, deși păru să se încrunte în clipa în care Cal se duse să pună restul pachetelor în portbagaj, neputând să o vadă. Apoi, bărbatul le conduse la un restaurant din apropiere, mergând între ele. Amândoi, el și Dallas, erau foarte cunoscuți în acest oraș, dacă era să judece după numărul de persoane care îi salutau.

Mâncară friptură rece și salată, urmate de plăcintă cu afine și înghețată pentru Regan și Cal, Dallas refuzând desertul. Până la urmă, Cal fu cel care o obligă să facă un comentariu privind înfățișarea lui Regan, întrebând-o ce părere are de această transformare.

– O îmbunătățire clară, spuse ea, întorcându-se spre Regan. E un costum fermecător, draga mea, deși era o alegere evidentă, având în vedere culoarea părului.

– Cal l-a ales, răspunse tânăra cu maliție.

Bărbatul râse.

– Dallas are dreptate, evident. Suntem creaturi ale logicii, nu ale subtilității.

– Atunci când vrei, poți să fii destul de subtil, comentă blonda, privindu-l cu răceală. Tânăra fu conștientă de mesajele subtile pe care privirile lor le schimbau. Văzu de asemenea și încheștarea maxilarului lui.

– În această după-amiază, trebuie să ne ocupăm de pașaportul lui Regan, spuse el. E aproape gata, dar mai sunt câteva acte care trebuie semnate. Vrei să vii cu noi, sau ai alte lucruri de făcut?

– O să iau un taxi spre Oak Bay, ca să fac o vizită familiei Calbourne. Știi că locul de lângă ei va fi pus în vânzare? adăugă femeia, schimbarea din tonul ei fiind ușor de observat.

– Nu, nu știam.

După cum era vizibil, nici nu era interesat de acest aspect. Dar Dallas alege să ignore mesajul.

– Ai putea face o ofertă înainte de a se anunța.

– N-am nevoie de altă casă, declară el cu fermitate. Nu e nimic în neregulă cu cea pe care o am deja.

– Într-adevăr, nu e nimic în neregulă cu casa. Dar Kenny e prea departe, iar Oak Bay ar fi mai convenabil.

– Tot nu am nevoie de altă casă. Iar tu ai mașină.

– Ești obtuz! exclamă ea, înfuriată. Voiam să te muți în oraș, desigur.

El o studie o clipă; amândoi păreau să fi uitat de prezența lui Regan.

– Dar nu te împiedică nimic să te muți tu în oraș, dacă asta vrei.

Expresia ei se schimbă imediat.

– Știi că nu asta vreau, declară ea cu voce blândă, aproape rugătoare. Cal...

– Altă dată, o întrerupse el, ca și cum și-ar fi amintit de prezența lui Regan. O să-ți chem un taxi.

Regan rămase tăcută în următoarea oră, în timpul formalităților. Semnă tot ce i se ceru și răspunse la întrebările puse, fără să fie atentă. Dallas părea să-și ascundă foarte bine emoțiile, dar astăzi renunțase pentru o clipă la acest lucru. Era evident că era îndrăgostită de Cal, destul de mult încât să lase să se vadă suferința produsă de el. Cal știuse că o rănește, dar de ce o făcuse? Datorită relației lor? Pentru că nu putea suporta gândul că fusese soția tatălui lui? Era ceva în neregulă în această poveste. Dallas părea să fi moștenit foarte puțin

sau chiar nimic la moartea soțului ei. Ce fel de bărbat și-ar lăsa soția să depindă de mila fiului ei vitreg? Numai Cal știa răspunsul la aceste întrebări, dar nu credea că e dispus să răspundă, chiar dacă ar fi avut curajul să-l întrebe.

Capitolul 8

În drum spre apartamentul în care urma să locuiască Regan, trecură pe lângă birourile Corporației Garrard, o clădire impunătoare cu șase etaje, care purta numele scris cu litere aurii deasupra intrării. Blocul se afla într-o grădină plină de flori multicolore, având cu totul opt apartamente. Cal o conduse la ultimul etaj, prezentându-i apartamentul.

Era mai mare decât se așteptase, constituit dintr-o sufragerie, un dormitor, o baie și o bucătărie complet utilată. Avea și un balcon larg, cu vedere spre parcul orașului, iar dincolo de el spre mare și spre munți. Își dădu seama că prețul pentru închirierea unui astfel de apartament era astronomic. Cu siguranță, mult mai mult decât își permitea ea să plătească.

– E un apartament frumos, spuse ea cu răceală, întorcându-se de pe balcon spre sufrageria în care Cal, aparent netulburat, citea o revistă. Din nefericire, nu pot sta aici. Trebuie să fie ceva mai ieftin.

– O să stai, răspunse el cu fermitate, fără să ridice privirea. Vei descoperi că în bucătărie sunt deja provizii. Vrei să faci niște ceai?

Propunerea o luă prin surprindere, așa cum probabil intenționase.

– Ceai?

– Da, e aproape ora pentru ceai, o ironiză el. Crezi că Anglia are monopol asupra ceaiului?

– Nu, recunosc ea. Laura făcea în fiecare după-amiază.

– Dar nu mă vezi ca un partener la o ceașcă de ceai. Nu-ți face probleme, nu cer decât ca să te fac să te simți acasă. Nu sunt chiar atât de masochist.

– Doar prea generos, observă ea.

– Generozitatea este ușoară când nu ai ce sacrifica, replică el, părând iritat. Ți-a trecut măcar prin cap ideea că Ben poate să acopere o parte din cheltuielile tale?

– Nu atât de mult. Nu prea cred că-și poate permite.

– N-ai idee cât poate câștiga un bărbat care lucrează ca el, așa că mai bine nu vorbi.

– Pot oricând să-i scriu și să-l întreb.

– Te rog. Între timp, sunt mai interesat de acel ceai.

Regan renunță și se duse în bucătărie. Era inutil să se certe cu el în această clipă. După ce va avea o slujbă, va avea poziția potrivită pentru a-și recăpăta independența.

Bucătăria era foarte plăcută, sau poate se afla în starea de spirit potrivită pentru a o aprecia. Făcu ceaiul și îl servi pe o tavă, folosind serviciul de ceai descoperit într-unul dintre multele sertare din bucătărie.

– Când o să încep să lucrez? întrebă ea, după ce amândoi avură ceștile de ceai în față.

El ridică din umeri.

– Presupun că după ce actele tale vor fi gata.

– Ar putea dura o veșnicie.

– Nu cred. Străinii neautorizați nu sunt foarte dezirabili.

Bărbatul văzu încordarea mușchilor maxilarului ei și murmură ceva pentru sine, înainte de a spune tare:

- A fost o replică prostească. Nu e vina ta că nu mai ai acte.
- Nu e nici a ta, dar te porți de parcă ar fi.
- Cineva trebuie să accepte responsabilitatea. Se întâmplă să fiu într-o poziție mai bună decât fratele tău, atâta tot.

Nu putea să-l contrazică în această problemă, o dovedise deja de mai multe ori.

- În acest caz, cum îmi petrec timpul înainte să încep să lucrez?
- Ți-am spus deja: cursurile de secretariat.
- N-am nevoie de acte să mă duc acolo?
- Cred că putem aranja acest lucru.

Probabil că putea aranja orice dacă dorea, își dădu ea seama.

- Oak Bay este cartierul select al orașului?
- Se poate spune și așa. Este locuit în majoritate de englezi.

Lipsa lui de reacție o împinse să întrebe:

- De aceea vrea Dallas să locuiască acolo?
- În parte.

Cal scoase pachetul de țigări, întrebând-o dacă dorește și, când refuză, își aprinse una. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în clipa în care se lăsă pe spate în scaun.

– Nu te implica în lucruri pe care nu le poți înțelege. Dallas poate avea grijă de ea.

– Sunt sigură că poate, răspunse ea cu o răceală care o miră. Era doar curiozitatea. Nu vreau să mă implic în... relațiile voastre.

Mica ezitare nu trecu neobservată. Ochii lui Cal se îngustară.

- Ți-am mai spus că nu-mi plac insinuările.
- Mai ales de la copile, încheie ea în locul lui. Iar eu ți-am spus că nu sunt una. Sunt recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine, dar asta nu-ți dă dreptul să mă tratezi de sus.

Ai făcut acest lucru încă din prima clipă în care ne-am cunoscut, iar acum mi-aș dori să încetezi.

Pentru câteva secunde, el nu spuse nimic, apoi se aplecă în față și stinse țigara în scrumiera de cristal de pe măsuță.

– Bine, spuse bărbatul, dacă vrei să spunem lucrurilor pe nume, o s-o facem. Atunci, când eram în pădure, ceva s-a întâmplat între noi. În acele circumstanțe, era inevitabil. Puțini bărbați pot ține în brațe un corp cald de femeie, fără să simtă nimic. E nefiresc, declară el, apoi clătină din cap văzând-o că vrea să spună ceva. Nu, vom limpezi atmosfera pe loc, dacă tot vorbim despre asta. Ceea ce voiai de la mine era confort și siguranță– poți să-i spui cum vrei. Dacă aș fi mers înainte și aș fi luat ce-mi ofereai în acea noapte, crezi că ai fi fost fericită că ești tratată ca o femeie? Ar fi mai simplu acum dacă te las să-mi plătești pentru tot ce fac pentru tine?

Ochii lui erau mânioși în timp ce vorbea, devenind din ce în ce mai periculos.

– Problema ta este că nu ai avut șansa să crești normal, continuă el. Ai instinctele unei femei, dar nu știi cum să le canalizezi.

Instinctul pur fu cel care o făcu să replice:

– Poate aș putea lua lecții de la Dallas.

Dinții lui se încheștară vizibil.

– Oricum, ai nevoie de o lecție, iar acum poate fi un moment la fel de bun ca oricare...

Încrămenită, Regan îl văzu ridicându-se de pe scaun și scoțându-și haina, pe care o aruncă neglijent pe spătar. O urmă cravata. Apoi se îndreptă spre ea și o ridică în picioare, întorcând-o spre dormitor și împingând-o.

– Intră. Să rezolvăm problema asta.

Ea încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu-i dădu drumul, deschizând ușa cu piciorul și împingând-o înăuntru, apoi închizând-o

și răsucind cheia în broască. Apoi trase draperiile. Regan își scosese haina de la costum, rămânând doar în cămașa subțire, care o făcea să se simtă vulnerabilă, când bărbatul se opri în fața ei.

– Bine, murmură ea, nu e nevoie să mergi mai departe. Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

Era greu să-i vadă expresia în semiîntunericul din încăpere, dar tonul lui nu se schimbase semnificativ.

– Nici măcar n-am început demonstrația... Asta e altceva ce trebuie să înveți. Nu poți începe ceva de genul acesta, apoi să-l oprești spunând că-ți pare rău. Noaptea trecută te-am lăsat să pleci, pentru că nu credeam că știi ce faci, dar de data asta ai mers prea departe.

– Pentru că am vorbit despre Dallas? Întrebă ea, retrăgându-se. Nu voiam să sune așa.

– Nu mă interesează ce ai vrut. N-are nici o legătură cu tine sau cu mine în această clipă. Trebuie să încheiem ce am început în pădure și să-ți satisfac în cele din urmă curiozitatea.

– Nu, Cal! protestă ea, prinzându-i mâinile care se îndreptaseră spre nasturele de la gât al bluzei ei. Nu vreau... Nu așa... Te rog!

– Ar fi trebuit să te gândești înainte să mă atragi în asta.

O luă pe sus și o aruncă pe pat, urmând-o imediat și imobilizând-o sub corpul lui puternic.

– Asta înseamnă să fii femeie!

Începu să o sărute apăsător, urmând linia buzelor, apoi bărbia și gâtul, brațele lui alunecând în interiorul bluzei, peste umeri și spre partea superioară a brațelor ei. Sub presiune, nasturii începură să se deschidă unul câte unul. Buzele lui fierbinți îi ardeau pielea. Regan ar fi vrut să-l oprească, dar în același timp ar fi dorit cu disperare să continue.

Ca și cum ar fi avut viață proprie, brațele ei alunecară peste umerii lui, degetele mângâindu-i gâtul muscular. Reacția lui fu ușor de simțit.

Își afundă fața în părul aspru, simțindu-i parfumul proaspăt, iar buzele ei îi sărutară ușor tâmpla. Nu avea decât un singur lucru în minte: bărbatul pe care-l iubea, urma să facă dragoste cu ea. Nimic altceva nu mai conta.

Mișcarea lui de retragere fu un șoc. Îi văzu grimasa întunecată și lucirea amenințătoare a ochilor și avu o presimțire vagă a ceea ce urma, înainte ca el să o prindă de umeri și s-o întoarcă pe burtă. Cu fața în perna care îi atenuă țipătul stins, tresări simțind arsura palmei lui. Se crispă, așteptând următoarea lovitură, dar nu veni. În schimb Cal, cu un sunet de dezgust, se ridică în picioare, apoi se îndreptă spre ușă și o descuie, ieșind în hol.

Zăcând nemișcată în pat, îl auzi mișcându-se în cealaltă cameră. Când se întoarse și o privi din prag, încă nu se mișcase.

– Plec, spuse el. Sper că vei profita de ce ai învățat azi, deși mă îndoiesc. Întâlnirea la școală este fixată pentru ora unsprezece. O să vin să te iau la unsprezece fără un sfert.

– Prefer să mă descurc singură, mormăi ea. Numai spune-mi unde este.

– Bine, răspuse el. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! N-ai primit nici măcar un sfert din ce meriți!

Regan ridică privirea spre el.

– Ar trebui să fiu recunoscătoare?

– Ar fi cazul. Ai fi putut să o pățești mai rău.

– Cu un bărbat mai puțin integru?

– Da, dacă vrei să pui problema așa. Ți-am mai spus: nu vreau acest gen de reponsabilitate, oricât de tentantă ar fi oferta.

– Nu făceam nici o ofertă, spuse ea rugător. Sincer, nu. A fost la fel de mult vina ta, ca și a mea.

– Sunt de acord, replică el, părând obosit. Aș fi trebuit să mă țin departe de tine, încă de la început. Nu-mi caut scuze, numai că trebuie

să încetezi să-ți imaginezi că ești atrasă de mine. Dacă ai fi fost mai mare, ar fi fost altceva, dar nu vreau o relație cu o fată mai mică decât mine cu doisprezece ani.

Gâtul ei se strânse.

– Trebuie să încep de undeva.

– Poți să încetezi și cu asta. Nu începi de nicăieri! Ai nevoie de doi ani doar ca să înveți să te simți bine fără să te implici. Într-o zi, vei întâlni pe cineva de vârsta ta, care ar fi ideal pentru tine și vei descoperi despre ce vorbesc. Numai să nu confunzi ceea ce simți pentru mine cu o emoție mai profundă.

– Bine, declară ea cu gravitate, n-o s-o fac.

Se ridică, aruncând o privire scurtă spre silueta înaltă din cadrul ușii, bucuroasă de întunericul care nu permitea să i se vadă figura.

– Pot să te întreb ceva? spuse ea, înainte să-și piardă curajul.

– Să te aud.

– Ești îndrăgostit de Dallas?

El se îndreptă brusc, fără să-și schimbe expresia.

– Dacă aș fi, ar fi problema mea. O să-ți las indicații cum să ajungi la școală lângă telefon. Dacă ai nevoie să dai de mine, pentru orice problemă, mai dregrabă dă-mi un telefon la serviciu, nu acasă. Dacă o să ceri să vorbești cu mine, ți se va face imediat legătura.

Regan ascultă sunetul pașilor lui traversând camera, apoi o scurtă pauză, timp în care scria instrucțiunile și din nou pașii lui spre ușă. După ce auzi ușa închizându-se, își dădu seama că e singură.

Mai rămase câteva clipe nemișcată, apoi se îndreptă spre oglindă, privindu-se lung. Bluza de mătase era distrusă, pentru că nasturii se smulseseră. Trase marginile aproape, cu mâini tremurătoare. Cal nu trebuia să-i răspundă la întrebare, ca să-i fie clar. Se văzuse din reacția lui. Acum înțelegea mult mai multe. Poate că o iubea pe Dallas, dar nu va face niciodată vreo mișcare. Fusese soția tatălui lui, de aceea orice

relație era interzisă. Cu toate acestea, de ce se torturau singuri, împărțind aceeași casă? De ce nu se despărțeau, să o ia de la început cu altcineva?

Actele lui Regan sosiră după câteva zile. Era o ușurare să aibă din nou o identitate și să știe că poate rămâne în această țară cel puțin până la sfârșitul lui decembrie. Cal nu o contactă personal, dar primi o scrisoare în care i se spunea să-l contacteze pe unul dintre asistenții contabilului-șef al Corporației Garrard, domnul Maurice Bellamy.

Acesta o primi cu o rezervă vizibilă într-unul dintre birourile spațioase ale clădirii Garrard. Era un bărbat de patruzeci și cinci de ani, cu păr blond și trăsături inteligente, ochii lui albaștri și sfredelitori privind-o printr-o pereche de ochelari cu ramă metalică.

– Eu și domnul Smithson suntem singurii care știm despre legătura pe care o aveți cu domnul Garrard, spuse bărbatul, după ce se încheiară formalitățile. Ar fi mai bine dacă ar rămâne așa, cel puțin pe moment. Această slujbă necesită o persoană care scrie foarte bine la mașină, iar dumneavoastră sunteți abia la început, dacă am înțeles bine. Oricum, vor fi câteva speculații privind faptul că i se dă această slujbă unui străin, deși sunt persoane în firmă care ar putea promova pe această poziție, continuă el, fără să mai aștepte confirmarea. Pentru câteva zile, veți fi privită cu suspiciune, dar sunt sigur că lucrurile se vor rezolva.

– Dacă vor fi probleme, interveni ea repede, aș prefera să fac altceva. Cal– domnul Garrard– a sugerat să am ceva de lucru până mă pot descurca singură.

– Această slujbă a fost sugestia dumnealui, veni replica rece. Sunt sigur că vă crede capabilă să o ocupați. Apropo, aici ne adresăm unul altuia pe numele mic, cu câteva excepții: domnul Garrard, domnul Smithson și încă unul sau doi domni.

– Ierarhia? Întrebă ea zâmbind și primind un zâmbet similar ca răspuns.

– Ați prins ideea. Dacă vă puteți abține, nu vă referiți la domnul Garrard spunându-i Cal. Altfel, bârfa va începe.

– Nu o voi face, dădu ea din cap, întrebându-se câte știa acest bărbat despre relația ei cu Cal.

Nu-și imagina că patronul Corporației Garrard fusese foarte generos cu detaliile. Trecând peste această neplăcere, întrebă:

– Când încep?

– Măine dimineață. Am înțeles că veți urma niște cursuri de trei ori pe săptămână, după-amiază. Ce anume studiați, mai exact?

– Dactilografiere, stenografiere și inițiere în afaceri.

– Învățați repede?

Tânăra înghiți greu.

– Așa mi s-a spus. Oricum, mă voi strădui.

El dădu din cap, apoi rămase pe gânduri. Neașteptat, o întrebă:

– Sunteți fiica lui Elliot Ferris, nu-i așa?

– Da. L-ați cunoscut?

– Nu, dar am auzit de el. Numele acesta a fost celebru la un moment dat în lumea finanțelor, declară bărbatul, apoi ezită, jenat: îmi pare rău, nu am vrut să spun că...

– E în regulă, îl asigură ea, fără emoție. Știu ce voiati să spuneți. Tata ar prefera să fie ținut minte prin succesele lui, decât prin eșecuri.

– Nu așa dorim cu toții? ridică el din umeri, ridicându-se în picioare. O să așteptăm să vă vedem mâine, așadar.

Dificultățile începerii lucrului fură mai mici decât anticipase Regan. Era o oarecare răceală în grupul de secretare, dar, în general, prezența ei fu acceptată curând. Cele mai multe glume, unele mai bune, altele mai proaste, se făceau pe baza accentului ei englezesc. Unele dintre noile ei colege îi dădeau lecții de pronunție specifică. În cele din urmă, începu să se obișnuiască, deoarece îi făcea plăcere.

Între serviciu și cursuri avea prea puțin timp să se gândească sau să se întristeze. În cele din urmă, începu să frecventeze locurile favorite de distracție ale orașului împreună cu noile cunoștințe, bărbați și femei. Era o ușurare să facă parte din mulțime și singura preocupare să fie găsirea unui local mai bun în care să danseze sau a unuia mai ieftin, în care să mănânce. Uneori accepta invitații de la tinerii de la serviciu, dar urma sfatul dat de Cal să nu se implice și refuza a doua invitație. Pe Cal nu-l mai văzu, pentru că el lucra la ultimul etaj. Se străduia să nu se gândească la el, dându-și seama în cele din urmă că era imposibil.

Fu nevoie de o scrisoare neașteptată de la Ben ca să-și dea seama că nu făcuse nici un pas în direcția restituirii banilor pe care îi datora. Îi confirma că era un aranjament financiar între el și Cal, dar nu preciza suma exactă. Singura sumă de care era sigură era cea cheltuită pe garderobă. Dacă n-ar fi fost evenimentele din acea seară, probabil că i-ar fi restituit banii lui Cal. În cele din urmă, scoase o sumă din cont, la care adăugă dobânda calculată și o trimise prin mesager la Kenny's Bay.

Răspunsul veni a doua zi: o foaie de hârtie într-un plic purtând antetul firmei. Scrisul era apăsător și ascuțit, ca și cum starea de spirit a celui care scrisese nu era una de calm. Nu conținea decât o singură propoziție: "Ceri o repetare a demonstrației." Chiar și semnătura părea furioasă, ultima literă terminându-se cu o linie lungă. Regan o puse pe pervaz, în spatele unui vas pe care îl cumpărase din primul salariu,

intenționând s-o rupă, dar neavând încă puterea. Era singurul semn de viață pe care îl avea de la el de mai bine de o lună. Chiar și mânia era mai bună decât indiferența.

Urma să ia cina împreună cu un tânăr care lucra cu ea. Rob Duncan avea douăzeci și cinci de ani și era cam insistent, dar îi plăcea lejeritatea și veselia lui. Până acum, evitase să aducă pe cineva la apartament, știind foarte bine că salariul ei nu i-ar permite o astfel de locuință și nedorind să dea naștere la speculații. Rob refuzase să ia în considerare motivele ei vagi pentru care voia să-l întâlnească în oraș. Avea mașină, deci era firesc să vină să o ia de acasă. În cele din urmă, renunțase. Ce mai conta, oricum? Cu siguranță, nu se va gândi prea mult la locuința ei.

Chiar dacă i se părise ceva ciudat, Rob nu făcu nici un comentariu. Cineva spusese la serviciu că Rob este prea frumos pentru binele lui și, privindu-l acum, Regan aproape că ajunsese la aceeași concluzie. Avea trăsături fine și o față ovală. Ochii mari, căprui închis, erau scoși în evidență de părul blond deschis. Regan se întreba de ce se gândea la Cal de fiecare dată când îl studia pe Rob; poate pentru că era un contrast prea mare. Cal nu era frumos, nu în același mod. El era atrăgător prin puterea care emana din el, prin caracterul neclintit și siguranța de nezdruccinat. Probabil că farmecul lui masculin va rezista mult mai mult decât frumusețea de star de cinema a lui Rob. Era de mirare că acesta nu folosisese avantajele de la natură pentru o altă carieră. Era bun în ceea ce făcea, dar ar fi putut să aleagă și un alt drum.

– Nu ești gata încă? o întrebă el acum, observând că nu se rujase. Nu am venit mai devreme, nu?

– Nu, eu am întârziat cu pregătirile.

După ce închise ușa, îi făcu semn spre un scaun.

– Simte-te ca acasă. Sunt gata în câteva minute.

– Nici o grabă, zâmbi el. Masa e rezervată de la opt. Mă gândeam să mergem întâi la Brentwood și să ne uităm la grădini. N-ai văzut încă Butchart, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Pare o idee bună. Sunt gata curând.

Când se întoarse în cameră, el se uita pe fereastră. În prima clipă, avu impresia că are o expresie ciudată, dar apoi el zâmbi aprobator la vederea rochiei ei.

Lui Regan îi făcu plăcere plimbarea, iar grădinile erau într-adevăr minunate. Erau deja la jumătatea mesei, când Rob începu să o întrebe despre familia ei. Îi povesti despre Ben și că îl așteaptă să vină în Victoria la toamnă. Abia când el se dovedi prea interesat de modul în care alesese orașul și firma la care să lucreze, începu să bănuiască adevărul.

– Ai văzut scrisoarea, nu-i așa? îl întrebă ea fără ocolișuri, în cele din urmă. Ai citit-o!

– Nu m-am putut abține, recunosc el, fără să pară prea jenat. Am vrut să văd vasul și a căzut pe podea. Foaia de hârtie a ieșit din plic. A fost imposibil să nu citesc cele câteva cuvinte...

Bărbatul rămase puțin pe gânduri, apoi își exprimă nedumerirea:

– S-a semnat Cal. Vă cunoașteți chiar atât de bine?

– E o poveste lungă, oftă ea.

Văzând expresia lui, își dădu seama că va trebui să povestească. Văzuse apartamentul, citise scrisoarea... Era evident că va ajunge la o concluzie greșită.

Avu nevoie de destul de mult timp să-i povestească. Rob o ascultă cu simpatie și fără s-o întrerupă, cu excepția câte unui comentariu murmurat.

– Ai avut noroc, spuse el la final. E bine că a fost el cel cu care ai căzut. Ar fi putut fi mai rău.

– Mult mai rău, aprobă ea, apoi îl privi neliniștită: Rob, asta este doar între noi. Sper că nu vei transmite mai departe.

– Îți e teamă că-ți vei pierde slujba?

– Nu, nu e vorba despre asta. Mi s-a cerut să țin totul ascuns, atâta tot. Poate Cal...el a crezut că e mai bine. Știi ce fel de neînțelegeri se pot crea.

– Da, sigur! O tânără englezoaică singură în pădure cu un magnat canadian puternic și atrăgător.

Văzând privirea ei, făcu un gest de scuze, încă zâmbind pe jumătate.

– Era doar o glumă, nu mă privi așa.

– Nu-mi place acest gen de glumă, spuse ea. Dacă nu mi-ai fi citit scrisoarea, n-ai fi aflat niciodată.

– Dar poate că m-aș fi întrebat cine plătește pentru apartamentul tău, replică el. Astfel, totul e clar. Șeful nostru e un adevărat filantrop!

– Fratele meu plătește pentru apartament, interveni Regan, cu mai multă grabă decât siguranță. Nu putem uita această poveste? N-are nici o importanță.

– Nu o să-mi spui ce înseamnă acea propoziție ciudată? râse el, clătinând din cap. Bine, glumeam din nou. Nu e treaba mea, oricum.

Era abia zece și jumătate când o conduse acasă, dar nu-l invită să urce. Pe punctul să coboare din mașină, nu avea cum să evite sărutul de rămas-bun pe care el îl aștepta. Fu un sărut scurt, pentru că se retrase imediat în clipa în care el încercă să-i mângâie sânii. Nu dorea decât un singur bărbat care să o atingă astfel, iar acesta nu era Rob. Ridicând bărbia, spuse cu un zâmbet rece și ironic:

– Mulțumesc pentru o seară plăcută. Cea mai mare parte a ei a fost, într-adevăr.

El era pe jumătate amuzat și pe jumătate iritat.

– Ce e în neregulă cu tine? Ești destul de mare să poți fi sărutată, nu?

– Numai când vreau să fiu sărutată, răspunse ea, coborând din mașină. Noapte bună, Rob!

– Trebuie să ieșim din nou.

– Sigur! îl ironiză ea. Ne vedem.

Scrisoarea fu primul lucru pe care îl zări când intră în apartament. Se aplecă și o luă, rămase o vreme nemișcată, apoi începu să o rupă metodic, în bucăți din ce în ce mai mici. Era prea târziu, oricum, dar nu mai voia să riște. Spera numai ca Rob să-și țină promisiunea. Numai că nu promisese, nu? tresări ea. Iar la despărțire, nu părea foarte încântat de ea.

Capitolul 9

Trecură două zile până când Regan fu sigură că temerile ei nu fuseseră neîntemeiate. Privirile curioase, murmurele, bruştele şi evidentele schimbări de subiect când se apropia de un grup— ajunseră să o aducă într-o stare de frustrare iritantă. Nu îndrăznea încă să întrebe, de teamă că poate se înşelase. Presupuse că persoana potrivită ar fi fost Rob, dar acesta o evita cu hotărâre. Probabil că nu mai fusese refuzat şi nu-i făcuse plăcere când se întâmplase. Regan ar fi vrut să-şi dea palme pentru că-i oferise o armă pe care s-o folosească împotriva ei, deşi nu-şi dădea seama ce ar fi putut să facă, ținând cont de circumstanțe. Spera că informațiile oferite de Rob își vor pierde noutatea, mai ales când se va dovedi că patronul corporației, Cal Garrard, nu era interesat de ea. Spera doar că povestea va rămâne la acest etaj.

Dar nu avu acest noroc. Chemarea veni prin intermediul lui Maurice Bellamy, a doua zi dimineața.

— Sunteți așteptată la etajul șase, spuse acesta, controlându-și expresia. În biroul domnului Garrard. Imediat, adăugă el, văzând-o că stă pe loc, fără să se miște.

Liftul care o duse la etajul șase îi lăsă stomacul în urmă, la trei. Păși pe covorul gros cu dorința aproape irezistibilă să părăsească această clădire, pentru a nu se mai întoarce vreodată. Cum avea să dea ochii cu Cal de data asta, era greu de știut. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care trimisese după ea: aflase zvonurile. Își imagina reacția lui, mânia care îl cuprinsese la vederea nerecunoștinței ei, când îi ceruse să păstreze tăcerea asupra acestui subiect. Desigur, va presupune că detaliile vin de la ea, cine altcineva mai era la curent?

Biroul exterior era mobilat ca dintr-o revistă, iar secretara blondă părea copia multor altora pe care le zărise în biroul tatălui ei. Sau poate acesta este prototipul, își spuse ea, așteptând să fie observată. Se sperie de-a dreptul când, fără să ridice privirea, secretara spuse cu răceală:

– Trebuie să intrați imediat, domnișoară Ferris.

Biroul interior era și mai impresionant, o combinație de lemn și piele care dădea impresia de forță și durabilitate. Cal era la telefon, vorbind în propoziții scurte și apăsate, de parcă interlocutorul îi puneă răbdarea la încercare. Nu făcu nici o mișcare când o văzu intrând, ci îi făcu semn spre unul dintre scaunele din fața biroului. Ea hotărî să rămână în picioare, stând retrasă în spatele scaunului și încercând să-și stăpânească tremurul. Vederea de la fereastra din spatele lui era magnifică: întreaga întindere a orașului, pierzându-se în marea mărginită de piscurile semețe ale munților. Se concentră asupra ei.

Receptorul fu pus în furcă. Își întoarse privirile de la imaginea munților pentru a întâlni sclipirea ochilor cenușii care o fixau. Se strădui să nu dezvăluie nimic din tulburarea care o cuprinsese.

– Ai trimis după mine, spuse ea, apoi adăugă, fără să se poată abține: domnule.

Ochii lui se îngustară, dar el lăsă replica să treacă.

– Stai jos.

– Mulțumesc, dar aş prefera să stau în picioare.

– Iar eu aş prefera să stai jos, replică el, cu mânie reținută. Așa că stai jos!

Regan se așează, păstrându-și controlul asupra expresiei faciale. Își fixă privirea într-un punct din spatele umărului lui stâng și așteaptă, conștientă de bătaia grăbită a inimii. Nu putea fi indiferentă la vederea lui, îi era imposibil. Acesta era Cal, cu aceeași putere de a o emoționa, numai că lucrurile stăteau altfel acum. Era una dintre angajatele corporației. Locul ei era să asculte, iar al lui să vorbească.

– Uită-te la mine, spuse el, iar când ea continuă să fixeze peretele ridică vocea: am spus să te uiți la mine, la naiba!

Cuvintele lui mânioase fură urmate de o lovitură cu pumnul în birou, care o sperie atât de tare, încât se așează. Era mai supărat decât îl văzuse vreodată, cu maxilarele strânse și încruntat. Sfidarea o părăsi, lăsând-o fără apărare.

– Nu e așa cum pare, explică ea. N-am răspândit povestea intenționat și îmi cer scuze dacă te-a derajat.

El o studie o vreme.

– Dacă n-ai răspândit-o intenționat, cum s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă. Am auzit trei variante– nici una dintre ele foarte apropiată de adevăr. După ultima versiune, am o amantă de douăzeci de ani pe care o țin pe cheltuiala firmei, ascunzând scurgerea de fonduri sub pretextul filantropiei.

– Cineva a văzut nota pe care mi-ai trimis-o, spuse ea. A adunat doi cu doi și i-a dat cinci. M-am gândit că e mai bine să-i spun adevărata poveste, ca să nu înțeleagă greșit. Se pare că am avut încredere într-o persoană nepotrivită.

– Cine? întrebă el încruntat.

– Nu pot să-ți spun.

– Nu poți, sau nu vrei?

– În acest caz, nu vreau. În primul rând, e vina mea că am lăsat scrisoarea într-un loc vizibil. Ar fi trebuit să-mi urmez primul instinct și să o ard.

– De ce n-ai făcut-o? se interesă el, cu o expresie curioasă pe figură. Cuvintele ieșiră fără să se gândească.

– M-am gândit să o înrămez și să o agăț deasupra patului, ca o amintire permanentă.

– Dacă o să continui cum ai făcut-o în aceste ultime săptămâni, o să ai nevoie. Nu ai ieșit cu aceeași persoană de două ori.

– M-ai sfătuit să nu mă implic.

– Te-am sfătuit să te simți bine cu prietenii, nu cu o întreagă serie de legături de o seară!

– Dacă m-ai ținut sub observație, cum e clar că ai făcut-o, presupun că știi. Varietatea este sarea și piperul vieții, cel puțin așa se spune. Intenționez să mă descurc cum știu mai bine, declară ea, privindu-l sfidător. Nu vreau să fac aceeași greșeală de două ori.

Trecură câteva minute înainte să primească răspunsul lui. Cal avea un creion între degete, cu care bătea ritmic în birou. Mâna care ținea bucata de lemn era puternică, dar acea putere era reținută pe moment. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să o rupă dintr-o singură mișcare. Regan își aminti senzația brațelor lui în jurul ei, sensibilitatea degetelor care o atinseseră. Era copleșită de dorința de a fi din nou în brațele lui, dar se strădui să ascundă acest lucru.

– Te-ai schimbat, observă el.

– Am avut ajutor. Ai spus să profit de el și am făcut-o. M-am maturizat. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai făcut să văd cât eram de ridicolă.

– Nu te-am crezut niciodată ridicolă.

– Dacă nu ridicolă, naivă.

– Încă ești naivă, dacă îți imaginezi că ai învățat totul în șase săptămâni.

– N-am spus că am învățat totul, ci am spus că mă străduiesc. S-ar putea să-mi mai ia încă șase săptămâni.

Zâmbetul lui era lipsit de umor.

– Foarte amuzant.

Se ridică în picioare, aruncând creionul pe birou și întorcându-se să privească pe fereastră.

– Îți dai seama că nu te mai pot lăsa să lucrezi aici.

– De ce? Întrebă ea cu voce răgușită. O să se uite. Sunt sigură că nimeni în toate mințile nu crede că sunt amanta ta. Dacă aș fi, nu m-ai pune la muncă.

– Nu, fu el de acord cu răceală, aș vrea să fii odihnită pentru a mă ajuta să mă relaxez după serviciu.

Se întoarce să o studieze, privind-o de sus în jos, insistând pe buzele ei pline.

– Nimeni în toate mințile nu va crede că am petrecut trei zile și trei nopți singur cu tine, fără să te ating. Nici un bărbat, oricum.

– Nu-mi pasă ce cred oamenii.

– În acest caz, e timpul să înceapă să-ți pese. Nu vei rămâne în acel birou, iar această decizie este definitivă.

– Bine, spuse ea, ridicându-se pe picioarele care-i tremurau ușor. În acest caz, va trebui să-mi găsesc altceva de lucru.

– Nu poți să o faci fără permis de muncă.

Îl privi o vreme în tăcere, înainte să recunoască înfrângerea. Umerii ei căzură.

– Ce vrei să fac?

– Vreau să te întorci acasă și să mă aștepti în această seară, când vom avea timp să discutăm. Orice problemă are o soluție, adăugă el, părând obosit. Poate că ar fi trebuit să profit de aceasta.

Regan nu se obosi să întrebe ce voia să spună, știind că va afla doar când va fi pregătit.

– Ce le voi spune celor cu care lucrez: domnului Bellamy, de exemplu? Nu pot pleca pur și simplu în mijlocul dimineții.

– Nu spui nimic. O să-i dau un telefon lui Bellamy și o să-i spun doar ce trebuie să știe. Ia-ți lucrurile și coboară la parter. O să te aștepte o mașină.

Îl privi lung, neajutorată.

– Îți dai seama că nu vom face decât să confirmăm zvonul?

– Nu mai contează acum, declară el, privind-și ceasul. Am o întâlnire peste cinci minute, altfel aș fi venit și cu tine și am fi pus totul la punct. Dacă nu se întâmplă ceva neașteptat, o să fiu la tine la cinci și jumătate.

– Crezi că această discuție va dura mult?

Zâmbetul lui era enigmatic.

– Depinde. Nu mă mai întreba nimic. O să ne vedem mai târziu.

Un bărbat aștepta în anticameră. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre lift. Se simțea ciudat, știind că va părăsi această clădire pentru totdeauna. Simți curiozitatea celor de la etajul la care lucra și nu știa încotro să privească în timp ce-și recuperează obiectele personale de pe birou. Sue Gibbons fu cea care puse întrebarea așteptată:

– Ce se întâmplă?

– Plec, răspunse Regan.

– Asta văd și eu, dar de ce?

– Întreabă-l pe Rob Duncan, veni replica amară. El știe toate răspunsurile— iar ceea ce nu știe, poate oricând inventa.

Ochii celeilalte femei o urmăreau curioși.

– Așadar, nu este adevărat despre tine și... ezită femeia, ridicând un deget spre tavan și văzând-o clătinând din cap. Nici nu credeam că poate fi. N-ai face o astfel de muncă, dacă ai fi în relații atât de bune cu marele șef.

– Mă bucur că asta e părerea ta. Acum încearcă să-i convingi și pe ceilalți. Regan se ridică, văzându-l pe Maurice Bellamy care se apropia.

– Mașina așteaptă, anunță acesta. Trebuie să te conduc.

– N-o să fug, promise tânăra, încercând să glumească. Deja am primit ordinul de plecare, adăugă ea, ridicând o mână sub formă de salut către foștii colegi. La revedere, tuturor! Fiți cuminiți, Big Brother vă urmărește!

– N-ar fi trebuit să spui asta, comentă Maurice Bellamy când se îndreptară spre lift. Domnului Garrard n-o să-i placă.

– Domnul Garrard nu are decât s-o înghită, replică ea, nu mai sunt angajata lui.

Văzând expresia de pe figura însoțitorului ei, oftă.

– Îmi pare rău, Maurice, nu e vina ta că s-a întâmplat acest lucru. Oricum, nu e decât o furtună într-un pahar cu apă.

– O să ne lipsească replicile tale, zâmbi el. Te-am avertizat să nu povestești nimănui despre relația ta cu domnul Garrard.

– Știu, dar ai uitat să mă avertizezi să am grijă unde las scrisorile personale, răspunse ea, întinzându-i mâna când ajunseră în hol. La revedere, Maurice și mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să lucrez pentru tine, cât a durat.

Mașina aștepta în fața intrării principale. Șoferul avea deja adresa și o conduse acasă în câteva minute.

Apartamentul părea foarte tăcut, pentru că nu era obișnuită să fie acasă în timpul zilei, cu excepția weekendurilor. Își prepară ceva de mâncare, dar era incapabilă să înghită ceva. Aștepta cu nerăbdare să se facă ora cinci și jumătate, dar se și temea de această clipă. Cal spusese că are o soluție, dar care era aceasta? Un lucru era sigur: nu intenționa să trăiască din mila lui.

Ora cinci și jumătate veni, apoi trecu. La șase fără un sfert, primi un telefon de la secretara lui, care o anunță că domnul Garrard este

reținut și va ajunge cât poate de repede. Seara continuă, nesfârșită, plină de nesiguranța și îndoiala care o chinuieră toată ziua. Când soneria sună în cele din urmă, depășise dorința de a-l vedea pe Cal, vrând doar să fie lăsată în pace. Văzu cu uimire figura furioasă a lui Rob Duncan, devenind impacientată când acesta își făcu loc înăutru cu forța.

– Ți-ai folosit influența, nu-i așa? o acuză el mânios. Am fost concediat!

– Îmi pare rău, răspunse ea, neștiind ce ar putea spune. De fapt, nu este vina mea, dar presupun că nu mă vei crede.

– Îți dai seama că nu te cred! Ai fost azi-dimineață la etajul de sus, iar după-amiază, sunt concediat. Coincidență? Când o zbura porcul!

– Numele tău nu a fost menționat, explică ea cu toată răceala de care era în stare. N-ar fi fost însă dificil pentru cineva să afle de la cine au pornit zvonurile. Ar fi trebuit să te gândești la acest lucru, înainte să le răspândești!

– Nu i-am spus decât unei singure persoane. Uneia singure! De unde era să știu că va ajunge în toată clădirea?

– Pentru că așa se răspândește bârfa, spunând unei singure persoane. Am descoperit și singură, declară ea, simțind că se enervează. Nici măcar n-ai spus adevărul!

– Sunt sigur că nu eram prea departe de el, insinuă bărbatul, aruncând o privire în jur. O mică schimbare după superba Dallas. Nu prea cred că are ce s-o învețe!

– Ieși afară! se răsti ea, străduindu-se să nu-l lase să vadă cât o afectau cuvintele lui. Ieși imediat afară!

Pentru o clipă, el păru uimit, apoi ridică din umeri.

– Bine, plec. Am spus ce voiam să spun– mai mult sau mai puțin.

– Ai spus mult prea mult, răsună o voce măsurată din cadrul ușii. Ai exact zece minute să dispari. Și să dispari de tot!

Rob nu protestă. Era cu un cap mai mic și mult mai slab decât Cal. Acesta se dădu la o parte lăsându-l să treacă, arătând ca și cum intenționa să-l ajute cu o lovitură de picior să se grăbească. După plecarea lui Rob, închise ușa și rămase o clipă în hol, înainte să se întoarcă spre Regan.

– De când era aici? întrebă el.

– De cel mult cinci minute, răspunse tânăra, străduindu-se să-și controleze vocea. Nu aveam nici cea mai mică idee că va veni.

– Nici nu credeam asta, dădu el din cap, privind-o cu atenție. Nu mai fi atât de alarmată. Nu ești singura care are idei ciudate în legătură cu mine și Dallas. Sunt și mai mulți cei care îmi cer să fac o mișcare.

– N-am nici o idee ciudată, protestă tânăra. Poate am avut, dar nu mai am.

– Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

– Tu. Mi-ai vorbit despre principiile tale morale și cred că se aplică în mai multe situații.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, zâmbi el cu ironie, chiar dacă nu-l merit în întregime.

– Vrei o cafea? întrebă ea. Am făcut un ibric exact înainte de sosirea lui Rob.

– Ceea ce îmi trebuie acum este o băutură tare, dar mă voi mulțumi cu o cafea. Poți să aduci întregul ibric, o să dureze o vreme convorbirea aceasta.

Regan aduse cafeaua, apoi o puse în cești. Cal se sprijinea de perna fotoliului. Părea obosit, cu riduri în jurul ochilor pe care nu le observase până acum. Luă ceașca de cafea de la ea și o bău imediat, refuzând să-și mai pună.

– Te deranjează dacă îmi dau jos haina? întrebă el. E cald aici.

– Pot să dau aerul condiționat mai tare, propuse ea.

– Nu, e bine așa.

Se ridică și își dădu jos haina, rămânând în cămașa de mătase care îi scotea în evidență umerii musculoși. Amintirea îmbrățișării lui o

copleşi, iar Regan își mușcă buzele ca să se calmeze. El văzu și zâmbi încurcat.

– Cât de bine am reușit să te resping în acea după-amiază? întrebă el brusc.

Ea făcu ochii mari, apoi se întunecă.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Da, dădu el din cap, trebuie.

– De ce?

El murmură ceva nerăbdător, dar părea să fie supărat pe propria persoană, nu pe ea.

– Nu vrei să spui, nu-i așa? În acest caz, trebuie să aflu singur.

El se ridică și înconjură masa, luându-i ceașca de cafea din mână și punând-o pe masă.

– Cred că știu până unde am ajuns...

Regan încremeni în clipa în care o cuprinse cu brațele, ridicând-o de pe scaun.

– Cal...

– Relaxează-te, spuse el. Nu te împotrivi. Nu voi merge prea departe, nu de data asta.

Ținând-o în continuare în brațe, se așeză pe canapea, strecurând o mână în jurul taliei ei și cu cealaltă sprijinind-o. Când se aplecă spre ea, atingerea buzelor lui era blândă, mângâietoare, devenind din ce în ce mai pasionată, pe măsură ce ea răspundea. Toate întrebările se evaporară din mintea lui Regan. Puteau să mai aștepte. Nu-i păsa de ce se întâmpla acest lucru, știa doar că asta își dorea, mai mult ca orice pe lume. Brațele ei îi înconjurară gâtul, strângându-l spre ea. Nu părea să se sature de atingerea și de sărutările lui. De data asta, nu se mai juca! Părea să fie sincer... trebuia să fie sincer!

– Mulțumesc lui Dumnezeu că n-ai învățat să te prefaci, spuse el cu blândețe, când făcu o pauză pentru respirație, lăsându-și mâna pe

pieptul ei, pentru a simți bătaile grăbite ale inimii. Reacționezi în funcție de ce simți.

– E ceva rău? întrebă ea, sărutând pielea gâtului lui și bucurându-se de parfumul slab de aftershave. Miroși minunat!

Râsul lui ușor era amuzat.

– N-ar trebui să spui așa ceva unui bărbat!

– De ce?

– Pentru că ar trebui să-ți spun eu asta— sau ceva asemănător.

– Nu poți, pentru că nu m-am dat cu parfum.

Mintea ei tulburată începea să revină la realitate, suficient ca s-o facă să simtă o oarecare retincentă. Se retrase, bucuroasă că părul răvășit îi acoperea fața. Când încercă să se ridice în brațele lui, el o opri.

– Să nu începi să devii conștientă de tine, spuse Cal. Nu acum. Putem să vorbim mult mai bine așa, decât stând pe scaune, la distanță unul de altul. Ai vreo idee despre ce vreau să vorbim? întrebă el, căutând cuvintele potrivite.

Ea clătină din cap, evitându-i privirea.

– Ai hotărât să faci ce se așteaptă de la tine, presupun. De aceea trebuie să știi ce simt eu.

Figura lui avea o expresie ciudată.

– Ai fi de acord?

– Eu... nu știu.

– Vrei să fac dragoste cu tine, declară el, fără să se obosească să întrebe un lucru atât de evident. Ai vrut la fel de mult ca și mine, cu câteva minute în urmă.

– Asta înseamnă că nu mai vrei?

Bărbatul se încruntă.

– Am spus cumva că nu știi să te prefaci? Regan, dă-mi un răspuns direct!

– Bine. Nu, răspunse ea. N-ar fi trebuit să-mi dai timp să mă gândesc.

Ochii cenușii sclipiră.

– Crezi că nu te pot convinge?

– Nu vreau să încerci, declară ea, încercând să se elibereze și devenind agitată când el refuză să-i dea drumul. Cal, nu!

– Calmează-te, n-o voi face, răspunse el, slăbind strânsoarea, fără să-i dea drumul. E un lucru bun că ai spus nu. Dacă ai fi spus da, te-aș fi bătut!

Tânăra îl privi câteva secunde, nedumerită.

– Nu înțeleg. Dacă asta vrei, atunci de ce...

– O să fii soția mea, spuse el calm. Și o vom face așa cum trebuie.

O femeie trebuie să aibă o noapte a nunții de care să-și aducă aminte, nu doar o continuare legalizată a ceea ce a fost.

Regan rămase uimită, privindu-l cu ochi mari. Pe măsură ce descoperea că nu era o glumă, era mai copleșită. Prima reacție era firească, la fel ca sentimentele pentru el: fericire, ușurare, emoție. Apoi văzu expresia lui rece, evaluatoare, în timp ce-i urmărea reacțiile, iar adevărul ieși la iveală. Nu o iubea, avea nevoie doar de o fațadă pentru a ascunde sentimentele profunde pentru Dallas. O soție tânără prezenta avantajele ei. Putea fi antrenată; deja începuse. Încercă plină de disperare să raționeze. Oare conta cu adevărat de ce o cerea în căsătorie, ținând cont de faptul că o iubea? Era la îndemâna ei să i-o scoată pe Dallas din minte, dacă îl iubea suficient. Dar îl iubea suficient? Ceea ce simțea pentru el era dragoste, sau o pasiune copilărească, peste care va trece? În această clipă, nu era sigură.

– Hei! zâmbi Cal, cu sprâncenele ridicate întrebător, nu primesc un răspuns?

Răspunsul veni fără să se gândească la el:

– Nu mi-ai pus o întrebare. Doar mi-ai spus.

– E obișnuința, ridică el din umeri. Vrei tot tacâmul, cu îngenuncheat și tot restul?

Imaginea o făcu să zâmbescă.

- Nu se potrivește cu tine.
- Probabil că ai dreptate. Așadar?
- Vrei să spui că am de ales?
- Vrei să ai?

Regan privi cu atenție figura cu trăsături puternice, gura care în urmă cu câteva secunde o ridicase pe culmile pasiunii și se înfioră.

– Nu știu. Nu mi-ai dat impresia că vrei acest lucru. Când ți-a venit ideea?

- Pe la zece și jumătate în această dimineață, când ai fost la mine în birou.
- Pur și simplu?

– Pur și simplu, zâmbi el, mângâindu-i fața cu un deget. Stăteam pe scaun, devenind din ce în ce mai nervos, apoi tu ai intrat pe ușă și am fost copleșit. Am încercat să rămân supărat pe tine, dar continuam să vreau să te iau în brațe și să te sărut. Dacă nu ai fi plecat atunci, întâlnirea mea de la unsprezece ar fi trebuit să aștepte mult și bine.

Era atât de priceput! își spuse ea. Aproape îl credea. Numai că exista un lucru pe care nu-l spunea și-l respecta pentru asta. Acest cuvânt n-ar trebuit spus fără să-l simți cu adevărat.

– Vrei să te mai conving? întrebă el. Nu părei să ai prea multe dubii când te sărutam.

– Când mă săruți, nu mai e loc de dubii, recunosc ea. Știi foarte bine cum mă faci să mă simt.

– Nu e decât începutul. E mult mai mult. Vreau să te țin în brațe toată noaptea, să mă trezesc dimineața alături de tine și să facem dragoste la orice oră. Te sperie acest gând?

Regan clătină din cap, copleșită de imaginile pe care le evoca.

– Nu mă sperie decât gândul că s-ar putea să nu mă ridic la înălțimea așteptărilor tale.

– E imposibil. Răspunzi minunat la cea mai mică atingere. Ești o senzuală fermecătoare, cu doar câteva inhibiții, din fericire, râse el,

văzând că se îmbujorează. Nu că ar conta, oricum. Să înțeleg că răspunsul e da?

– Ai accepta dacă aş spune nu?

– Mă îndoiesc. Nu fără luptă. Am prea multă nevoie de tine ca să renunț atât de ușor.

Putea să accepte acest lucru cu ușurință. Nevoia e cea mai aproape de dragoste. Se aplecă spre el și-l sărută, simțind cum brațele lui o cuprind și o trag mai aproape.

– Nu mai crezi să sunt prea tânără pentru tine? murmură ea ceva mai târziu, sprijinindu-și capul de umărul lui. Așa credeai.

– A fost cândva. Ai crescut în ultimele luni, sau poate că doisprezece ani nu mai înseamnă mult. Cunosce căsnicii fericite și cu o diferență mai mare de vârstă. Oricum, când împlinești douăzeci și unu de ani?

– Peste nouă luni.

– Draga de tine! Ai fost chiar o copilă, când ai rămas singură. Va trebui să pregătim ceva special pentru ziua ta de naștere, ca să recuperăm ce ai pierdut.

O să locuiască la Kenny's Bay, casa aceea minunată de lângă mare. Și Dallas? Oare va fi acolo? Nu era sigură că e capabilă să accepte acest lucru. Ar fi vrut să îndrăznească să întrebe, dar nu putea aborda acest subiect tocmai acum. Deși se îndoia că viitorul ei soț va accepta să locuiască împreună cu mama lui vitregă. Ar fi probabil prea dureros. Inima ei se strânse. Îl va face s-o uite! Nu contează cât va dura.

– Un lucru e bun, observă ea, o să pot să-mi păstrez slujba ceva mai mult, acum că vom ucide zvonurile atât de eficient.

– În nici un caz, declară el cu fermitate. Nu te vei duce înapoi acolo și nici în altă parte.

– Dar ce voi face?

– Te vei ocupa de garderobă și de toate cele necesare pentru nuntă. O să fim căsătoriți la sfârșitul lunii. Unde vrei să ne petrecem luna de miere?

Tânăra se înfioră la acest gând.

– Nu știu, surprinde-mă.

– O s-o fac, zâmbi el, apoi o sărută cu pasiune, îndelung și delicios.

În cele din urmă, o lăsă din brațe și se ridică.

– Ar fi mai bine să plec.

Ea îl privi cu ochi mari.

– Chiar trebuie?

– Nu, nu trebuie, răspunse el, dar dacă nu plec, o să termin prin a rămâne peste noapte și mi-am promis deja că n-o voi face.

– Vrei să spui că nu vrei.

– Nu mă tenta, am destul de multe probleme cu propria convingere.

O să mă întorc mâine pe la nouă. Să ai bagajele făcute și să fii gata.

– Gata? șopti ea întrebător.

– Te întorci la Kenny cu mine. Doar nu credeai că o să te las aici singură?

– Fără supraveghere?

El râse.

– Încetează să mă faci să arăt ca un gardian. Vreau să fii acasă, unde să te pot vedea oricând. Unde știu că ești în siguranță și nu te agasează tipi ca Rob Duncan.

Adunându-și tot curajul, Regan observă:

– Nu cred că Dallas va fi foarte fericită să mă aibă acolo.

Pentru o clipă, bărbatul se întunecă.

– Dallas va fi ocupată cu propriile planuri de plecare. Desigur, va părăsi casa înainte să ne întoarcem din luna de miere.

Regan fu copleșită de ușurare. Nu o dezamăgise. Știind acest lucru, putea să accepte compania femeii o vreme. Deodată, o cuprinse panica:

– Cal, dar mai sunt trei săptămâni până la sfârșitul lunii!

– Știu. E foarte bine, răspunse el, prinzându-i fața în mâini și privind-o cu atenție: e "da" fără rezerve?

– Da.

Dacă avea vreo rezervă, dispăru când o luă din nou în brațe. Poate că nu o iubea la fel cum îl iubea ea, dar o voia și avea nevoie de ea. Era la îndemâna ei să-l ajute s-o iubească.

– Ben o să aibă o surpriză când va afla, râse ea.

– Nu va fi singurul. Îmi este teamă că va fi o știre importantă, după ce se va afla. Un motiv în plus pentru care prefer să te știu la Kenny. Nu vei fi hărțuită de reporteri.

– Tot uit ce om important ești, recunosc eu. Singura dată când te-am văzut în perspectiva corectă a fost când m-ai chemat în biroul tău.

– Nu era perspectiva corectă, ci doar un alt unghi de vedere. Îmi pare rău că te-am tratat așa, ar fi trebuit să te întreb aici care este adevărul despre acele zvonuri. Oricum, rezultatul ar fi fost același.

– Oare? întrebă ea, simțind nevoia să fie asigurată. Chiar fără timp de gândire?

– M-am gândit la acest lucru de săptămâni întregi, mărturisi el. De fapt, de ultima oară când am fost aici. De ce crezi că te-am urmărit de aproape? Am avut nevoie de toată puterea de stăpânire să nu te împiedic să ieși cu acei bărbați. Știu cât ești de senzuală.

– Doar cu tine, zâmbi ea. N-am lăsat un alt bărbat să mă atingă.

Cal o studie cu atenție, cu o expresie ciudată.

– De ce? întrebă el. Ți place să fii mângâiată și sărutată, e firesc. Din cei opt bărbați diferiți cu care ai ieșit, trebuie să-ți fi plăcut măcar unul. Ai fost foarte sensibilă la prima mea atingere, dacă îmi aduc bine aminte.

– A fost diferit.

– Pentru că era vorba despre mine? zâmbi el, mângâindu-i obrazul. E bine să știi că pot să-ți provoc reacții pe care alți bărbați nu le pot provoca, chiar dacă este limitat.

Ea închise ochii, bucurându-se de atingere, trecând peste afirmația lui, care o rănise.

– Ai spus la un moment dat că învăț repede.

– În anumite cazuri... comentă el, apoi clătină din cap cu tristețe. Aștept prea mult, prea devreme. Să uităm. Du-te la culcare, somn ușor și vise plăcute.

O sărută din nou înainte de plecare, dar destul de rezervat. Regan închise ușa și grijă și o încuie, apoi rămase o vreme nemișcată, încercând să înțeleagă tot ce se petrecuse. Cal nu fusese călugăr în relațiile cu alte femei; acest lucru era evident. Știa prea multe despre ele, despre nevoile și dorințele lor. Dar nu știa totul. Era blând cu ea pentru că nu fusese așa în trecut și credea că acum are nevoie de acest lucru. Numai că nu avea. Ar fi avut nevoie de el să rămână în această seară, să o țină în brațe și s-o facă să-i aparțină, cel puțin într-un sens. Urma să fie soția lui și îl iubea; acum era mai sigură decât fusese vreodată. Era oare greșit să-l dorească, ținând cont de cuvintele dintre ei care nu fuseseră spuse?

Era în pat, cu lumina stinsă, când înțelese care era problema. Avea nevoie de siguranță. În clipa în care i-ar aparține lui Cal trup și suflet, ar fi un angajament. El spusese acest lucru și-l credea, pentru că era acest gen de bărbat. Dacă își schimba punctul de vedere și nu mai voia să fie soția lui în cursul următoarelor săptămâni care urmau să fie interminabile, n-ar putea să îndure. Nu acum. Nici măcar nu-i mai păsa că sentimentele lui nu erau cum trebuia să fie. Dorea doar să fie soția lui.

Capitolul 10

Ajunseră la Kenny după-amiază, iar soarele lumina vârfurile îndepărtate ale munților, dându-le o frumusețe uluitoare. Marea nu arătase niciodată atât de albastră, iar cerul atât de senin. Văzând casa care se ridica deasupra golfului, Regan se simți copleșită de bucurie. Era acasă. Poate că într-o zi, nu prea departe în viitor, copiii lor se vor juca pe plajă. Își putea imagina fiul lui Cal, o miniatură a lui: cu păr negru, ochi cenușii și foarte independent. Va fi un tată ferm, dar bun.

Ajunsă la acest punct, începu să zâmbească. Mergea cam departe în viitor! Nici măcar nu erau căsătoriți. Poate că el nici nu voia copii.

Dallas nu era acasă. Menajera— care se numea Marie— luă bagajul lui Regan și-l duse în cameră. Până acum, doar ea și soțul ei știau despre planurile de căsătorie, dar până la urmă vor afla cu toții. Tânăra se întrebă dacă viitorul ei soț va face un soi de anunț oficial, sau va lăsa știrea să circule, pornind de la niște prieteni apropiați.

Cal nu făcu nici un comentariu referitor la lipsa lui Dallas. Trebuia să se întoarcă la patru în oraș, dar fu bucuros ca, în cele două ore pe care le avea la dispoziție, să o facă să se simtă acasă. Mâncaseră înainte să plece din apartament, iar acum Cal propuse o

baie în mare. Regan acceptă imediat, temându-se de clipa în care o va lăsa singură, deși urma să se întoarcă pe seară.

Dormitorul ei era același pe care îl ocupase data trecută. Se schimbă repede în costumul de baie galben pe care îl scoase din valiză, apoi se privi în oglindă. Arăta diferit față de data trecută, la fel de suplă, dar într-un fel mai feminină. Ar fi vrut să observe și Cal, pentru că-și dorea cu disperare să o vadă ca pe o femeie, nu ca pe o copilă.

Când ieși, el o aștepta, purtând un halat alb, lung până la jumătatea coapsei. Nu făcu nici un fel de comentariu la vederea noului costum de baie, dar ochii lui urmărit curbele corpului ei cu o admirație vizibilă. Să vadă că avea această putere asupra lui îi dăruia sentimentul dorit de încredere. Îi zâmbi veselă, coborând împreună treptele de piatră spre mare.

Apa era caldă și destul de agitată. Cal nu-i dădu voie să înainteze prea mult în larg, înotând pe lângă ea și blocându-i trecerea de fiecare dată când încerca să evadeze.

– Mai în larg, sunt curenți cu care s-ar putea să ai probleme, explică el. Nu trebuie să depășești niciodată linia rocilor de acolo, decât dacă sunt cu tine. Promite-mi, Regan.

– Acum ești cu mine, răspunse ea, tachimându-l, apoi se scufundă și-l depăși, făcându-i un semn cu mâna. Să ne întrecem!

O urmă cu mișcări rapide și puternice, prinzând-o de talie și oprind-o. Doar în clipa în care îi văzu figura, descoperi că nu era deloc amuzat.

– Nu mă joc, spuse el cu severitate. E timpul să înveți care este diferența dintre îndrăzneală și nechibzuință! Dacă nu accepți sfaturi de la mine privind subiecte pe care le cunosc, iar tu n-ai nici cea mai mică idee, e mai bine să rămâi doar cu piscina!

O ținea lângă corpul lui puternic și musculos, fără să-i dea voie să se miște.

– Îmi pare rău, Cal, spuse ea cu o voce supusă. Era doar o glumă. N-aș fi mers mai departe.

– N-ai fi avut nici o șansă, o întrerupse el, părând intolerant. Dacă vrei să mă provoci, așteaptă să ajungem pe uscat. Bine?

– Da.

Tânăra avu prevederea să nu spună mai mult.

Înotară împreună către plajă. Regan se îndreptă spre locul în care își lăsase halatul și se îmbracă, rămânând cu spatele spre el în timp ce-și usca părul cu prosopul. Când brațele lui o cuprinseseră din spate, se crispă pe moment, apoi se relaxă când buzele lui descoperiră pielea sensibilă din spatele urechii.

– N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine, murmură el. Nu era necesar.

O trase mai aproape, palmele lui acoperindu-i sânii prin halat.

– Ești atât de frumoasă, Regan! O minunată vrăjitoare, care mă scoate din minți! Te vreau...

Respirația ei deveni grăbită, iar inima începu să-i bată mai tare.

– N-a fost ideea mea să așteptăm, șopti ea, cu voce răgușită.

– Știu, mormăi el cu tristețe. A fost a mea. O idee la care mă gândesc în mod serios să renunț.

Regan râse, recăpătându-și încrederea în ea, văzând că-l poate cuceri.

– Nu mai sunt decât una sau două săptămâni, Cal. Poți să aștepti atât.

– Asta vrei?

– Da, răspunse ea, sigură acum. Da, asta vreau. Ai avut dreptate. Înseamnă mai mult astfel. Pentru amândoi.

– În acest caz, vom aștepta— dar nu va fi ușor.

Era copleșită de dragostea pentru el, dar nu găsea cuvintele potrivite pentru a o spune. Poate că mai târziu, când va fi momentul

potrivit, când va fi în brațele lui și va putea să-i șoptească la ureche, în întunericul nopții.

La trei și jumătate, el plecă spre oraș, îmbrăcat într-un costum sobru, de culoare gri. Regan se așeză la soare lângă piscină. În câteva ore, se va întoarce. O să mănânce împreună, apoi poate vor face o plimbare pe malul mării. Măine era sâmbătă. Pot să petreacă toată ziua împreună. Nu-i păsa cum, dorea doar să fie împreună. Aveau atât de multe despre care să vorbească, atât de multe planuri de făcut. Săptămâna viitoare va trebui să se gândească la rochie. Va fi albă, desigur, pentru că avea tot dreptul. Și un văl, ținea să poarte văl, pe care îl va da pe spate în clipa în care preotul va spune că mirele poate să-și sărute mireasa— dacă așa se întâmplă în realitate. O să se căsătorească în biserică, știa deja acest lucru, dar nu știa în care, sau câți invitați vor fi. Vor fi cu toții străini, dar nu contează, din moment ce Cal va fi lângă ea— Cal, soțul ei. O să-l facă fericit, își promise ea. N-o să regrete niciodată clipa în care o ceruse de soție.

Își aminti de Dallas abia în clipa când auzi mașina oprind pe alee, dar refuză să se întristeze. Oricum, de unde știa ce simte Cal pentru această femeie? Erau numai presupuneri din partea ei. Doar pentru că nu spusese că o iubește, nu însemna că nu o face. Ea îl iubește, dar nu o spusese încă.

Stătea pe șezlong în clipa în care Dallas se apropie de ușile de sticlă. Expresia de pe figura ei era încremenită, iar Regan bănuia motivul.

— Ești mulțumită de tine? veni întrebarea, pe un ton veninos. Te simți un pic precum motanul care a mâncat cașcavalul?

— De fapt, mă simt mai mult decât motanul care a mâncat cașcavalul, o corectă Regan, netulburată. Nu vreau să mă cert cu tine, Dallas. E clar că nu vom fi prietene, dar cel puțin putem să fim civilizate.

Pentru o vreme, se lăsă tăcerea. Femeia părea să fi fost luată prin surprindere. Tânăra nu putea să o condamne, chiar și ea rămăsese uimită de propria reacție. Nu se gândise la aceste cuvinte, ci pur și simplu îi veniseră pe limbă. Când Dallas hotărî să replice, era pregătită pentru cuvintele ei, deși împunsătura o duru:

– Știi că nu te iubește, nu-i așa?

Tănăra se crispă, dar reuși să păstreze același ton:

– Ce te face atât de sigură?

– Pentru că, draga mea, se întâmplă să-l cunosc pe Cal Garrard mult mai bine decât îl vei cunoaște vreodată!

Nu lăsa să se vadă că te doare! își spuse Regan. Nu-i da satisfacția să știe că te-a rănit!

– Presupun că îl cunoști mai bine, spuse ea cu greu, dar acest lucru se va schimba cu timpul. Iar timp avem din belșug. Toate zilele vieții noastre— și toate nopțile.

Râsul fu aspru și scurt.

– Nu veți avea decât acele nopți cât o să-l amuze inocența. Cal e la fel ca majoritatea bărbaților— își imaginează cât e de interesant să inițieze o tânără în tainele amorului. Dar are nevoie de mai mult de la o femeie decât vei fi în stare să-i oferi. După ce noutatea își va pierde farmecul, o să se întoarcă la mine.

În acea clipă, controlul lui Regan se risipi.

– Ești o mincinoasă! strigă ea, privind-o cu ochi lucitori. Cal niciodată n-a...

– Ce n-a făcut? N-a făcut dragoste cu mine? o ironiză femeia. Dragă mea, chiar ești inocentă! De ce crezi că m-a adus la Victoria, în urmă cu trei ani? Cine crezi că m-a prezentat tatălui lui? Îl cunoșteam pe Cal de mai multe luni. Era nebun după mine, voia să ne căsătorim.

– Așadar, l-ai luat în căsătorie pe tatăl lui, observă Regan cu voce tremurătoare. Ce perfect logic!

Femeia ridică din umeri cu răceală.

– Circumstanțele erau altele în acea vreme. Cal, din nefericire, era singurul copil și moștenitor, iar Paul părea sănătos și plin de vitalitate. Nu era bătrân. Avea doar cincizeci de ani și o constituție athletică. Ne-am înțeles de minune de la început, zâmbi femeia. Cred că i s-a părut grozav că a putut să mă fure fiului lui. Erau opuși ca fire, discutând mereu în contradictoriu. Cal a plecat din Victoria în ziua nunții și nu s-a întors niciodată mai mult de o lună. Locuia în oraș, într-unul dintre apartamentele firmei, dar nu putea să stea prea mult departe de mine.

Dallas se așază pe celălalt șezlong, încrucișându-și picioarele lungi și elegante. Vocea ei era lipsită de emoție.

– Peste câteva luni, Paul a murit într-un accident de circulație.

Regan înghiți cu greu, simțind că i se face rău.

– Pare să te fi lăsat fără nici un ban, comentă ea, apoi i se făcu rușine. Îmi pare rău, era un comentariu inutil. Oricum, nu știu detaliile.

– De fapt, ai dreptate, dădu din cap Dallas, netulburată. Nu s-a gândit să-și schimbe testamentul. Presupun că mulți bărbați preferă să ignore faptul că nu trăiesc o veșnicie, mai ales după cincizeci de ani. Oricum, Cal a moștenit totul. Aș fi putut merge la tribunal, desigur, dar de ce să târăsc numele familiei în noroi? Și nici nu era nevoie. Când s-a mutat înapoi la Kenny, Cal mi-a fixat o rentă foarte generoasă. E un bărbat special, viitorul tău soț. Dar cred că știi deja asta?

– Da, știu, murmură Regan, ridicându-se în picioare și luându-și halatul. Nu mai vreau să te mai ascult.

– Nu vrei să auzi mai multe? Știi foarte bine că e adevărat. Cal nu m-a ținut aici ultimii doi ani din simpatie. Nu poate să mă lase să plec, la fel cum nu pot nici eu să-l părăsesc.

Era o prostie din partea lui Regan să rămână acolo, dar nu se putea abține.

– Ți-a spus că poți pleca în acea zi în care ai vorbit despre cumpărarea unei case noi.

– A fost o pedeapsă pentru că am vorbit despre asta. Sunt sigură că nu e o noutate pentru tine că pedepsește pe toți cei care nu-l ascultă. Ție ce-ți face, te pedepsește ca pe copii? comentă Dallas, cu răutate. Se căsătorește cu tine pentru că are nevoie de o soție care să-i ofere fiul dorit. Chiar dacă aș dori s-o fac eu, ceea ce nu e adevărat, tot n-ar putea să fie soțul meu. Oricum, nu mi-ar plăcea să am copii— poate că acesta este unul dintre motivele pentru care am ales un soț care avea deja un fiu.

– Ești dezgustătoare, veni replica lipsită de emoție, dar mușcatoare. Și nu te cred.

Ochii albaștri sclipiră cu maliție.

– Foarte bine, sortează tu adevărul de minciună. Sau întreabă-l pe Cal și urmărește-i reacțiile. Când ceva îl afectează puternic, i se încordează mușchii maxilarului. Poate că nu-și dă seama, dar pentru cei care îl cunosc, este un semn clar.

Dallas nu se temea să spună aceste cuvinte, pentru că știa foarte bine că Regan nu va spune nimic despre această conversație. Era o femeie șireată și intuitivă.

Regan avu nevoie de toată stăpânirea de sine să se ridice și să plece, dar controlul dură doar până când intră în casă. Ajunse cu greu în camera ei și se prăbuși pe pat, acoperindu-și gura cu palma și încercând să nu plângă. Nu pot crede, nu e adevărat, repeta ea. Dallas mințise; trebuia să fi mințit! Cal n-ar fi acceptat niciodată să aibă amantă pe femeia care îl părăsise ca să devină soția tatălui lui. Nu era genul lui! Dar cum putea să fie sigură? Îl cunoștea de prea puțin timp. Oare chiar îl cunoștea, sau vedea numai ce voia să vadă? Îndoielile o chinuiau.

Rămase în camera ei restul după-amiezii, incapabilă s-o vadă din nou pe Dallas. Era încă acolo, când Cal se întoarse neașteptat de repede din oraș. Draperiile erau trase, iar camera era în penumbră, când bătu la ușă. Regan era pe pat, iar figura lui exprimă îngrijorarea la vederea ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, așezându-se pe marginea patului și luându-i mâna. Ești bolnavă?

– Cred că am stat prea mult la soare, șopti ea, cu ochii închiși. O să-mi revin curând.

Abia se putu abține să nu înceapă să plângă când el îi puse mâna pe frunte, apoi îi mângâie obraji.

– Draga mea, ce mod nefericit de a începe primul nostru weekend împreună.

– Măine dimineată o să mă simt mai bine.

Nu știa ce diferență ar face o noapte, dar îi dădea un timp să respire și să se gândească. Timp să se gândească? Dar ce făcuse în ultimele două ore?

– Mă îndoiesc, spuse el. Nu dacă ai făcut o insolatie. Ar fi mai bine să chem doctorul să te consulte.

– Nu! exclamă ea, prinzându-i mâna și deschizând repede ochii, dându-și seama de greșală abia în clipa în care îl văzu încruntându-se. Te rog, Cal, nu te agita. Nu e nimic în neregulă cu mine care nu poate fi rezolvat peste noapte, cu un somn bun.

– Bine, fu el de acord, doar ca să-i facă plăcere. O să așteptăm până dimineată. Dar ar fi mai bine să te vâri în pat. Ai o cămașă de noapte?

Ea dădu din cap.

– Pot să mă descurc și singură, protestă ea, în clipa în care el se îndreptă spre sertarul pe care îl indicase. Nu îmi e chiar atât de rău.

– Nu mă gândeam să te îmbrac eu, zâmbi el. Nu te mai speria, copilă!

– Nu-mi mai spune așa!

Dându-și seama că reacționa ciudat, își mușcă buzele supărată, conștientă de încruntarea lui și de modul în care o privea.

– Îmi pare rău, își ceru ea scuze. Nu voiam să mă răstesc.

– Dacă te doare capul, nu e de mirare că ți-ai pierdut calmul, spuse el după o clipă de tăcere. O să îți aduc o aspirină, în timp ce te schimbi. Deși cămașa asta de noapte nu arată potrivit pentru o bolnavă. Mă întorc în două minute.

Când se întoarse, Regan era deja în pat, acoperită cu pătura. Adusese un pahar cu apă și câteva aspirine. Nu făcu nici un comentariu când ea strânse pătura la piept, ridicându-se să ia aspirina, dar exasperarea lui era vizibilă. Se purta ridicol și știa prea bine amândoi. Era o dovadă de stăpânire de sine că nu-i spusese până acum să înceteze să se poarte ca un copil.

– Încearcă să dormi, o sfătui el. O să vin să te văd mai târziu.

Ar fi vrut să-i spună să nu se deranjeze, dar știa că nu va accepta așa ceva.

– Bine, spuse ea, închizând ochii.

Fie că aspirina avea un efect calmant asupra ei, fie că începuse să raționeze în cele din urmă, nu știa nici ea prea bine, dar în următoarea oră pe care o petrecu fixând tavanul, ajunse la o concluzie. Nu era relevant dacă o credea sau nu pe Dallas. Nu conta decât prezentul. Cal spusese că mama lui vitregă va părăsi această casă, înainte de întoarcerea lor din luna de miere, ceea ce însemna că era pregătit s-o lase să plece. Orice existase între ei doi, nu trebuia să afecteze acum sentimentele ei pentru Cal. Îl iubea, așadar îl va accepta așa cum este – la bine și la rău. Dacă o să-și țină promisiunile, nu avea de ce să-i pese de trecut.

Uimirea lui Dallas era evidentă a doua zi la micul dejun, când fu întâmpinată ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Regan suprinsese de

câteva ori ochii albaștri care o priveau cu uimire și se bucură să pară preocupată doar de problemele zilei. Cal era evident ușurat și fericit să o găsească neschimbată și de ce n-ar fi fost? Tânăra era hotărâtă să creadă că ține la ea și că o dorește: un bărbat nu se poate preface în acest sens. Cinismul vine repede, constată ea. Nu e nevoie decât de puțină amărăciune.

Merșeră la o plimbare cu mașina pe coastă, urmând să ia un picnic în doi. Admirară celebra cascadă și mâncară la umbra unor copaci impresionanți, vorbind despre subiecte care îi interesau pe amândoi. O dată sau de două ori, Regan îl surprinse pe Cal urmărind-o cu coada ochiului, parcă suspectând că are o problemă, dar îi era imposibil să ghicească despre ce e vorba. Știa că veselie ei era artificială, dar nu avea ce face. Atâta vreme cât el nu o lua la întrebări, o să fie în regulă. Putea să facă față la orice, mai puțin la asta.

Fu nevoită să facă apel la toată tăria de caracter ca să reziste, în clipa în care Cal o luă în brațe. Nu era nici o schimbare în atingerea lui, ci doar în mintea ei. Bărbatul simți rezerva ei și-i dădu drumul după câteva secunde, făcând un pas înapoi ca s-o privească în ochi.

– Nu vrei să te sărut? întrebă el.

– Ba da, răspunse ea, cuprinsă de teamă la gândul că va trebui să-și explice reticența. Ba da, desigur!

– Numai că...? insistă el, ridicând sprâncenele întrebător. Trebuie să fie o problemă. Nu sunt insensibil. Te crispezi când te ating.

– Îmi pare rău.

Era inutil să nege; în schimb, trebuia să găsească un motiv. Se apropie de el și își plecă încet capul pe pieptul musculos, ascunzându-și fața de privirea lui atentă.

– Cal, nu e vorba că nu te vreau. Dimpotrivă, problema e că te vreau prea mult. Ai spus și tu că nu va fi prea ușor.

– Am spus că nu va fi prea ușor pentru mine, murmură el, mângâindu-i gâtul și spatele. Nu este, dar nu-mi voi călca promisiunea. Așadar, nu trebuie să te temi și să te ferești de mine.

Ea râse.

– Mi-e teamă că eu voi fi cea care uită promisiunea! Nu pot să cred că mai avem atât de mult de îndurat, două săptămâni!

– Și care e soluția? Întrebă el. Ar trebui să-mi petrec următoarele două săptămâni departe de tine?

Ideea aceasta i se părea îngrozitoare, dar știa că nu are altă soluție.

– Presupun că ar fi mai bine.

– La naiba! strigă el, ridicându-i bărbia cu un deget, ca s-o privească în ochi. Regan, despre ce e vorba? Și nu mai încerca să mă minți, altfel mă voi supăra cu adevărat!

– Mă doare, se plânse ea.

– O să te doară și mai tare, dacă nu vei înceta să te joci cu mine! Vreau un răspuns!

Dar nu avea nici un răspuns— cel puțin nu unul pe care să vrea să-l dea. Disperată, spuse:

– Bine, te tachinam! Încercam să te provoc!

– Să mă provoc? Ce să fac? o privi el întrebător.

– Nu știu, chiar nu știu, clătină ea din cap, neputând să-i întâlnească privirea. Cal, te rog...

– Când o să te maturizezi? se răsti el cu sălbăticie. Te aștepti să te tratez ca pe un adult, dar te porți ca o copilă răsfățată! Mai încearcă asta cu mine și o să uit tot ce am spus despre așteptare. Crede-mă, nu te vei bucura de ce pot face. Mânia nu e o motivare plăcută!

– Nu cred că e, murmură ea, în clipa în care o lăsă din brațe și se întinse spre cheile mașinii. A fost doar un impuls...

El nu răspunse nimic, ci porni mașina. Regan simți că se enervează.

– Poate că vrei să-ți schimbi părerea? Pot oricând să mă întorc în Anglia.

Cal se întoarse spre ea, privind-o cu duritate cu ochii lui cenușii.

– Nu mi-am schimbat părerea și nici tu n-o vei face. O să fii soția mea și o să fac un adult din tine, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl fac! Acum, taci!

Nu mai avea ce face. În această stare de spirit, era capabil de orice. Cuvintele lui o dureau, dar era clar că el credea că le meritase. Ar fi vrut ca, printr-o minune, să șteargă ultimele minute. Totul scăpase de sub control, creând o impresie greșită. Nu era un copil, nici măcar nu mai era o fată. De noaptea trecută, se maturizase dureros.

După o vreme, el începu să vorbească. Nu găsea rostul tăcerilor lungi și supărării. După ce spunea ce avea de spus, continua să-și vadă de viață. Regan încercă să facă la fel, dar nu reușea prea bine.

Când se întoarseră la Kenny, era aproape ora mesei. Regan urcă să se schimbe, fără să-i pese prea tare ce poartă. Când se întoarse în salon, Cal era singur cu Dallas, iar atmosfera încărcată îi spuse imediat că schimbaseră replici dure. Era imposibil să spună după figurile lor despre ce fusese vorba.

Masa fu un chin. Tânăra mănca puțin și se bucură când luă sfârșit. Cafeaua se servi lângă piscină, sub razele soarelui care cobora la apus. Frumusețea naturii era copleșitoare, contrastând cu tensiunea dintre ei. Regan fu aproape bucuroasă când Cal sugerează că un somn bun o va ajuta să-și recapete culorile din obraji.

– N-ar fi trebuit să te obosesc atât de tare, după problema cu insolajia, observă el. Sper că nu te simți rău din nou?

Ea clătină din cap, refuzând să se uite în direcția lui Dallas.

– Nu, sunt doar obosită. Ne vedem mâine dimineață.

– Nu prea devreme, hotărî el. Va fi o zi de odihnă.

După un sfert de oră, era deja în pat, dar nu putea să doarmă. În cele din urmă, se ridică și se duse la fereastră, admirând valurile argintii sub lumina lunii și ascultând murmurul lor. Scârțâitul ușor al

ușii o sperie, făcând-o să tresară. Întoarse capul și-l zări pe Cal, care o privea din prag.

– Am văzut lumină pe sub ușă, explică el. Am crezut că ai adormit cu lumina aprinsă. Ce faci acolo?

– Privesc și mă gândesc, răspunse ea.

Făcu o pauză, conștientă că nu e momentul potrivit pentru întrebare, dar dorind să știe:

– Cal, vrei copii imediat?

El rămăsese lângă ușă, chiar dacă o închisese. Întrebarea îl luă prin surprindere. Păru să stea o vreme pe gânduri, căutând cuvintele potrivite.

– Nu m-am gândit când, spuse el în cele din urmă, dar vreau cu siguranță, la un moment dat. Tu nu vrei?

– Ba da, oftă ea.

Cal se apropie și se așeză pe marginea fotoliului ei, cuprinzându-i umerii goi cu brațul.

– Ar trebui să iei ceva pe tine, comentă el. Ai putea să răcești stând în fața ferestrei deschise.

– E prea cald, replică ea, crispându-se o clipă la atingerea lui, dar relaxându-se imediat. Chiar crezi că va merge căsnicia noastră?

– Sunt sigur că va merge, veni răspunsul, cu fermitate. După căsătorie, totul va părea altfel.

– Noi vom fi la fel.

– Nu, oamenii să schimbă și ei, odată cu circumstanțele.

– Crezi că mă voi maturiza?

– Poate că va declanșa acest proces, zâmbi el slab, aplecându-se să-i depună o sărutare pe păr. Am fost dur cu tine și îmi cer scuze.

– A fost vina mea, recunosc eu.

– Știu, clătină el din cap. Numai că ai ales un moment nepotrivit ca să mă tachinezi. Frustrarea îmi pune răbdarea la încercare. Poate ar fi

trebuit să fi dispărut o vreme, fără nici un fel de agitație și să ne fi căsătorit pe loc.

Regan simți că se sufocă.

– Chiar am fi putut face acest lucru?

– Presupun că nu. N-ar fi fost bine nici pentru tine. Ai nevoie de un moment de care să-ți aduci aminte tot restul vieții, ca momentul tău de glorie.

– Dar un bărbat nu are nevoie? Întrebă ea încet.

– Nu în același mod. Nunțile au fost inventate de femei pentru femei: mirele e doar un accesoriu. Timpul lui vine mai târziu, după ce invitații au plecat acasă. Atunci, mireasa devine soție, explică el, mângâind-o cu blândețe. Vrei ca Ben să te conducă la altar?

– Oh, da! exclamă ea, privindu-l cu ochi lucitori. Dar cum?

– O să trimitem un avion după el. O să îl contactez pe Royd Patterson și o să-i cer să se ocupe de aranjamente.

Regan încercă să-și imagineze reacția lui Ben, dar nu putu. Fratele ei era un străin și avea nevoie de timp să se regăsească. Dacă ar putea petrece câteva zile înainte de nuntă, poate că mai au șanse.

– Presupun că poți aranja să primească un concediu, zâmbi ea. Cred cu adevărat că poți aranja orice dorești.

– Nu chiar tot, răspunse el cu o privire ciudată.

O sărută ușor pe tâmplă și se ridică.

– Nu sta prea mult la fereastră.

– Nu o voi face.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă se duce și el la culcare, dar nu îndrăzni. Își imagina că Dallas îl aștepta la parter, pentru că pe figura se citise acea expresie specială, pe care o rezerva doar pentru el. Chiar dacă nu vorbiseră, tensiunea era vizibilă. Tensiunea încărcată de frustrarea amară a unui bărbat care dorea o femeie pe care nu o putea avea.

Trebuie să încetez, își spuse Regan cu disperare, în timp ce ușa se închise după el. Începea să o obsedeze.

Capitolul 11

Zilele următoare, avu prea puțin timp la dispoziție pentru a se gândi și a se îngrijora. Regan își comandă rochia, iar croitoreasa care îi lua măsurile îi amintea din cinci în cinci minute că numai faptul că urma să fie soția domnului Garrard determinase salonul de croitorie să accepte comanda pentru o perioadă atât de scurtă. Rochia urma să fie de vis, iar vâlul care se asorta era acoperit de o broderie delicată. Arăta atât de bine, încât ar fi fost visul oricărei femei, dar tânăra nu era fericită. În ziua căsătoriei, Cal o va privi și-i va spune că arată minunat, dar n-o să spună cuvintele pe care dorea să le audă... N-ar fi fost adevărat. Poate că nu i le va spune niciodată.

Anunțul formal al apropiatei căsătorii fu urmat de recunoașterea instantanee în multe magazine din oraș, în ciuda calității proaste a fotografiei care însoțea articolul din ziar. Fiind un cetățean de frunte, toate activitățile lui Cal erau de interes local, deși Regan ar fi preferat să se bucure de anonim.

— Acesta este prețul care trebuie plătit, sosise răspunsul lui când i se plânse. Gândește-te cum ar fi să fii o adevărată celebritate: o actriță sau un membru al familiei regale. Nici măcar nu pot pune piciorul afară din casă, fără să ajungă pe prima pagină a ziarelor. Nici o problemă, o să se uite curând. A fost considerat interesant doar pentru că un cunoscut burlac a reușit să prindă o viitoare soție atât de tânără și de frumoasă.

Bărbații din oraș se uită la fotografia ta și se întreabă ce vezi la mine.

– Cal, te rog să nu fii cinic, îl rugă Regan. Dacă un bărbat ar crede că te iau de soț doar pentru avantajele materiale, o femeie ar fi sigură că nu e asta motivul.

Expresia lui se îmblânzi pentru o clipă.

– Mulțumesc, ochi verzi. Știi cum să atingi mândria unui bărbat!

Măcar atât. Nu trebuia să-i spună, pentru că era foarte conștientă de propriile limite. Dallas spusese că o să se plictisească foarte repede de inocența ei, iar Cal arăta deja primele semne. Cu toate astea, nu va fi prea mult timp inocentă, dacă asta era problema. Regan clătină din cap. Nu trebuia să se molipsească de cinism!

Săptămâna trecu repede. În fiecare dimineață, Cal o conducea în oraș și o lăsa să facă singură cumpărăturile. Apoi se întâlneau la prânz și ori o ducea acasă, ori îi comanda un taxi, dacă avea o întâlnire stabilită. După ce se vor întoarce din luna de miere, va urma să învețe și ea să conducă. Cal refuzase să-i fie profesor și pretextase că e cea mai rapidă cale să rupi o căsnicie. O să aibă nevoie de un instructor impersonal, care s-o corecteze cu toleranță, chiar dacă face aceeași greșală de mai multe ori. După ce va avea permis, o să-i cumpere o mașină. Dacă nu voia să găsească viața la Kenny restrictivă, avea nevoie de mobilitate. Regan se strădui să reziste dorinței de a spune că nu va fi niciodată restrictivă, atâta vreme cât erau împreună. Părea un lucru prea copilăresc pe care să-l spună unui bărbat.

Dallas nu făcu nici o încercare să-i ofere compania ei la cumpărături, spre ușurarea tinerei. S-o aibă pe această femeie de față în timp ce face cumpărăturile pentru nuntă ar fi fost un adevărat chin. Cele mai multe probleme le avea la cumpărarea lenjeriei și cămășilor de noapte. Era dificil să se abțină să nu cumpere piese ademenitoare și dantelate, care ar arăta de minune pe un corp ca al lui Dallas, dar ei i-ar scoate în evidență lipsa de maturitate.

Începutul weekendului fu o adevărată ușurare. Sâmbătă dimineață primi un mesaj de la Ben, care o anunța că va veni joi seara. Nunta era

planificată pentru luni, ceea ce însemna că aveau destul de puțin timp de petrecut împreună, dar era mai bine decât deloc.

Sâmbătă seară fu programată o petrecere, cu ocazia căreia Regan trebuia să cunoască prietenii și apropiații logodnicului ei. Tânăra purta o rochie albă simplă, mărginită cu panglici argintii. Singurele bijuterii erau inelul de logodnă cu diamant, pe care Cal i-l pusese pe deget în urmă cu trei zile și o brățară de argint. Părul îi crescuse destul de mult în ultimul timp, devenind strălucitor și des și încadrându-i figura de copil.

Dallas era îmbrăcată în roșu, arătând frumoasă și seducătoare. Cal era atrăgător în costumul albastru închis, care îi accentua umerii largi. Stând lângă el la intrare, ca să primească invitații, Regan era copleșită de emoții contradictorii. Era greu să zâmbească, dar era nevoită s-o facă. Nimeni nu trebuia să știe că nu e totul perfect între ei.

Oamenii păreau să o accepte cu evidentă curiozitate, iar Regan își dădea foarte bine seama ce gândeau cu toții. Suspiciunile ei fură confirmate la un moment dat, când ieșise o clipă să respire aer curat. Era pe jumătate ascunsă de unul dintre stâlpii de piatră care sprijineau terasa, când auzi în apropiere conversația dintre doi bărbați:

– Cal știe foarte bine care-i sunt prioritățile. Ce n-aș da să am acea frumoasă nimfă în patul meu, luni seara!

– Ai grijă să nu te audă soția ta. Moya m-a prins deja de două ori gândind același lucru. Femeile sunt diavolești, nu crezi? Spune că prietenul nostru Cal nu are genul de temperament să profite de o tânără. Ceea ce nu înțeleg eu, e ce are de-a face temperamentul?

Regan își mușcă buzele, în timp ce râsul bărbaților se stinse încet în depărtare. Nu erau deliberat cruzi, pentru că nu aveau de unde să știe că se afla în preajmă. Presupuse că astfel vorbesc bărbații în circumstanțe asemănătoare. Celor mai mulți dintre ei le place să se considere libertini. Poate că singura excepție era Cal. În nici un caz nu și-l imagina comentând frumusețea unei femei așa cum o făcuseră cei

doi bărbați. Păstrează prea bine ce simte doar pentru el. Mult prea bine...

Când invitații începură să plece, răsuflă ușurată. Își luă rămas-bun de la toți cu zâmbetul pe buze, care nu pieri nici în clipa în care recunosc vocea unuia dintre bărbații pe care îi auzise. Soția lui era una dintre cele mai atractive femei prezente la petrecere, pe când el începuse deja să-și piardă părul și să facă burtă. Unul care crede prea mult în vise ca să vadă realitatea, își spuse ea cu cinism.

Cal o cuprinse cu brațul, în clipa în care ultimul grup se îndepărtă.

– Ești obosită? Întrebă el. Ai fost cam tăcută în ultimele două ore.

– Copleșită, recunosc eu ea. Cunoști atât de mulți oameni, Cal!

O să-mi ia o vreme să mă obișnuiesc.

El o privi cu atenție.

– Ți-a adus cumva aminte de funcțiile pe care le îndeplineai pentru tatăl tău?

Zâmbind ușor, clătină din cap.

– În nici un caz. Vorbeam despre numărul lor, doar atât. Oamenii cu care se vedea tatăl meu erau cu totul altfel.

– Cu toate astea, ai reușit să te ții deoparte.

– Probabil că eram prea tânără ca să fiu altcineva decât eu însămi.

Tata se enerva când încercam să-mi găsesc scuze ca să nu mă amestec, așa că am încetat să mai încerc. Căutam un colț liniștit și luam o carte.

Ajunseseră în hol. Cal se opri și o întoarse spre el, cuprinzându-i talia.

– Trebuie să te fi simțit foarte singură.

– Probabil. Rareori cunoșteam pe cineva de aceeași vârstă, cu care să vorbesc. Chiar și când călătoream, pentru că o făceam mereu la clasa întâi, numărul cunoștințelor era limitat.

Ridică privirea spre figura lui masculină, simțindu-și inima copleșită de dragoste. Buzele ei tânjeau să rostească tare cuvintele pe care inima le cânta, dar ceva o împiedica.

– Voi încerca să nu te dezamăgesc, Cal, șopti ea în cele din urmă.

– Știu că o vei face, zâmbi el oarecum amar, aplecându-se s-o sărute ușor pe buze. Ar fi mai bine să te duci la culcare.

Noaptea era caldă, iar aerul greu de respirat. Poate că se pregătea o furtună. Regan ațipi o oră, dar se trezi des, dându-și seama că îi va fi imposibil să doarmă, dacă nu obosește fizic. Gândul apei răcoroase din piscină o tenta. Poate două, trei lungimi de piscină o vor obosi suficient ca să poată adormi. Sau măcar o vor relaxa.

Își luă repede costumul de baie, halatul și papucii. Casa era tăcută și pluti fără zgomot pe coridor. Totul era în întuneric, inclusiv piscina. Nu avea nici o importanță. O să-i facă plăcere să înoate în întuneric, acompaniată doar de lună și de stele. Alunecă repede în apă, fără să facă zgomot. Parcurse aproape fără să-și dea seama trei lungimi de piscină, iar respirația îi deveni mai accentuată, fără să obosească însă. Se opri o clipă, sprijinindu-se de marginea bazinului și privind-și picioarele care pluteau cu mișcări line. Sunt un nufăr, își spuse ea, lăsându-și mintea să plutească.

Sunetul slab care ajunsese la urechile ei îi atrase atenția. Cal apărură din cadrul ușilor de sticlă, făcând un pas în noapte. Purta un halat peste pijamaua de mătase. Regan nu-i putea zări trăsăturile ascunse de întuneric, ci doar bărbia ridicată cu mândrie. Era pe punctul să-l strige, dar se răzgândi. Ceva din atitudinea lui o împiedică. Rămase nemișcată, fără să spună nimic.

O șuviță de fum se ridica încet din țigara pe care o ținea între degete. O ridică și o privi o clipă, ca și cum nu s-ar fi hotărât dacă vrea sau nu s-o termine. Aparent, decizia era negativă, pentru că o aruncă nepăsător pe scări. Regan avu impresia că-l aude murmurând ceva.

Așteptă până când el dispăru în interior, apoi ieși încet din apă. Halatul și papucii erau acolo unde le lăsase, lângă scară. Probabil că bărbatul ajunsese deja la camera lui. Era în siguranță. Îi era imposibil să-i explice de ce nu-l anunțase că e în piscină.

Țigara mai ardea încă, în clipa în care ajunsese pe scări, unde o aruncase. Strălucirea roșietică era vizibilă.

Nu era genul lui Cal să facă un asemenea gest, dar îi dăduse impresia că era foarte gânditor. Îi simțea și-i înțelegea sentimentele, dar nu avea cum să-l ajute.

Ridicase țigara și o fixa cu privirea, fără s-o vadă cu adevărat. Când ochii ei se fixară cu adevărat asupra ei, inima i se opri descoperind marca țigării, scrisă cu auriu sub filtru. Numai o singură persoană din casă fuma această marcă de țigări, o marcă foarte scumpă, pe care Cal o disprețuia. Era și o urmă vagă de ruj pe filtru, de aceeași culoare cu rujul pe care Dallas îl purtase la petrecere.

Nu știa nici ea câtă vreme rămase pierdută, fixând țigara. Mintea părea să i se fi oprit, iar membrele îi amortiseră. Când reuși în cele din urmă să se miște, părea un robot. Se asigură că țigara este stinsă, deoarece erau foarte mulți copaci și tufișuri cu frunze uscate, ca să riște un incendiu.

Intră în casă, sigură de ceea ce avea de făcut, ignorând durerea ascuțită din piept. Trebuia să plece, desigur. Chiar acum, în această seară. Nu putea să conducă, iar altă formă de transport nu exista, dar avea telefon. O să dea telefon unei firme de taxi și o să facă o comandă. Când va ajunge mașina, va avea bagajele făcute și va fi gata de plecare.

Nu avea nici o idee unde se va duce, dar nu-i păsa. Undeva unde Cal n-o va putea găsi, era singura hotărâre. Undeva unde să fie singură și să poată înțelege ce se petrecuse în ultimele zile. Fusesse cu Dallas în aceste ultime ore, după ce o trimisese la culcare. Îmbrăcat așa cum fusesse, era imposibil să fi stat doar de vorbă! Imaginea femeii blonde în brațele lui, trăgându-l spre ea și sărutându-l cu pasiune era mai mult decât putea suporta. Era sigură că el răspunsese cu aceeași înfierbântare, mai ales după restricțiile pe care și le impusese în ultimul timp. Mai târziu, ea își aprinsese probabil țigara, pe care i-o dăduse apoi în clipa în care plecase din patul ei. Erau asemănători și meritau să fie împreună. Așadar, singura soluție era să-i lase. Doar nu va rămâne aici, martor al dragostei lor, ca să ofere o fațadă convenabilă pentru adevăratele sentimente ale lui Cal.

Îi luă foarte mult să descopere numărul unei firme de taxiuri, dar îl formă repede, încercând să-și păstreze vocea cât mai joasă în timpul conversației. Dispecerul îi promise că o mașină va ajunge în cel mult trei sferturi de oră și nu manifestă nici o surprindere când ceru să fie așteptată la intersecția autostrăzii cu drumul spre casă. Motivele pentru care dorea aceste lucruri nu-l interesau, atâta vreme cât era dispusă să plătească prețul destul de piperat.

Nu-i luă mai mult de un sfert de oră să-și facă bagajele. Nu luă decât ce era strict necesar. Cal putea să facă orice credea de cuviință cu restul; nu le voia. Inelul îl lăsă pe măsuta de toaletă, la vedere. Pe scaun lăsă costumul de baie ud. Nu era nevoie de nici o scrisoare de explicație, va înțelege și singur. Iar dacă n-o va face, cu atât mai rău pentru el. N-are decât să se întrebe. Spera că mândria lui va rezista șocului de a fi părăsit atât de aproape de data fixată pentru cununie.

Nu privi înapoi după ce părăsi casa, bucuroasă că un nor acoperise strălucirea lunii. Va fi deja dimineată când va reuși să ia un feribot spre continent, dar cu un pic de noroc lipsa ei la micul dejun îl va face pe Cal să creadă că e obosită și că doarme ceva mai mult. Poate că nici nu va verifica înainte de masa de prânz, pentru că era duminică. El și Dallas aveau nevoie de o dimineată împreună, să-și revină după noaptea trecută.

Mașina ajunse la timp, iar șoferul îi luă valiza și o puse în portbagaj fără să spună nici un cuvânt. Regan se întrebă câte cazuri asemănătoare întâlnise acesta și dacă își dădea seama de cine fugea. Oricum, nu părea să fie prea interesat. Își făcea doar datoria.

Hotelul din Vancouver era mic și neîngrijit, prea aproape de docuri pentru o clientelă prea rafinată. Dar era ieftin, iar în situația în care se afla Regan, asta conta cel mai mult. Luase toți banii pe care îi avea în acea clipă, dar nu erau foarte mulți. Avea suficient pentru o vreme, până când va hotărî ce va face. Poate că e posibil să găsească de lucru și fără permis de muncă. Sunt destui care vor mână de muncă ieftină, chiar dacă este ilegal. Problema e să-i găsească. Dacă face o mișcare greșită, ar putea să se trezească arestată.

Și de această dată recepționarul îi veni în ajutor și, pentru o sumă oarecare, îi promise că-i va prezenta pe cineva care o poate ajuta. Zâmbetul care însoțise aceste cuvinte era sugestiv, iar Regan începu să aibă bănuielile ei cu privire la genul de muncă la care se referea. Din nefericire, nu-și permitea să refuze. Într-o săptămână, nu va mai avea nici un ban.

După două zile, era la fel de dezorientată. Evitase să se gândească la Cal, deși era greu. Uneori se trezea noaptea, sufocată de durerea pierderii. Dar își spunea că va reuși să treacă peste această perioadă. Că trebuie să uite!

Miercuri, recepționarul o anunță că aranjase întâlnirea despre care vorbise. Era stabilită seara, undeva în cartierul chinezesc. Regan își alungă cu greu suspiciunile. Dacă urma să fie altceva decât ce dorea, putea oricând să refuze. Dar, dacă nu se ducea, de unde putea ști?

După-amiază ieși la plimbare, hotărâtă să scape de starea de deprimare. Admiră peisajul și privi vasele care intrau în port. Vederea munților acoperiți de zăpadă îi aminti cu durere de priverile de la fereastra camerei ei. Starea de amorțeală care o stăpânise zilele astea se risipi, iar suferința o copleși. Cu toate acestea, ochii îi rămaseră uscați. Poate că era mai bine. Ce rost avea să stea aici și să plângă după Cal? Nu o să rezolve nimic.

Când se întoarse la hotel, recepționarul era la locul lui. O privi cu o expresie ciudată, fără să-i întindă cheia, așa cum aștepta. Instinctul o îndemnă să se întoarcă spre holul pe care se găseau câteva scaune. Încremeni, în clipa în care silueta lui Cal se desenează în semiîntuneric, venind spre ea.

Figura lui era lipsită de emoție, dar încheștarea maxilarului era vizibilă. Purta o haină de vară pe care n-o mai văzuse și o cămașă cu gulerul mototolit, ca și cum nu fusese foarte atent la cum se îmbracă.

– Lucrurile tale sunt în mașină, spuse el. Vino.

Îl urmă, pentru că nu avea altă soluție. Dacă nu mergea cu el, era capabil s-o ia pe sus. Mașina era parcată în apropiere. Deschise portiera și-i făcu semn să urce pe scaunul din dreapta, apoi

înconjură mașina și urcă la volan. Toate acestea le făcu în tăcere, deși încheieturile degetelor erau albite de forța cu care strângea volanul, încercând să se controleze.

Conduse o vreme de-a lungul golfului, apoi ajunse într-o parcare liniștită, aproape de malul mării. După ce opri motorul, urmară câteva minute de tăcere. Nu întoarse capul spre ea.

– De ce? întrebă el, în cele din urmă. Pentru început, asta vreau să știu. De ce așa? Dacă ideea de căsătorie îți displăcea atât de mult, îmi datorai măcar sinceritatea de a mi-o spune în față.

– Nu m-ai fi lăsat să plec, răspunse Regan, cu voce tremurândă.

– Nu în acest mod, sunt de acord, dădu el din cap, întorcându-se spre ea și privind-o cu ochii întunecați de o emoție profundă. Ai idee prin ce am trecut în ultimele trei zile? Aș putea să te omor, Regan. Aș putea să-mi pun degetele în jurul gâtului tău frumos și să te sugrum!

– Aș vrea s-o faci, murmură tânăra. Mai bine moartă, decât să trăiesc acea viață pe care ai gândit-o pentru mine, declară ea, înghițind greu. Eram dornică să accept că lucrurile nu sunt perfecte între noi și credeam că și tu ești.

El o privi încruntat.

– Ce ți-a schimbat părerea?

– Tu.

Regan privi prin parbriz, urmărind razele soarelui care poleiau întinderea mării.

– Eram în piscină când ai plecat de la Dallas sâmbătă seara— sau mai bine spus, duminică dimineața. Nu m-ai văzut. Erai prea cufundat în farmecele amantei tale!

– Poftim? exclamă el, întinzându-se spre ea și obligând-o să-l privească în față. Repetă ce-ai spus, dacă îndrăznești!

Ochii lui erau mânioși, iar mușchii maxilarului vizibil încleștați.

Regan îl privi cu ochi mari.

– Încerci să spui că nu e adevărat? strigă ea, luptându-se să se elibereze.

– Nu încerc să spun ceva, ci spun. Dallas nu e amanta mea! declară el cu violență. Ar trebui să te fac să suferi pentru aceste cuvinte.

– Cal... șopti ea, prinzându-l de mână și încercând să se elibereze din strânsoare, te rog...

El o eliberă brusc, ca și cum s-ar fi ars.

– Ai dreptate, mormăi el, nemulțumit. Dacă te rănesc, nu rezolvăm nimic. Poate că e vina mea...

Vocea ei era șovăitoare, iar fața aproape albă:

– Dacă mă înșel, îmi pare rău. Numai că...

– Dacă te înșeli? repetă el, cu un calm înspăimântător după ce aproape își pierduse controlul. Ce vrei să fac, să-ți jur?

– Nu, clătină ea din cap, incapabilă să gândească. Dacă spui că nu a fost nimic între voi, o să te cred.

Expresia lui se schimbă.

– N-am spus că n-a fost nimic între noi, ci doar că nu mai este acum.

– Așadar, spunea adevărul, declară ea cu amărăciune.

– Cine spunea adevărul? întrebă Cal. Dallas?

Ochii cenușii se îngustară mânioși.

– Când a vorbit cu tine?

– În ziua în care m-ai adus a doua oară la Kenny, după ce ai plecat. Mi-a spus că sunteți amanți de doi ani, de la moartea tatălui tău.

– Și tu ai crezut-o.

– Cum aș fi putut să n-o cred? Știa atât de multe despre tine– lucruri intime; lucruri pe care numai o femeie care a locuit cu un bărbat le știe.

– A locuit cu mine. Sau a locuit în aceeași casă, ceea ce e cam același lucru. Dar doar atât. Am avut mereu camere diferite. Poate că n-ar fi trebuit s-o las să rămână. Poate că ar fi trebuit să-i fac rost de altă casă. E ușor să privești în urmă și să vezi cum ar fi trebuit să faci lucrurile, dar nu e ușor să le reperi când îți dai seama că ai greșit.

– Vrei să spui că ai încercat să treci peste sentimentele pentru ea și nu ai putut?

– Vreau să spun că am ținut-o acolo pentru un motiv care nu-mi face cinste– și nu e cel la care te gândești. Nu, clătină el din cap, văzând-o că vrea să spună ceva, o să ascuți toată povestea înainte să spui ceva. Am cunoscut-o pe Dallas în Vancouver, în urmă cu peste trei ani. Plecase din Anglia cu un bărbat de care se plictisise deja și căuta o nouă legătură. Se pare că eram corespunzător și nu pot spune că am ezitat să accept ce îmi oferea. Era destul de matură să știe ce vrea și de ce.

– Spunea că ai vrut să te căsătorești cu ea, interveni Regan, dorind să afle adevărul.

– În nici un caz nu m-aș fi căsătorit cu o femeie ca ea! Știam cel puțin de un alt bărbat din viața ei. Cred că înaintea lui mai fuseseră o duzină.

– Tatăl tău pare să nu fi fost deranjat.

– Tata nu știa nici jumătate. Deși nu cred că ar fi schimbat ceva. A vrut-o pentru că își imagina că o vreau eu.

– Era gelos pe propriul fiu?

– Era gelos pe oricine avea mai mulți ani de trăit ca el. Nu se putea abține. Așa era el. Să o cucerească pe Dallas, care credea că este iubita mea, a fost o victorie. A satisfăcut-o chiar și pe ea în scurta perioadă a căsătoriei, deși nu prea cred că ar fi durat prea mult din partea ei. Nu a fost niciodată genul credincios.

Vocea lui își mai pierduse din duritate, astfel încât Regan cutează să întrebe:

– Dar dacă s-a schimbat? În ultimii doi ani, pare să fi rămas fidelă încercării de a te cuceri.

– Dacă s-a schimbat, e doar o schimbare de suprafață. Nu e vorba de fidelitate. Cred că e vorba despre speranță.

– Speră că te vei căsători cu ea?

– Nu, știe că n-o voi face. A știut mereu. Ceea ce vrea, e capitulare din partea mea, să admit că o mai doresc. Are nevoie să se știe dorită. Cu toții avem nevoile noastre...

Tânăra oftă încet.

– Care era nevoia ta? îndrăzni ea.

– Voiam să mă răzbun, răspunse el cu duritate. Voiam s-o văd epuizându-și toate trucurile, apoi să-i arăt că nu mă poate cuceri. Dar n-am crezut că va rezista doi ani. Intenționeam să-i cer să plece când mă întorceam din excursia la Fort Lester. M-am săturat. Apoi, te-am întâlnit pe tine și nu mi-a mai păsat– nu până când nu mi-am dat seama ce voiam de la tine.

Regan era prea tulburată, ca să-și dea seama ce auzea.

– Nu înțeleg, clătină ea din cap. Ai făcut tot ce trebuia să faci pentru mine când m-ai adus la Victoria, mi-ai făcut rost de o slujbă și mi-ai dat un apartament.

– Asta am încercat să-mi spun și eu, mai ales când mi-am dat seama ce începi să simți pentru mine. Orice spuneai și făceai părea menit să scoată în evidență prăpastia dintre noi. În acea după-amiază când m-ai provocat, voiam să te sperii și să-ți dau o lecție. Numai că m-ai luat prin surprindere, refuzând să te sperii. Nici nu știi cât de aproape ai fost să primești o adevărată lecție. Eram la limită și mă împingeai dincolo.

Regan se încruntă:

– Așa că m-ai lovit, făcându-mă să cred că sunt un copil care se poartă prosteste.

– Era pentru binele amândurora. Aveam nevoie să fim treziți la realitate. Problema era că te doream în continuare, așa că a trebuit să plec repede.

– Apoi m-ai lăsat singură șase săptămâni.

– Aveam nevoie de timp să-mi dau seama ce vreau. Și tu aveai nevoie, ca să poți cunoaște alți oameni și alți bărbați. Nu mi-am dat însă seama că vei fi atât de dornică de companie masculină.

– Așa părea, dar am explicat deja.

– Ai dreptate, ai explicat, dădu el din cap, privind-o lung. Voiam să urmez acel bilet cu o vizită, ca să clarific zvonurile. Am crezut că vrei să te răzbuni pe mine. Erai capabilă să-ți faci singură rău, fără să-ți dai seama că te afectează mai mult decât pe mine. Bărbații sunt avantajati

din acest punct de vedere. Ideea e că voiam să-ți dau ocazia să te explici.

Regan plecase capul, mușcându-și buzele.

– Vrei să spui că, dacă aș fi venit și ți-aș fi cerut o explicație în legătură cu Dallas, mi-ai fi dat-o?

– Exact asta vreau să spun. Dar pentru tine nu există soluții simple. Tu a trebuit să fugi în toiul nopții.

– Am fost... rănită și nefericită.

– Bine, ai fost rănită și voiai să mă rănești. Pot să înțeleg, dar nu așa. Trei zile în care te-am căutat peste tot; fără să știu unde ești și cum trăiești. Apoi, te-am găsit în locul acela! Să nu-mi mai faci așa ceva, pentru că nu pot să garantez ce voi face!

Tânăra rămase nemișcată.

– Mă duci înapoi la Kenny?

– Dar ce credeai că voi face cu tine? râse el. Oh, da! Îți datorez o explicație, nu-i așa?

– Nu mai contează. Am spus că te cred, interveni ea repede, străduindu-se să nu plângă. Te rog, Cal...

– O să-ți explic, totuși, declară el, ignorând cererea. M-am întâlnit cu Dallas după petrecere, desigur. Numai că ea a venit la mine, nu invers. Era ultima încercare, asul din mânecă. E destul de vicleană ca să nu renunțe ușor. Când am refuzat-o, a încercat să mă ardă cu țigara. Am dat-o afară și i-am dat timp până duminică dimineața să părăsească acea casă.

– Apoi ai ieșit și ai aruncat țigara, iar eu am găsit-o, încă murdară de ruj, dădu tânăra din cap. Oh, Cal, îmi pare rău!

– Și mie îmi pare rău. Aveam nevoie de aer curat, de aceea am ieșit. Dacă mi-aș fi dat seama că încrezătoarea mea viitoare soție e prin apropiere, aș fi avut mai multă grijă cu acea țigară. Oricum, de unde să știu ce interpretare poți da unui asemenea act?

– Nu te cunosc foarte bine, spuse ea. Dragostea ar trebui să aducă încredere, dar nu poate decât în cazul în care oamenii se cunosc mai întâi.

– Dragoste? zâmbi el ironic. Nu cunoști sensul acestui cuvânt. Nu confunda ceea ce am reușit să te fac să simți față de mine cu dragostea. Vrei să te iubesc– sau, mai precis, vrei să fac dragoste cu tine. Vrei senzația atingerii și a sărutărilor, vrei puterea de a mă aprinde. E ceva nou, ce nu ai mai experimentat, dar nu e dragoste, ci dorință!

Regan ridică privirea, cu ochii plini de mânie.

– Venind de la tine, e aproape amuzant! Foarte bine, am greșit în ceea ce te privește pe tine și pe Dallas. Dacă te face să te simți mai bine, mi-a fost foarte greu. Dar nu încerca să mă faci să cred că te-am rănit! Nu e vorba decât de mândria ta! Eram posesiunea ta: copila naivă cu care poți face orice. Ei bine, Cal, nu mai e cazul! Am făcut acel pas înainte despre care vorbeai. Și, ca de la adult la adult, trebuie să-ți spun: nu mă voi căsători cu un bărbat care crede despre mine ce crezi tu! Nici măcar...

Se opri brusc, dându-și seama ce enormități spunea și văzând expresia de pe figura lui.

– Nu! exclamă ea, aruncându-se în brațele lui. Cal, te iubesc! Nu-mi pasă ce simți pentru mine, dar eu te iubesc!

Pentru o secundă, el rămase nemișcat, apoi brațele lui puternice o cuprinseseră și o traseră spre el, acoperind-o cu sărutări. Se agăță de el cu disperare, fără să fie conștientă de obraji uzi, decât în clipa în care Cal făcu o pauză și scoase o batistă.

– Arma cea mai puternică a femeii, zâmbi el, ștergându-i lacrimile. Prea puțini bărbați pot rezista lacrimilor.

– Sunt sincere, declară ea privindu-l cu atenție, conștientă că nu-l convinseseră în întregime. Cal, crede-mă, știi ce spun. Te iubesc în orice fel posibil. Ce trebuie să spun sau cum să-ți dovedesc?

– Nu trebuie decât să fii luni în biserică, spuse el, mângâindu-i obraji. E în regulă, ochi verzi, am știut mereu că nu poți să simți pentru mine ceea ce simt eu pentru tine. Poate că mai am și eu de învățat. O s-o facem împreună.

– Nu va schimba nimic, clătină ea din cap. Nu vei accepta niciodată că sunt la fel de capabilă ca orice femeie să te iubesc din toată inima. Ai spus că sunt senzuală. Da, sunt, dar numai cu tine și pentru tine, pentru că ai nevoie de asta, iar eu vreau să fiu orice vrei tu. Dar ce rost are s-o spun? Orice aș spune, tu gândești același lucru. Poate că, după nașterea primului copil, o să-mi dai voie să cresc puțin...

– Regan, șopti el, privind-o de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viață, cu ochii plini de emoție, te cred! Chiar te cred!

Tânăra îl strânse în brațe, fără nici o teamă pentru viitor. Cal o va învăța tot ce trebuie să știe. Încetul cu încetul, va învăța să-l facă fericit, îndepărtând nesiguranța din inima lui. Dar avea o viață întreagă s-o facă.

Sfârșit